ΤΕΤΡΑΔΙΟ
59. ΦΥΛΛΑ 4 ΟΨΗ, ΕΧ. 19.5 Χ 14.8, ΜΕΤ. ΜΠΜΕ ΑΡΧ. Α. Μ.

Μ. Γ. Λερμοντώφ

Ο Δαίμονας

Έμμετρον αναλογικόν δίπτυχα

Έμμετρη μετάφραση Χ. Χρηστοβασίλη.

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Ο Δαίμονας

Μέρος Α'

Ι

Ο αντρειωμένος Δαίμονας, τον δίκαιον ο Πλούτα,
Αυτόνα δεν ήτον άμαρτιών ήτον δη γυμνοσέλους
Και παντέραν ώρεμων οι όμορφες αταμώνες
Μεροδιάλου συνδυαστόνταν σ' όλ' όρη μαγεμένος,
Των ώρεμων, που έχαμες, σ' Χερουβείμ παλάτι
Μες στα παγέλια του Φαλος, τ' αγηδονομμένα
Όταν πομπής, τρέχοντας αυτόνα στους αέρες,
Καϊδωμό χαμόγελο χαριτωμού μαιάτου,
Αγάπαν μ' αυτόν μαζί αγέρα τ' αλαλαγμό:
Όταν ανάμεσα από τις όμορφες τις αιώνιες
Αμοιρονόσε με τον νου, λιγόντας για την Ρώση,
Στον κάμπο τον ουράνιο στα γαλαδιά κορμιά
Των άλλων, που βρίσκονται σ' άλλο ουρανόμερα
Όταν ενόλεν καινά και τον νέο αγαπούσε,
Παντοχού, ομαλόταν τις Αγάπης τις αιώνιες·
Όταν βρισκόμενος μαζί σε μελένια φωλιά

Τό μῦρος δέν ἐμύριζε καί ἡ σμύρνα,
Κι' οὔλ' ἤχερε τ' ἀνθόχερο μαγνῦρι ἡ γύρις.
Κι' οὔλα τόν νοῦ τό ἔβγαζε, κι' οὔλα τόν ἀφεγγοῦσε
Λιάνων, ποῦ δέν μάρτσαν, σειρά συμφωνεμένη
Κι' ἄγρα ποῦμα, ταρα-ποῦμα, γυαλές καί μυρωδές..
Κ' ἔχει νά γ' ἀναθυμᾶται ἡ ὄνειρη δέν εἶχε.

II

Λούβιλος αὐτό τοῦν καιρόν θεμωφαντίαν
Χαρές μαρμαί καλαβγή τήν Ἔρημο τοῦ Κόσμου.
Λιάνας ἔρχε χορεύ καλόν στόν αἰῶνα,
Ὅλας καλόν ἀπό θλιμμόν, ἄχη θλιμμί διαβαίνει
Μέ μιάν ὁμοιόμορφην σειράν κι' ἀμορφίαν ἴδια
Κρεβάτας μές τήν ἀγκαλιά ἡ μῦρ ἡ λιολίνα,
Ἔσωνε ἀρχός τό καμό αὐτεναδό της ὅλο
Χαρές κάρμα ἐνχαρίστιον, χαρές κατέχα ἐμπόδιο,
Νά βρίσκει μές τήν λίγη του, τήν χρυσαλφεμένη
Καί τό καμό του γέννησεν αὐτεναδό τοῦ βάθους.

III

Κι' αὐτεναδό τό λές πορφές τοῦ νύχτιγου Κεντάου
Τοῦ Παραδείσου ὁ Ἐξόριστος χορός ἀπλώνει.

Ὁ Κάμπος[1] τό πάλιο του, σάν διαμαντόχυτος,
Ἐφόρεσε μέ τά πόδια του, τά εἰάνια του τά χρόνια
Καί πάλιο ἀνοίξανε, μαγιά, μαυρίσανε σάν βρύα,
Χωριά, καλύβια, ἀλώνια, ἀνοιξιά μέ μιᾶς,
Τό χοροδράμιο Μαρτιοῦ[2] ἀρχίνησε σέ ὅλα
Κι' ὁ Γέρμας[3] μπιόλαν, ἀπλώλας, σάν γεντάρι,
Μέ χαϊμι ψεζουλιάρικο στήν ράχη του ρυμένη
Κι' ἀπλά τ' ἀγρόμια τοῦ κοντά καί τά δουλειά του,
Πού πάναν γυρεύοντας τά νιάτα τά χαμένα,
Στά χάλια ἀπροσέχαν τῶν ἄγριων νερῶν του,
Καί τά γουδιά τά σύννερα πού χάναν στά ὀμπάνια,
Χορόμενα ἀπό τόν Νοτιᾶ τά μαῦρα τά μέρη,
Τόν ἀποδιώχναν μ' ὁρμή ἀπό τόν Βοριᾶ τούς κόλπους
Κι' οἱ βράχοι νύφοντας σιρό-σιρό μές τούς αὐλάκους,
Σμάλτο ἀπ' ἀγριόλιλα καί μυθική μιά νότα,
Βουνίσαν ἀπ' ἀλάφια του τά μύρια του πηδήματα,
Ἀπομυδῶντας τά νερά, πού χάνουν, σάν ἀγέρας.
Καί τά γερά ἀνηφόρια, στούς βράχους ἐνωμένα,
Προβάλαν ἀντιλιπιά, πού μές ἀπ' τήν ὀμίχλη,
Ἀρνοπαπίντοι σιωποί στίς ὄχτες του κοιμόσουν,

(1) Ὄρος. (2) Κυνόδρομα. (3) Πολέμος.

Νεράιδα μ' άσπρα φορεσιά γυαλωμένα
κι έχει και δαντελόπαλο είναι φτιαγμένο
Όχι ο Κύριος του νου· άγγελο το 'πιο πλούσια
Αγάπησε αυτή γιατί μ' αθανασία μοίρα
Το Πρόσωπο το όμορφο του χαίρου νου του,
και το γυρό του μάτωσε Γεθσημανιώτικο,
Τ' αγκάθι δεν έβγαινε, σαν νά 'ταν από πέρα.

IV

Κι' όμορφοσκέπασε τον δικό της έγγαμο άγγελο δικό μας
αθανασιές όμορφιάς απόσταση χιλιάδες;
Οι πέρασι της παιδικούδας μ' άγρια θεωρία,
Σαν λάμπουν χιλιόχρωμοι επτά μαγικά ουράνια.
Ένα λυγερό, μυρωδόφορτο της δυο αυτές γαλιά:
Οι γένιες, οι δικόφορες, μα λαί γλυκά αγωνία
Τα πολυμέλια Γεθσημανή, που χάρτας λούζουν,
Πάνω σ' αυτή μ' έφεραν πολύχρωμα μυθάρια,
Και δείτε από χριστιανάγγελε, που λει γλυκά Γεθσημανή
Λαμπούν για τις μαμάδες, που δεν αναπαύουν
Μ' προσευχή στην γλυκιά βουή του Εδέμ τους.
Οι σκύλοι οι πολύμεσες των αγαλλιών, που έχει

Στεφανωμένος μὲ ὥρια καὶ ἀλάβαστρα μυρωμένα·
Οἱ παλαιοὶ ἔλεγαν σοφὰ ποὺ πρόλαβαν τὸ βαθὺ
Γ' ὀμπρὸς, καὶ περίβολα καὶ πανηγυρικὰ ἤμερα·
Καὶ ἡ χάρη καὶ ἡ γλυκιὰ χαρὰ καὶ τὸ δόρυβος τῶν βημάτων
Καὶ ἡ ἐναλόμιχη βοὴ φωνῶν εὐχαριστήσεων
Ἀπ' ἔγγραφα εἰκοσιτοῦ χιλιάδων καὶ χιλιάδων
Φυλῶν καὶ λαῶν μυριμήκους τὸ ἀδούλωτο τὸ πάρα
Κι' οἱ νύχτες, ποὺ εἶναι πάντοτες ἀδούλωτες χορεύτρες
Μὲ τὶς ὑγρόφωτες ὄψεις τ' ἀμέτρητα τὰ μάτια,
Καὶ τ' εἴδωλα τὰ χρυσόφτερα, ποὺ χάμουνε σὰν μέλισσες
Σὰν ἔμμορφα χειροπόδαρα γυμνάσεως παιδέρως,
Καὶ ὅλα σὰν ἔλαφοι λιάνοι, ἔλαφοι αὐτὸ μόνα μήνα
Ποὺ ἐλάλησε τὶς φύσεις δὲν ἐχώνεψε ἡ χάρη ἡ ἀνθρώπινη
Σὲ σῶμα μόνο μέσα τ' ἄπειρο καὶ μαῦρο τὸν ἔρωτα
Ἢ τὰ πλανόφωτα αἰσθήματα καὶ σύνταρα γαμπρέρια,
Κι' ὅλη σου ἐμπρὸς τὸν ἔχουνε μὰ μιὰ δοξάρι,
Λύρα τὰ ὀνειρόφωτα καὶ τὰ μισόφωτα ὅλα

V

Σκιὰ μυρόπλουτο μὲ εὐρὺ φτερὰ, μεγάλη
Ἀεισοφορίαις δυόρλαγες πέρα-πάρα ἁπλωτὲς...
Κόσμοι καὶ δαίμονα ἔβγουνε ἔξω ἀπὸ τὸν τοῖχο.

Δρόσοι νοσσά εὐσό λόλι φρίν σλοίς ὥσιδοίς λον δόγ.
Σμιές ἀπό λοίς λοίχους λοι εἰωέινω σλές ψιλές
Τῶν παφεσιεμένων λοννῶν εὐσ' λό φρωϊ ζεσοφόνν.
Σλόν λφάϊχο εἰωέινω φαίνονται φμιαφένα σμαφωάλια,
Που μιές ἀπό λόν γαννιαίον ψφιοζλοφιένον σόφχον
Καλιόφονται σλόν νοσμόν· εἰνλοὶ λά σμαφωάλια
Ταφχεί-φοφχεί ναλῶνλαίς λα, μιννοφφελφεμένη (1)
Ἡ νεόνυμφη φφφμιόσσα ταμέφοι παλαιβαίνει
Καὶ πεφὶ σλὸν Ἀφάφμιονα (2) μφὸ μφο νὰ πέφῃ.

VI

Παὶ' ἔβφυο μαὶ ἀμέφο λό σμιφνσό λό Σκόλι
Ἀσό λὸν λφάϊχο λὸν μοφφὶ εἰνόλλαφ λοὶς πάφμοις,
Σφμέφον· ὅμως μια χοφὰ σοφὶ φιεγάλφν ἴχει,
Ἤχει ὁ Χοφοεὺς (3) μαὶ λά φφαβία, ταὶ λὸ νεφόν,
Τὸν νοφὸ λον λὸν ἄμοφφο ὁ Διονύλαφς φαφφώνει
Καὶ σέ σμιφνόσο πάφσον ὅλφν λὸν συγγενιά λόν.
Πεῖνε σλό λαπλόφφλο μὲ λοφφιαφόμενο δῶμα,
Ἀφάφμοσα σλὶς ἐμές λης παϊδιὰ μ' ὥμοι νέοι.
Πεφοῦν λὸν ὥφα μ' ἄμοφφο φαγγιέδια μαὶ λφαγούδια,
Τὺς Δόνους λὺς εἰωέφοντας λά φαμφνὰ λα ὄμοφ,

---

(1) ~~Συναίσιος εἰσ τὸ δόλιο, που ἔφχοσαν οἱ μιαφοδόντες.~~
(1) Φεραδοι ερωτή, ἤλοι μυφεμένοι εἰσ τὸ δόλιο
(2) Ταλάφι λου Κεντάυφου (3) Κενταύφου, εἰμοὶ

Ἐμορφάρ' ὡσά αὐτό αὐτόν loos ἐν ψηφῶν τό μεθύσι
Χλωνόλας τές παράμες loos μέ λόξη καὶ μέ χρόνο,
Ἐκείνες ὅμο ἐραγοσούν μέ μιά χαρά μεγάλη,
Κείνη κάθε μηνόκαιρο ἐκείνη ἐκείνη παίρνει
Κι' ἡ πλέον τό χέρι της, τ' ἀρσενικό τό παλικάρι,
Καὶ νέα ἐν μέ τό ἔνα της τό χέρι τό χλωρό τό
Ψηφέ αὐτό τό μεφάγι της ὅμορφα τό στρώνει
Κι' αὐτό σοφῶ εἰμερόκορη, σόν ἔβαφνα σελίδα,
Πόλλ τό δύμα σταμπά — μελές ἐμέρα ρίχνει,
Καὶ τό ψηφό τό βέρμα της μαμαδωτό, σάν ἄστρο,
Κείνο τ' αὐτό τό μάτι μου τ' ἀμάρτο βλέμμα της,
Πόλ τό φρύδι της μονά, τό μαῦρο, σάν ἐν τόσα
Πόλ' ἔβαφνα μ' αὐτάνθρακα σύφτη μέσα μέλι,
Κι' αὐτάνα τό χαμί γλυκεῖ, σάν χάμι, γλυκό καὶ σβέλτο
Ἐμένο τό δεσπόσιο μου μάτι τό ἀγαπημένο της τόσο,
Κι' αὐτάνα χαμόγελο ἐμέρα τῆς σταφάνι,
Τρελή σεσπασμό χαρά μ' αὐτάνθρωπο ἐνόμιζα.
Ἀγαπῶ τόν χρυσοφέγγαρο κ' ἐμένα μ' ἀγαπᾶ,
Πόν σγαπάμε πάντα μέρα στήν πικαλόνα,
Τήν ἐπιθυμία, τήν ἔρωτα, σέ μπορεῖ κανείς
Νά σκεφτεῖ μ' ἐμένο της τό δεῖο χαμόγελο,
Τό φεγγάρι σάν λίγο μοῦ, σάν λίγο χρυσό λίγο νεράκι.

VII

Στὸν μαῦρον τὸν μεσονύχιον ὁρμίσθημαι τ' ἀετόπι
Στὴν ἄνυδρη, καὶ σ' ἀναζητῶ τὴν ὥραιή εὐγένειά
Πὼς ἦτο Περσέως. Ἡ Χρυσὴ ὁ Κύριος καὶ Δεσπότης
Κι' εὐθὺς ἐκεῖνος λαμπρὸς ναὶς, κι' οὐδὲ ναὶς εἰδέναι
Ποὺ τὸν δὲν ἔβγαζε λίθος παλάμη μεθῆ.
Ὁ ἀνδρεῖος τὸν χαρτερικὸν τὸν τὸ νερὸ ἀνυγόνει,
Ὅλη νὰ μὴν μοῦ μεῖ φορὰ μὲς στοὺς μεστοὺς τοὺς μύτες
Μὲ τὴν ἀρετὴ τὸν τὴν γνωστὰ καὶ μεγαλοκαρδίαν
Ποὺ τὸν δὲν ἐφεύρηκε λίθος μορφὴ ἀνδρόμοιο.
Ἴσαμε σήμερα ποὺ ναὶνέα εὐθὺς χέρι,
Πλουμένο σὲ μέλισσα ἀστραφτοκαμένο
Γλῶσσα μαγεμὰ δὲν ξέρτσι μεσημέρια καὶ μαῦρα.
Ἀφοῦ τὸν Περσέα τὸν ὁ Κύριος ἐσηκώθη,
Ὁρμίσθημαι λίθινα ἀμορφιὰ ποὺ δὲν ἔχει εὐδίαν
Κάτω εὐθὺς τὸν μεσημεριὸν καὶ χρυσαφένιον ὕψος.

VIII

Διὰ ἀρετὰ ἀν τὰς φορὲς ἔχρειαζε ἡ ναὶ μὴν...
Ἀοιδιοῦ μου! Τὸ ἀρωὶ τὸ διοῦλαγα ἦτο μορφὴ
Τὴν μὲν μεσονύχιο τὸν, τὰς Περσέως τὰς Δεσπ

Τὸ νεογνὸ παιδί δυστυχούσης μητέρας,
Τὴν ὥραν ποὺ γεννιέται: παλιὰ ἀπ' τὸν ξένο,
Κι ἔρχεται μιὰ οἰκογένεια εὐπάτορη γιὰ ἔπαινο,
Καὶ τότε τότε ὅμορφες πνοὲς ἀγγελούδες
Χωνέψαν τὰ γερμένα χεροπιαστιά της.
Ἀχ' ὅλες οἱ μητέρες, οἱ πονεμενοπαντρεμένες
Τόσο ἔλαχε εὐχούλες καὶ μ' ἔπαιρναν γερεῦτες
Τόσο γερὲς μὲ γρυπιεὶν εὐχούλα, καὶ χαρὰ,
Ποὺ εἶν' λέγανε ὁ Δαίμονας αὐτὴν νὰ σκοτώσει
Κι' εὐθὺς τὸ χέρι τὸν ἀφῆ αὐτὴ καὶ μιὰ τὸν μαλιὰ νὰ ρίξη,
Τότε ἀγριόμορφος μαχὰ ν' ἀνέβῃ, πού 'ρχεται,
Μὲ σπαθὶ μὲ χέρι τὸ κεφάλι τὸν κόψει.

IX

Κι' εἶδεν ὁ μαῦρος Δαίμονας.... μιὰ μιὰ πληγὴ στὰ στήθια
Μιὰ λαμπερὴ ἀντρειὰ ψυχή, μεγάλη, παλληκάρα
Ἕνωνε χάρο νὰ τὸν κάμῃ καὶ νὰ τὸν χαμαρίξῃ,
Τὴν ἔρημο τὴν ἔμεινε νὰ ἔμαρμαίνῃ χέρι τὸν
Τὴν χάρη του, ἀετόμορφος, χαριτόμορφος ἴσκιος,
Καὶ πάει τὴν ἱερόπλατα ἕνωσε τὴς Ἀγάπης
Καὶ τὸν Καλὸ, τὸν σοφὸ καὶ τὸν ἐλεύθερο τὸν Θεόν.

Καὶ γιὰ νὰ μὴν πάθει αὐτὴν ἡ ξένη αἰώνα
Τὴν πάθει ἐκράξα καὶ οἱ ὀνειροπόλοι σου
Γιατὶ ἡ τρόπ- ἐλπίδα σου, σὰν μάτια ἀηδόνιδα
Σὰν ἔδρο, ὅπου σπουργίτι πετάει ἀπὸ ἕνα ἔδρο,
Τὰ μάγουλά σου καὶ τὰ χαμόγελά σου μαροδιάζουν
Ἀπὸ μιὰ εἰρήνη, πρωΐ, δίνεμο ἐξουσιάζουν,
Συνήθισαν αὐτὰ μ' ἕναν παινόμορφον κόσμο,
Μέσα σου ζαναμμένα τὰ αἰσθήματα τὰ δικά
Μὰ χάσαν, ὅπου δὲν εἶσαι σύγχρονή μιὰ μέρα
Δὲ εἶσαι λάχει ἡ ὄμορφιά τὴν ἀναγέννησίς σου.
Λέξεις παιδιὰ καὶ σπουργίτι πετᾶνε δὲν μαραίνουν
Στὸ νοῦ σου, τὸν παιδικό, τὸ ἔρ- μέσ νὰ ἀναβλύζει
Καὶ χαμογέλα. Λυπημένα δὲν λάθανε ὁ νέος μας
Ἀφοῦ μ' αὐτὰ ἦν χαμογελᾶ δὲν θὰ ἦταν ἐλαφρύτερα.

Χ

Ἀφοῦ ἐπιπλανόμαστε ἔξω τὸ ἄφορο τὸ καρὸ σου,
Στὸν δίπλανον τὸν χαμόγελο, παιδὶ τὸ ἔρωτα βρέθηκε,
Βάφτιση ἐ αὐτοῦ μονος χαμόγελο καὶ παιδιάστικο.
Συγχρόνιστος ἔβαλε στὰ τράπεζα τὰ ὄνειρα
Τὸ χαμόγελο ἀφεύγοντας, χωρὶς ποτὲ ἐμποδίσω

Κείνο αὐτό τό νοῦ καρύ φορτό τῶν τόσων δωρων,
Μόνος σγαί νοῦ σγαί νουνῶνας τέ τοδείρια
Τῶν παιμιῶν ἡ μεμρειά σηρεί ὀωιωνδέ τον
Σέρνεται, νόλι ζεύνεται καὶ τόλι ροβοῦνας
Κάνεται μέ τά γούνατα, ἐνᾶ μέ πέπονον χρόνο
Τέ νουδουνάμια τους ἤχοῦν.... Ὁ ἴδιος ὁ ἀρχόντας
Τῆς Σιουλάγας[1] ὁ δηγάει τήν ωραία συνοδειά.
Εἶναι σβυρένη μέ χουρί ἡ μεγερή τον μέσα.
Ἡ μέση τον μαυρου σταδιοῦ καὶ τῆς νοντῆς μαγειρα,
Κορέφια τοῦ ψηοῦ τό φῶς· αὐτό τους ὤμους φέρνει
Νουβέλι μέ σαμίρατα γυαστέ χέμου κι' ἐλόγια
Πείφτ' ὁ ἕνας ὤμορφα μέ Γ' εἶδια τά μανίκια
Τῆς ὤμορφής τον ἡ χουγιᾶς[2] τοῦ εἶναι χορνόν.
Ὅλη της καλαισθησία, μ' ὁλόχρυσα σηρέλια.
Ἡ σέλλα μέ τοῦ ἄλογου μαλάζια (εἶν') ἀνθηρή,
Καὶ φόντες μέρμορδα ἔβδομες αὐτό τά χαλινάρια.
Τό πέλω τον εἶναι πάντρα τό χαμένο τον ἄλλη,
Μέ τό χρυσό κι' ἐλέφαντο παλέρο χρέγατρά τον·
Ὤμορφο, κεντημένο, τῆς Καραμποῦγας[3] δουλειά.
Κουνάει Γ' αὐτιά σηρίβολα, ὀρμάει ἀγημοσυνάρια,

(1) Χάρας τοῦ Καντιοῦ σον (2) Ζιωόνι, τοῦ ὄωιου τά μανίκια
δέ φορσοῦνται, εἰδ' ἀφίνονται νά κρέμωνται. (3) Χάρας τοῦ Κα-
ντιοῦ, ποῦ βγάζει ὑφάσματα ἐμορφα.

Σιγά σιγά τὸν εὐδόμηνο καιρόρο τὸν ~~δόρυ~~ ράγυ
Ἤσανε τὸ καλόγενο τὸ κόρια, ποὺ σιδάει.
Εἶν' ἀνυπέρτυρος, ὅμορφος, ὁ δρόμος ὁ πεφόγκος.
Ἀρωτρεῖ εἶν' εὐδόμηνοι, σκεπασμένοι βρόμο.
Καὶ τὰ δεξιὰ τὸ ὀρμητικὸ τοῦ σολεμοῦ τὸ κάβος.
Ἀρχαῖ εἶναι φρικιά μ' εἰσεκνιὰ τὴν καλογυνοῦλα
Καὶ μεμονιὰ μορφὴ εἰσοδυνᾶ τὸ ρόδινο τὸ χόρια.
Ἡ ὥρα γύρω γύρω νύχτιαι.... Βιάζεται ἡ συνοδεία.

XI

Καὶ νὰ τὸ δρόμο εἰσεκνιὰ μ' ἕνα θεραπεμένο.
Ἐδῶ, εἰσὲ τοῦ μαρόν σεκνιάζει κορίτσι
Καὶ κάποιος ἐξέρνης ὑρήμωσε, ποὺ εἶν' ἐγκαταλειμένος
Καμπάλαι. Ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ τὸ χέρι φορεμένος.
Ἀπὸ λεβέντη τὴν μορφή, εἶν' καὶ ὁ ἄρμα μάγη,
Ὅπου μ' ἕνα διάβολο νὰ σᾶς ἁρπάξει ὁ ἀρχαγγέλος
Κείνη μιὰ εἶχε φροσυνιὰ μὲς σὲ τὴν καρδιά του,
Κείνη μ' ἐκείνα τοῦ μιλεῖ τὸ θεραπεμένο
Καὶ τοῦτη ἡ ἄγια φροσυνιὰ φροσάλεγε μεσάνυχτα
Ἀπὸ μαχαῖρι φονικό, μαχαῖρι μονοκόμματο.
Ἀλλ' ὁ καμπαναρέας χαμπρὸς ἔκανε τὴν συνοδεία

Τὸν ὀφείλω τροφόν του καὶ νὰ τὸν τροφοδοτήσω,
Μὲ μιὰν ἀπερφάνια νὰ τοῦ ἀνεστρίψω γρεμάδι,
Τὸν λέγαν ὁ Νοῦρος, ὁ Δαίμονας, μὲ τρόπο:
Μέσα στὰ σύγκρε του ὁ γερμανὸς κάτω ἀπὸ τὸ σωβάδι
Τοῦ νύχτας ἔβγαινε καὶ χύμα τὰ κλαμνὰ του....
Ἔβλεπε δυὸ φαντάσματα γιὰ μιὰ στιγμὴ μπροστά του,
Καὶ παρευθὺς κρύπτει νὰ πουφτίσῃ.... Σὰν ἦταν,
Στὰ ὄμορφά του εἰκόνισμα ἀπεικονιόμουν ὅλος,
Καλλίτερα στὰ φρύδια του ἀπάνω ἦταν τὰ μαύρα,
Χωρὶς νὰ βγάλῃ λογισμὸ ὁ Πρίγκιπας ὁ ἄντρας,
Νὰ βγάλῃ τοῦρκικο σπαθὶ στὸ σπαθὶ του χέρι
Σύρτῃ τὸ μαστίγιο του καὶ σὰν ἄλλος ὀρφέας
Τελείωνε.... τότε ξανὰ ἐκρύπτῃ πουφτίσῃ
Κι' ἔτρεχα ἱππεύτρα καὶ ὁλοταχὴς νυκτόμπορος ἄμπως
Στὸ βάθος μέσα χάνομαν τὸ ἀπελατέρου πάτημα.
Ἡ μάγισσα δὲν ἐβαύλωσε ποτὲ μὲ ἔτσι
Οἱ ἄντρες τὴν φοβήθηκαν καὶ ἐμίσησαν τὴς ψυχῆς τους.

XII

Ἐφτάσαν ὥρα τρελὴ — Οἱ συντροφιανοὶ
Καρδιὲς ἀναπήδησαν μὲ τρόπο ἀδιανόητο

(1) Συνώνυμος τῶν Καπνισμένων

Τά αἰματωμένα σέρματα τῶν Συλλόγων ἐσώειν
Κι' ἔβοιωφα μ' ἐνέφρωνα τήν ὀργή μας ἀφορή
Τά πονδόνιάμα τους εἰρά ἀγόνασε, τήν γῆ μας
Ἀσάρδωνα μιστήνη ἡ ψούνα συνοδεία
Κι' ἀλάνω εἰσό τῶν Ἀρσιανῶν τά νεμοκυρμένα
Τά σύρματα περίνυμους τό νυχοσούρι πάνει.
Δέν τά προσμένει Τ' ἄρματα ὁ κόσμος ὁ λάφος
Κάθε εἰσό τόν Μοναστηρόν τίς μεριμνάνες ὀρέως
Πάν μ' ἄρματα τόν προφέτην τους εἶναι ταῖνα δαμένη.
Δέν δέβουν ἄγρες μαζί μέ γαῖρες συμφυτεύει
Μέ μαμνές μ' ἐνεγάρες παρέες συνοδεύει
Ἀδώνερα εἰσό τά μαμνιά σταῖς λάφους τους ἀλάνω,
Ἀγ' ἐκεῖ τούτου τρόσνυμο χρυσιανικό ἔνα χρέ
Στόν δρόμο εἰσάνω, ἐδῶ νοτιά, στόν λάφο
Σέ μεγάλη τους ἔναν σκυρό ξυγίτον δέ τούς σκότη
Κάτ τήν γρυνιά τήν ἄποιξη, ὅπου ὁ μισός δ' ἀδρώνει
[illegible] τους γυνιά δενά τόν ἀγκαλιάσει
Μέ τ' ἄσπρα καί σύμπονενο σμαράγδενό του δίχτη
Μ' εἰσέ τόν δρόμο τήν ἀγκαλιά τοῦ δρομεῖς τους μέ
Καί' εἰσ' ἐκεῖ τήν εἰρά νιά τόν ἀνδρεῖον μας παλέα,

Παρές φορές πελάνουσι δάρχοντες οι ἀφοσόροι
Τά πουρεσύρια μέγα τους γυιά νέι ξεσουρέσουν.

XIII

Τ'ἄλη τον γυρόπερα μι' εὐ' τό χαριόδι τρέχει.
Φοριάει καί νέι σέλαχη ὅπως σέ μέγα δέχει:
Πόλη, ἐπό τρέχει προσβολή, ἔχαφκα πλησιάζει,
Μαρολιτόρει τον Γ'αὐλί ν'ἀκούσει Γ'ἀγεράκι,
Δροίγοντας πελάσματα τέι ψυχαί τον ρουδούνια
Πόλη μί μιᾶς μι' αὐόλημα τήν γῆν ξεροτρωνώντας
Μέ τά ἄγρια καί σύρτα Γ'ἐγκάθια ἐπ' ὀξάν τον,
Καστῶντας τήν γοσυρμη καί μαμελά τον χαίτη
Πλάκη μυρσολί ἐχάφτρενο, σάν σύννεφο ἀφρίζοντας,
Βουβός γυρεί τον ἀντίλος τέμια ἔτας πανάγερους,
Πού σόλα-σόλα δέρνεται ἀέρινά τήν σέλλα,
Μέ τό πεδί τον σιγελό μυρσολί τήν ἄρμη χαίτη,
Χυρός καί ἀλυάνη ὀμιά τά δέρια χαμηάρια,
Μέ τά γερά σοδάρια τον, σ'εἰκόσυρα χορεύει,
Κι' εἰσαγνιό τό ἐσύσαρμι χορδές-χορδές ραγίζει
Τό εἶδια μαύρο καί σγυρό φαίνεται σαμπρέρο....
Με παγό, δροσάρικο, εὐλόν σου τον ἀέρη

Ὡσάν σαΐτα ἔβγαγες τό μές αὐτό μή μοῦχη,
Κι' ἀμάν μή 'ἀνέγει τόν Ὄσλιόν σβαῖρα.
Τόν ἔβλασε τόν δύστυχο μές τό καϋί σκολάδι

XIV

Κρᾶμα καί ὁλόνος χωρός τόν Τσέκλαγα τό σπίτι
Καί τήν αὐγή μεγάλαλαν κόσμος ὡγιμένος
Πολλοί 'ἐλθ' ἀπό Ἰτέγολας τήν σιώνη νά κλάψουν,
Κι' ἔνας τήν ἐνώδορεν ἀδελφικό τές ἄλλους.
Ποιός εἶν' ὁ παλιόχαρος, ποῦ δέν ἐλαφρέν αὐτόν.
Γυρεύουν ἴχνη χωρά τές λαμαχιᾶς τές μάγης
Οἱ χάρες τόν ὠμείνον τόν μεγαλοσιῶν μελάνου,
Τ' ἄρματα καί τά ροῦχά τόν μέσα τό αἷμα φάνη,
Σ' ἕνα νότιο χωσάνιο μ' ἄγριο ὀνειρό τόν,
Χαρά τήν χεῖλη μαύρισε τό χέρι τόν ἔχει γύρη.
Λέγει ὥρα, νιβά δύστυχη τόν ἄχτο σου μυστήρια
Τό λέμμα σου θερίζουν καί τόν νιό μή σόνο!
Ἐάν τορέμησας, τόν χορό τόν ἐβάλαξε ὁ παιγνίδι
Ἤβρε παλιόχαρα Ἰτέγολας τόν φίλο τόν χαμένο
Ἀγκάλιασε καί χύσανε! Ὁ δύστυχος τό τόν
Τό ἐλεφτόδαρο ἔχασε δέν τά χαλιαστόν.

(1) Φυγή τοῦ Καπιστρίου.

XV

Σάν εὐτραπεῖ καθένας τὸ χρυσαφένιο σκοίνι
Νὰ ἡμερέψει τοῦ νέου του καλοτράφεια ὄρα!
Ἔνας τὸ προσκεφάλι του εἰδέναν εὐτυχισμένο
Καὶ γιαὶν μ' ἀνεσσυχιὰ ἡ δόλην τὴν ἡμέρα.
Τὰ δάκρυα αὐτὸ τὰ μάτια του συχνιαὶ πηγαίνουν,
Ὀμορφαίνει τὸ σπίτι του καὶ δόξαν εἰκονίζει....
Καὶ νά, σὰν παῖδι πέφτει στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας,
Ἀκούει μαγικὴ φωνὴ νὰ λέγει εὐαγγελιό της:
— «Μὴ γιατὶ ἔτσι εἶσαι, καϋμὲ, μὴ γιατὶ! γιατὶ πάλι
Τὸ παντρό τὸ δάκρυ σου στὸ λουλουδένιο σῶμα
Ὠσὰν ἀπάνω ροῦχο εἰδέναν δὲν θὰ φέσῃ..
Αὐτὸ τὸ χαμογέλασμα μοναχὰ σοῦ δοθήκαν
Καὶ τὰ παρέα μόρφωσε μονάχα σοῦ ἔδωσαν...
Ἐκεῖνος εἶναι χαμογελᾶ. Ἐκεῖνος δὲν θὰ μάθῃ
Τὴν χάρη σου τὴν ἔχασε καὶ δὲν θὰ ἐκλιπῇ.
Τώρα χαϊδεύει ὀνάρια ἐσὺ, χαμογελᾶ στὸν ὕπνο του,
Τὸ ἔνιωσε καὶ τὸ πάτεψε τὸν ὄμορφόν του ὕπνο,
Καὶ περπατεῖσου μυρωδιὰ ἀκούει ἐκεῖνος ὥρα...
Τὸ ὄνειρο γ' ἀπὸ τὸν κοσμο, τὰ λουλούδια ἐκεῖνα,

Τά δαιμόνια τ' οἱ θεοφυεῖς μιᾶς δόλους παρθένας,
Γιατί δέν ἐγοξενόμενο ἐπί γῆν τοῦ Παραδείσου.
Αὐ! Ὄχι, ὄχι τοῦ δικαίου τοῦ ψεύτικος ὁ γιός
Αὐ ἔρχεται ἐπίγειο σοῦ λέγω, πίστεψέ με,
Οὐδέ ποτέ μιά ~~φορά~~ μηδέ ἐδῶ φορά δέν ἔρχη
Τῆς γῆς σου ἐδῶ καί ἀνθρωπάρεσκος
Κύλλα ~~Κύλλα~~ γιατί ὅλοι ἀλλοῦ ~~ἀλλοῦ~~ τόν ἀνεμικό τοῦ ἔρωτα
~~Χαρές ἔχουν καί πανηγύρια~~
Χαρές ἔχουν καί πανηγύρια μές ἐπί ἀνεμικό ὁρίζοντα
~~Σέ πανηγύρια μέσα~~
Σέ πάρτους μέσα ~~ἀπό~~ τοῦ οὐρανοῦ, χωρίς ~~ἀρχή καί τέλος~~
Περνοῦν ἐβδόμενα, χωρίς ν' ἐβγοῦν ἔχνος,
Τά γυμνάκια ποίμνια τῶν ἀθανάτων συννεφῶν.
Ἡ ἀγάπη τοῦ ἀποχωρισμοῦ δέν ὁρίζει ἐδῶ ὥρα
Δέν ἔχουν πρόσωπο χαρᾶς οὐδέ καί γόνυ εἰδῶ.
Λύπα δέν ἔχουν δῶρον καί θάνατος γιά τό μέλλον,
Καί γιατί γιά τό παρόν, νά ἔρχη ἐπί καρδιά τους.
Τῆς δουλειᾶς δέ κατάλαβαν καί τῶν μεγάλων ἔργα.
Μόνον γι' αὐτά δημιούργησαν ἐσύ, καί χόρτα γι' αὐτά
Πρός ὧδε τραγούδια γιάτον ἐλεύθερον καί χέρια
Καί σάν ἐκείνα πού καρμά ἔρωτίδα νά ἐμένα!

Μόνος ἡ Νύχτα σιγανά μέ τόν καρπόν της νεῦμα
Τά προσκυνήματα ἄστερα σιγανέση τόν Καπετάνιον
Μόνος ὁ Κόσμος μαγεμένη μέ τήν μαγική τήν ζέση,
Κι' ἀμέριμνος κι' ἀδιάφορος ἀρέσως σιωπᾶ
Μόνος ὁ Ἄγρας σιωπηλά αὐτάνω αὐτό τόν βράχο,
Κι' ἀναπαράζη σιγανά τό ξαρεμένο χόρτο,
Καί τό σουγγί του βρίσκεται μπρεμένο ἐκεῖ μέσα,
Μές τό σπηλαιάδι δεξιά μέ σχεδόν ἐνδρεία,
Καί πάλιν αὐτό τόν σταφνιό τό ξυλαρένο μέρια
Μόνος μήν δρόσο τόν ὀρεινό ἀγκάλιαζε ρουμπάλας
Ἀναίζη ἔλλα μή Νυχτός τό μπαλσαμοσουσάκι,
Μόνος ἀπάνω αὐτό τό βουνό ἐγόρεσε φεγγάρι
Σιγανοσπινή γυμνά, τόν ὁλομόρφη νύμφη,
Καί ρίζη μιά μαγική μαλακά αὐτάνω του μ' ὀμορφιά
Ἐγώ δ' ἐκεῖνα δά σᾶς λέω μέ λίγα μεγά φλεγά μου,
Νά ἤμουν ἕνας ἀπό σᾶς ὡς μή χρυσή αὐγούλα,
Κι' αὐτάνα θά μεβάζινα παγγελά σου φρύδια
Νά νανουρίζω ὀνείρατα γυμνά μές τό μυαλό σου.

XVI

Τέ χαρά σήμερα μεγαλά μεσάνυχτα αὐτάνα
Ἦχος ξεχύνει χαρμάνι, σάν μύρια ἀηδόνι τό μύρια

Εμείνα χωρλάβελα, νυλάβη σόγυρά της,
Μιά λεμαχιά αδερέγραστη στα στήθια της φεγιάβη
Κι' η γύνα η φαρμακόμαρδη, και η άγρια φοβέρα
Κι' η φόβα του ανδρισμού, μ' αυτήν την λαρεγή
Συμπονορύσνα λίγοκ δεν είναι: Στην παρειά της
Χλόρια όμα τα επουλήματα αρχίσαν ν' ανακρόσον:
Τον σίδερά της η γρυπή τόσμανε εβλέ πορφύρια
Φυτιά έβγαγε στις σχέβες της, φυτιές, που δε μπορούσε
Αιόρια και το σίδερο νά γυάσει, μι' η παιγόρρια
Πετρέβγαν αυτή φορά της φαίνονταν σαν όμο
Ηλιόσκ. ~~Και τότε, την~~ Τραβήχτ' ο σοφός ο Χάνος
Τον παραστέκει μέσα της συχά-συχά σφαγνούσε,
Αχοί την σκέψη της αυτός την λάβεσε ο Χάνος
Μ' ένα ανεροσόμμα τροφικό και μάγο:
Εσπουλώθης ο άγαρος μι' όμιχλοβουκεφάλα,
Λάμνοντας από έξαλμη μι' έξαλμη πηγαδάδα,
Ερωτόμενος έγιρε σρός το προσωπεφό της
Και το γλυκό το λέγεμα των μι' άλλα μιλιά εβγάσεν
Μι' άλλια γύνα του Σαδικά την πάλεψε στα μέσα,
Σαν να χωνόνταν μ' αυτήν πολέμαρε η παρδαλή του.

285 Αὐτὸς δὲν εἶταν ἄγγελος, ὅπου μαλώνει
Τὸν οὐρανόν, ὁ ἴδιος του ἑαυτὸς φράμαν᾽ του,
Δὲν βλέπει τὰ μαῦρα μεγάλα του ἕνα σκεπάρι
Μ᾽ ἑπτὰ ἀστερόμματα τὸ ζῶδιον τ᾽ οὐρανίου,
Δὲν εἶδεν τὸν κόσμον τὸ φόβερο τὸ πλῆθος.
290 Μάρτυρας τῶν πάντων αὐτὸν — ὤ! ὄχι! ὄχι!
Δὲν ἤμουνα μὲ μητερού βραδειάν. Αὐτὸς δὲν εἶταν
Οὔτε σὰν μέρα ὄμορφος, οὔτε σὰν νύχτα μαῦρος,
Οὔτε σὰν βῶς παλάμαρος, οὔτε σὰν σιόλος ἄγριος.

Μέρος Β΄

Ι

Πατέρα μου! Πατέρα μου! Άμοιρε τής βοσκής
Τήν μοναχή Παναγιά σου μή τής μαύρους ἔλοι.
Ἐγώ θρηνῶ. Βρέθηκα αὐλά τά μαῦρα δάκρυά μου.
Αὐλά δέν ἔναι λόγια ὄμορφα τά τραγουδά μου τά δάκρυα.
Ἐλόν Κύριον λοῦλον παιδάκι γονατίνει δέν δά γένω
Ἐγώ παρηγοριά τά βοσκοπούλια μή μιλοῦν γονατίνω
Τί ἔχουν ὅλοι τόν ἄντρα μου κι ἀφήνω τή τόν κόσμο,
Καί δέν δά δόσω μήν παρδιά νοιώθῃ τά πάθια μου ἄλλος.
Ἀράδας ἐμπῆκε δάκρυο τό μαῦρο μαντῆλο μου
Κουβέρι του μή ψάρια μή τό κουνᾶ αὐτό πάνω,
Ἀδειάνω τό ποτῆρι τό πνοῦμα μή φυσήξῃ
Μ' ἀδειανῆ ὀνειροδόμιον· τήν ὀμορφιά τής νύφης
Σειρά ὄντερων γιατρῶν, μαντῶ καί τραγουδῶν
Τόν νόστο μου μελάνουν, τόν νοῦ μου συλλογᾶται·
Τήν μέρα νεῖ τροσύχαλα δέν ἤμπορεῖ κι ὑγιά μου
Ἡ ὄψη μου ἔναι χαμένη ὁ Χριστός μόν ἤξερε...
Φωτιά σημιρά ὅλης βρύσες μου καμίνι μέσα βρέχει..
Ξεκαντῆται, μεγαλώνει μέρα μή τήν πρόφθα

Πατέρα μου, ὦ γλυκύα μου, ὦ δόξα λυρευνιάλου
Ἀνδύσου με, πατέρα μου! Σ' ἐν' ἔγιο Μονεμβᾶ.
Τὴν ἄσπιλη 'ν τὴν μόρη σου ρίξε 'ν μιὰ γιὰ πάντα.
Ἐκεῖ δὰ μὲ νυφεύσουσι τοῦ Κόσμου ὁ Σωτῆρες,
Μαρούλα τοῦ 'ν' εὐτέρευτη 'ν τὴν χώρα μου δὲ χύνω
Σὲν Κόσμο γιὰ μέναν χαρὰ ἄλλη δὲν ὑπάρχει
Μὲ 'ν τὴν ἔρμη 'ν τὴν ἐρή γλυκὰ συνοδεύτας μέν
Τὸ νυφοπάζενο μεσὶ ἄς μὲ δεχθῆ γιὰ πάντα,
Πρὶν εἰσοδέψω, πάππους σφὲ μαρούλα, πάππους λάφο.

Κὶ οἱ δύσκολοι γονεῖς μας 'ν' σύραν καὶ 'ν' ὡύραν,
Σὲ μαγευτήρι ἔρμιο, μεμραὶν αὐτὸ τοῦ Κόσμο
Καὶ μ' ἕνα πάσο λαοσυνὸ φυλαγμένον αὐτὸ χρόνες
Τὰ νεύκαγα τοῦ σπίτια μας ἐπέσαν, τοῦ καὶ μέτρα.
Ἀχὰ καὶ σὲς μαγόρρειᾶς 'ν' φορεσιὰ εἰσοδέψω—
Σεῖν αὐτὸ πάτω αὐτὸ ὄμφιο ~~τσ~~ τσιμπουδομένο,
Μ' ἐκεῖνο τὸ πορφύρενον ὀνειροσόμικά μας
Χλωδοὶ οἱ μόνοι ἐδιάνοσα, σὰν ὄρνια, ἡ μαρδιά μας.
Ἔλεν ἐχάμναν τοῦ μικρὲ μαρούλα αὐτὸ 'ν' ὄμφιο δίκμα,
Τὴν ὥρα, ὁποὺ ἔρχοντεν ἀρμενιὲ οἱ γαμπροὶ δας,
Ἀνέμεσα σὲς προσευχὲς καὶ σὲς γονυπετὲς,

Συγκάθουν τὴν Τροπὴ Χειμῶ. Τὸ κάθε σπίτι τὸ βόλι
Τοῦ μοσκαμύλευτου καὶ ἔκλινε κάθε-τόλι
Ἡ ἄγρωστη γυναῖκα μοιρὰ γυναικόσπιτο ἀπὸ κάνει,
Χωρὶς καϊνέρεν δόρυδο, χωρὶς καϊνέρα ἴγκος,
Τοῦ σπίτου ἀνημάμαλος τὴν ἀφεντιὰ ἔμιχνε=
Ἐκεῖνος τηγανόχεμαι, σὰν ἔσπρο τὰ αὐρέλια,
Τὴν κάψει καὶ τὸς φόρεσε..... Διὰ τοῦ τὴν ἐκαγόσι;

ΙΙ

Σὲ μέρος μέσα ἐροτρό τὴν μέση ἀπὸ δυὸ ράχες,
Ἐμοῦ βουλαν χυόβρα Γ' ἄγιο τὸ Μανεστίρι
Χωρὲς τζελέντια φουντὰ κι' ἀτσομορόυσες γύπες
Τὸ ἐρουγκάϊαν σὰν φουρκὶ τσιλὶ καὶ κάθε-τόλι
Ὅλαν κ' νύχτα ἐπερόνταν τὴν σπυρωτὴ ψυχούρα
Ἀπέρατοι λοὺς φαίνουλαν καὶ χάνουλαν συνέχεια
Σὰ παραθύρια τοῦ ψηλοῦ κ' ἐρημωμένου πύργου
Τῶν παρωπὶς ἐκαφλοφῶς, ποὺ καλοκαίρι μέσα.
Γύρω-γυρίζω τὴν σπηλιὰ τοῦ ἀμπελοφυλάκου
Τοῦ μεγαλόκορμου σταυροῦ γίνεται μιὰ ἐρμάδα,
Σὰν νέι κλαῖν ἄγριοι ~~κλαῖνε~~ ~~κλαῖνε~~ κλαῖνε
Τὸ δάκρυά λοὺς τόκαν χοροὶ μικροὶ ποὺ χάνε.

Ἀλλὰ τὸ μὲν ἀγριώτερος τυδεύεται νὰ ἤγουν
Οἱ τρόποι μὲ τ' ἀρχοντικὰ καὶ γρῆα νύφιαλά του,
Κεῖ πάλε ἐκεῖ τὸν συνδρωσόν καὶ γραμματόνον θέλ'
Ἐνοίρνες ἀγαπολεῖ τὴν μάνα τὴν γεννοῦσα του
Κυρὰ σὰν γρειὰ μαυρειὰ μὲς ἐκεῖ δὲν δηλρέπιά
Ποῦ εἶδεν παλαιωμένα τὸ κάλλη λουλουδένια.

IV

Βουνὰ μεγάλα φαίνονται πρὸς τὸν βορειὸ μέρος,
Κάτω ἐκεῖ τὸ πόρτο τὸ φῶς τῆς ἄρπας χαρμονούσης,
Τὴν ὥρα, ποὺ ὁ ἥλιος πεθαίνει, μεσιάζοντας τὸ βάθος
Τοῦ χάους, τοῦ σκοτεινοῦ, χρυσώνει τὸν αἰθέρα,
Καὶ πρὸς τὸ ἔλεγα τὸν ἥλιον, μὲ σίδερο θερμένον,
Καθὼς οἱ μουσουλμάνες τὴν ὥρα τῆς προσευχῆς τους σέρνουν,
Καὶ τῆς παρουσίας ἡ ἥρωϊκὴ φωνὴ τὸ μαναβίκι
Ξυπνοῦσας, φέρει ἀπάνω του ξέθυμον αἰθέρα,
Τὴν ὥρα ἦτον ἐβόσκαμεν οἱ ἀρνογιδάρες ὥρα,
Τὴν ὥρα, ποὺ νιὰ δεκοχτὼ μὲ μιὰ μαυρειὰ γουνέλα
Κελιφοράει ἐκεῖ 'ς τὸ λοιπὸ νερὸ νὰ λὴν γρειούλα,
Τὰ κόρφια τῆς βουνοσερφᾶς, τὰ μαλαχοπορφύρα,
Σὰν κάτασπρο λόβερο ἀπλωτὸ γρειὰ βουρεμένο,

Φυγά τόν ὄμορφο σόρανό, νού εὐχόνταν παλάμες
Ἐνῶ μήν ἤρα μήν χρυσά, νού βασιλεύει ὁ ἥλιος,
Τοί πορφυρούνια πλοντοῦν μή ρόδινο σπλόνι
Κί' ἀτάρασά λους, σμίγοντας τά σννεφα, σπιόνταν
Μέ μαργαρί γλυκόπερα ἀπ' ὅλα ἡ ἔγγα ὄρα
Ὁ Κάϊσαρας, τοῦ Καίσαρου ὁ βασιλιάς ὁ μέγας
Μ' ἴσωρο σορίτι μ' ἅβαρα χρυσάφεια πλουμένος.

V

Ἀτ' αὐτό ἐμπριμαλιή γερεάτι μαῦρη σπίγη
Ἐπ' ἀπροσωπίεσθη ἡ παρδαλή τῆς ὄμορφης Ταμάρας
Στούς πανεμορφους ἐνδυσιασμούς. Μπροστά της ὅμι ἡ Πύλη
Ἔπαιν πλημμύρι σπαθοφόρων σπαΐ ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη,
Κί' ὅλοι στόν Κόσμο εἶναι γι' αὐτήν μαρμάρων σπίλια
Καί τό σπολάϊδι τοῦ βραδυοῦ καί τοῦ ἀρνιοῦ τ' ἀγλίδα.
~~Καὶ μέσ' ὅλη~~ Ἡ φροσιά τῆς πολλαμμένης νύφλας
Ἀπαλαφή χρυσή μήν ἦτ μ' ἀπόρεντην ὀμάδα
Κόμη μαροστά της Τσιγγάνας μή δείχνει τήν εἰκόνα
Μέ ὅλα κάλλη ἔσερφε τ' ἔγγαγε τόν σπαΐ,
Καί τήν κορφαιά σγκί τό μέτωπο τό λαμπό της
Τοῦ βραδυοῦσου, τοῦ ὥρου, μήν τροσσυχί λαφίζη

Κι' ἐκείνος σκέφτεται καὶ λέει: — Τό 'κανα τό βουνό
Δρονμέρο τῆς Σαγιᾶς μὲ νέρα ἀναβατεύει!"
Καὶ μὲ γεμᾶ μὲ ἀπομονὴ λεβέντας ν' ἀκολουθῆ
Τό κυνηγέρι του ἄγριο τοῦ δρόμο παραρρέει...

VI

Τρεῖς ἡμέρες ἔκλεισαν ἄκρη καὶ ξαφνικὰ μιχάλη,
Σχεδὸν ἡ Παρασκευὴ νύχτωσε τό σκοτεινό,
Βυθίζεται τό μοναστῆρι σιγὰ σιγὰ τό νοῦ μας,
Καλόγερος μ' ἐλεεινὸ προσκυνητάρι ἔμεινα,
Κι' ἀλήθεια μέρες μὲ παιρνὸ καὶ δὲν καταλαβαίνω
Καλόγερος μὲς ~~στὸ μοναστῆρι~~ σ' αὐλή: — "Ἐκεῖνα ἔρχεται...
Τ' αὐτὸ μ' ὀνείρατα γλυκὰ καὶ ἄσπρα τό νοῦ μας,
Τ' αὐτὸ μ' Ἀγιὸς ἀγιάτικα φαντάζεται μπροστά μας...")
Μὲ μιὰ λαμπρὰ μ' ὄμορφα τό κάτι λυπημένα
Καὶ μὲ μαγνητικό σοφὸ μὲς ὄψεις χαϊδεύει,
Μέρες σοφὲς ἀνέγνωτη νὰ λαβυρινθεύεται
Χαρὰ μὲς σκοτεινάρας μὲ νέ βγῆ τὴν αὐλία.
Νύχτα καὶ πάντα προσευχὴ ἡ σάρκα τοὺς Ἁγίους,
Ὡς ἡ παρηγοριά μας αὐδόρμου τροσεύχεται ὁ Ἔκτωρ.
Χαὸ τὴν ἐλεγεῖα τὴν τοῦ μοναστῆρι,

Κάτω νὰ γείρω ἀγκαλιὰ τοῦ νέου τὸ κεφάλι
Καὶ τὸ προσώπου της ὡραίου νὰ φιλῶ
Καὶ αὐτὸν νὰ [illegible] ὁλόρθη νὰ σηκώσω.
Τὸ στῆθός της, σὰν τὸ κοντύλι, της καὶ οἱ ὦμοι
Τῆς ὡραίας νὰ ἀπολαύσω, νὰ μάθω ἄχ νὰ μάθω
Τ' ἀγγέλου ἀγκαλιάσματα μιὰ θνητὴ πῶς γλυκᾶνε,
Κι' ἂν γυμνὰ φιλήματα δὲν θὰ μοῦ χάρμα χύνουν...

. . . . . .

. . . . . .

VII

Ὁ ἕνας τῶν κυκλωτῶν μας ὁ ἀρχέγονος
Τῆς Τυρρήνιας γῆς ἀπὸ τοὺς πόθους ὅλους μιᾶς
Καὶ μιὰ γυναῖκα ἀθανάτου ὁ Δεύκαλος ἀνύμφη
Στὸ Μαραθῶνι εὕρασε, σὰν θρῦλο κυκλοῦμαι.
Ἀλλ' ὥρα ὁλόγυμνον ἀγάλι μὲ φόβο τοῦ γιὰ ὥρα
Δὲν ἔλαμπεν τὸ δρυὸ τοῦ κεραυνοῦ ἀκόμη
Καὶ διαλεφάζει. Κι' εἶναι μιὰ ἀφορμὴ δυστυχία
Ποὺ φαίνονται σὰν βρίσκονται ἕνα μιὰ μιὰ ἀπάνω
Καὶ ἐγκαλαγεύει τὸν κεμὸν κι' ἐλεύτερο σκοπὸ τοῦ
Μ' ἀετὸν σὰν φιλιὸς γυρὰ στὸ νύχι τοῦ τὸ κάστρο,

Χρῦσ' ~~Χρῦσ~~ ζωλικό μελίφορο. Λού τὰ δύμαλά σου
Τό φίγγο βέρει τήν σκιά χορές καί σέρνει σ' ἄγρα.
Εὐτύχος τά μάλια σου: χρυσοχαμωμένα
Τό παραθύρι σου καθό τό φέγγος τήν καλήμερα
Καθένας θροβρέχει ἀπό καρό καί μιά τό καλοκαίρι
Καί νά βγεῖ τήν γενιά σου σγαμπρά τῆς νύφες της
Τῆς Ἰωαννοῦς (1) ὁ ἀρμονικός καθένας καί δ' ἔχει
Χρυσόν, ἀργαίον βαγγελιόν σκοπόβγαλαν βογύρω
Καί δ' ἔχει αὐτοί χορεύανε, χορεύανε "ἐνα-πάλω,
Σάν μαῦρα δάφνα ριζωτά, ἕνας παλεύει ἀπ' ἄλλον.
Καί τό βαγγέλι ἀπό ἐλιάν χαϊδευτικό καί μαῦρο,
Σάν νά ἐλιαν μιά λίμνη ζωή τοῦ οὐρανοῦ φεγγάρι.
Μέν ἔπιανε πάνω Ἄγγελος, νά μή χαζεύγει νύφη
Φέγγος καί ζαναλαμπάδα λογιάζει ἡ καρδιά του,
Καί ἐλάχε κοντά-κοντά στόν τόπον ἐδῶ λοιόν,
Καί τοῦ γυναικαγγέλιου μιά ἀγαπημένους φόβους,
Νά τοῦ γυναίκα ἀπό μεσοῦ τό μαῦρό του μαλλάκι.
Τόν τόπο τῆς Ἁγίους ~~Ἁγίους~~ καί τήν δίκα σγαμπράς της
Διά τραῦλα ἐτοιμάζ φορᾶν ὁ Δάφνος ὁ μαῦρος
Ἀχ νά βγῆ μαῦρα μή φόβος στήν καρδιά του,

(1) Μονικό ὄρος ἐνῶν ὀρεινῶν τοῦ Καπνίσσου.

Ἀχά! Ἐμαγεύτηκε φτερό του δέν μπένει!
Καί - δόξα! - εὐτά σκιστεί καί πεταρτένα μάλια
Σάν τό μπουλάρι διάφανο δακρύ καρδιά μπαίνει!
Κοιτά ὅ ἕνας τό μεγάλο τοῦ λύρα λουλουρένη
Πέρα καί πέρα φαίνεται εὐτό φτιαστό μιά πέτρα,
Δυό ἄστρα δέντρο φέγγουν, σάν φέγγα μανουρένη,
Δυό ἄστρα δέντρο φτερόν, ὅπου δέν εἶν' ἀνθρώπου!

VIII

Καί μαίνει μέσα ἕνας ἀγάπη νά φτουβέρη,
Μέ μιά μεριά σταφένη πρός τό καφό, τό δίπο.
Καί σιάστελαι ὅλη τοῦ μέρα τοῦ νέα, πού σοδέρη,
Ἔβλεπε ἡ σοδιά σπυρί μέ ἴσα μερένη ὥρα.
Ἡ λαμαρί ἡ ἀόρατη τοῦ ἀνάρεινη ἀπόμα
Ὁ φόβος τοῦ Ἀγγέλου, ὁ δουλός καί μπρουσταγάλη
Λαμπρός καί στήν συνάντηση μέ φτερά γιόμη,
Μέ μιά σταφάνι μεριά ἀγγινοφτερωτή λιάνα.
Λιό εἶναι ἕνα μαῦρο φτερούγια μεγάλο....
Μαίνει, λιράκι μέ φτερά καί βγάνει ὁμορφιά
Ἕνα πανώμορφο Χερουβίμ — τοῦ Παραδείσου φτόνος —
Τῆς ὥμορφης καλόρριας, τό ἔβγαλε τό δίπο,

Ὀχτρεύει
Μὰ μιλοῦσε γαμπρὸς πλάι ὁρδὸς σὰν δίχως,
Κι' αὐτὸ 'ν' ἐγρὸ μὲ φαρμακωμένα ψωμάκια,
Γιὰ ν' ἀποσταίνει μέρα μὲ τὴν ὥρα νὰ πεθάνει.
Ἀγάπα χρυσοστόλιστη δίνει φιλὶ μὲ ψωμάκι
Τοῦ λέγανε ἐξαφνικὰ τὸ πουρὸ τοῦ λιμέρια,
Κι' ἀπὸ γυιὸς χαμογελοῦ μ' ὀξάδι ν' ἀνακατώσει
Ἤπιε ἀποπάνω χαρτιὰ σὰν πικρὸς μεγάλος.

IX

—« Ἀντρειὰ ἀρνοσάλιγο, παιδὶ τῶν παλιῶν παπούρο Μ'
Δὸ σκοτώνει τοῦ μεσονύχιου, φωτιὰ σ' ἔχει παρμένο;
Προσευχητὴς σὰν μέσα ἐδῶ πανέρας δὲν τὸ ἔρχει.
Σ' αὐτὸ τὸ μέρος τὸ Καλὸ δὲν ἔπιανε νὰ λάμπει!
Μὲ δρόμον ξημερωμένον μὲ πουρνὰ χαράματα
Μέρα τὴν γυναίκα ἀγάπα μου καὶ τρὸ τὸ ἱερό μου.
Ποιὸς τὸ προσκύνησε ἐδῶ.» Ἀμέσως ἀνοιγοκλᾶς
Μεσιάτα παμπόνηρα τὸ ἀντρειὰ τὸ παπούρο.
Κοιτάνεσαν τὰ μάτια του ἀπὸ μεγάλη λύπα,
Καὶ παίρνει ξανεσήκωσε δίνει μεγάλη τὴν γροῦ τοῦ
Ἐωτικοῦ τοῦ παμπάλαιου τοῦ μέσου τὸ ἀφιάλι.
—« Ἔτσαι δικιά μου! » μ' ἀσημὶ αἷμα τὸ ἀντρειὰ ἐκ

—« Τραβιέζου νὰ ἐβγῆς μου ἀπ' τὴν! ἐσὺ μοῦ εἶσαι ἐμπόδιο!
« Ἀϊ! Νὰ φεραστῆτε, ἀφεντάδες μου, τραβιέζου,
« Ὅπως ἐμένα μ' οὐδ' αὐτὸ τὸ δικαιοῦ δὲν εἶναι.
« Ἐδῶ 'ναι τὴν χώρα μας, ποὺ εἶναι μ' ἀγαπάει
« Ἡ Μαρία, ἐγὼ ἔβαλα τὴν μαύρη μου σημαία
« Τὸ σπίτι σου τὸ ἱερὸ δὲν εἶναι χῶρα ἐδῶ-ὥρα.
« Ἐδῶ, ἐγὼ εἶμαι κύριος, ὁρίζω κι' ἀγαπάω! »—
Κι' ὁ Ἄγγελος τοὺ λέει μ' ἕνα ν' ἀμμιόν' ἐβγάζει
Ἔβρεξε μιὰ τραγοῦδο τὸ σπίτο τὸ δικό μου,
Κι' ἐβγαίνουν τὰς ντάμες κι' ἄνεργοι λαὸς γιομάτος,
Ἐχάιδιαν μὲ τ' οὐρανοῦ τὸ γαλάνι αἰθέρα.

Ταμάρα.

—« Ὦ! ποιὸς εἰδ' ἐσύ, ἐπαίνεσα κ' ὄμορφιά σου εἶναι!
« Ὅλους τοὺς Παραδείσους σ' αὐτὸ τὸ χῶρο σ' ἔμεινα;
« Τί θέλεις αὐτὸ μέρος;

Δαίμονας

—« Εἶσαι τοῦ κόσμου.

Ταμάρα

—« Ὅμως εἶδ' ποιὸς εἶσαι ἐσύ! Παράξενος ἀφέντης!

Δαίμονας

—« Ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος, ποὺ γυρεύει τὸ γνωρισμό σου

Στὸν φόβερον μεσονυκτιὸν τὴν σγαμιὰ τὴν μαύ-
Πού ἤσυρτι τοὺς μαζί σου γιὰ τὴν χαρὰ σου σγαπημένο,
Πού τὴν μεγαλοσύνη σου ἐμάρτυρεν ὁ νοῦς σου,
Πόθησες τὴν ἑλιόπετρα τὸν σιόν νὰ δὲν βρεθῇ
Ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος, ποὺ ἤμαλα μεγάλη τὴν ἐλπίδα
Πούχες ἀντίκου μὲς στὸν νοῦ, μόνος ~~νυκτοφορᾶς~~ νυκτοφορᾶς,
Ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος, ποὺ νανεῖς στὴν ἀγαπῆ σου τὴν ζωή,
Κι' ἦλι στὸν κόσμο τοῦτον μὴ βαρεθῇ τὸν ἀηδονάκι.
Σιὰ μέρα ἔτσι λύθηκε ἤμουν κι' ἤμουν κι' ὁ χρόνος.
Τὸν ἐνυχτέρι σόϊον μου ἐγὼ εἶμαι ὁ νέος ἥλιος,
Τῆς ἡμέρας καὶ τῆς λευκιᾶς ἐγὼ εἶμαι ὁ βεγγέας,
Ἐγὼ εἶμαι τοῦ Ὀφεγγοῦ ὁ ἐγλός καὶ τὸ κεμὸν ἐγὼ εἶμαι
Στὴν φύση.... Κι' ἴδες ἀπονοῦ στὰ τόσα ποὺ ἐγὼ εἶμαι.
Σιὰ ναρκωμόρια σου γυμνιὰ κι' ἀπανωσούμι σου
Τὴν ὄψη μὴν προσέχῃ σόβερα τῆς Ἀγάπης,
Τὸ ψωλό μου τὸ χείλος ἀνδρόπουλο μαρμάρο,
Τὸ ψωλό μου ἀπαολογιό, τὰ ψωλά δεμένα
Ὡ, ἄμοιρέ με, κορφιά, κι' ἴδέ με μὲ ὑπομονή!
Ἐσὺ μπορούσες τὸ μαγὸ νὰ σπάσῃ στὰ δυὸ σπαθιὰ
Νὰ μὲ ἀποδώσῃς τὴν ἀγρὴ μὲ μιὰ σου χάρη μόνη.

«Μά τὶς γυναῖκες εἶχάνουν σὰν τὸ ἱερὸ τὸ πρᾶμα
Περίσσιος ἐγὼ ἐκεῖ δὲ θέλω νὰ χαθοῦμε,
Σὰν νἆρουν νέος ἄγγελος, σ' ἄλλη γῆ νὰ μὲ στεῖλει.
Ὦ! ὁ ἔρωτας, μονάχα δῶρο νὰ μ' ἐλεήσεις,
Ἐγὼ εἶμαι δοῦλος σου πιστός, κι ὅ,τι θέλεις κάμε μου.
Μόρφι ὅπου ὁ ἀνάθεμα νὰ σὲ τραβήξει, Κύρη,
Κι' ἔξαφνα μέσα στὴ φωτιά, σὰν μέσα στὸ νερό,
Καὶ τὸν ἀδερφό μου νὰ ὁρμᾶ νὰ ἐβγεῖ ἀπ' τὴ φωτιά,
Ὅπως μέ τὸ χέρι μου — ἐγὼ εἶμαι ἕτοιμος νὰ πάω
Τὴν ἴδια, τὴν ἴδια ἀνδρεία νὰ δείξω κ' ἐγώ.
Τὸ νὰ μὲ δῶ παιδὶ σου μπρὸς νὰ μοῦ πονᾶ ἡ καρδιά,
Καὶ ἔρημο ἀπὸ τὸν φόβο μου νὰ μὲ θωρᾶνε ὅλοι,
Στὴν ἐκκλησιά μου τὴν καρδιὰ μὲ ἀνέγγιχτη ἀγάπη
Ζαναγυρίσανε ἐκεῖ, νὰ μὲ δοῦν μὲ τὸ βαθύ λίβα
Τὶς χρεωστιάρες μου ὀμπρὸς νὰ σβήσω σὰν φιδί.
Σὰν μύρια ἐκατομμύρια λίτανα χωρὶς ἀγάπη,
Καὶ λίγαν ὅλο τ' ἄδειασε τῶν μαύρων πλοίων μας
Μ' ἔχουν χωρὶς τὸ πέρασμα, ἔνοστα νοῦμα δίχα,
Ἕνας ἀδράχτος νιὸς χωρὶς ἀλάκα μέσα.»

Τραγούδει

— «Ὦ! ἄρπαξ με, σύντρο καὶ μαυροφύλλο πέντρα,

Σώσετε, γιατί μαζωχτῆ ὁ ἐχθρὸς δὲν δίνω δεκάρα!
Ὦ Παλάτι μου!... Ἀγοίγουν! Δὲν ἀμφορῶ ἀπ' ἀπορία
Τὸν τρόπο νὰ προσέξω, ἀριστερὰ ἢ δεξιά,
Τοῦ νοῦ μου ἐκπλήξεις, τὸν ἀδυσανασχετῶ.
Ἄκουσε, ἐκεῖ, μ' αὐλὰ, σοῦ λές, δεκὰ μὴ μαλώνετε,
Εἶναι τὰ χέρια σου βρεγμένα καὶ μαῦρο δαμάλι...
Εἶπα μου, γιατί μ' ἔβαλες; Κι' ἐμ' αὐλὸ γυρεύω.

Διάλογος

— Ὦ Καλογιάννη μου λές "γιατί"; Ἀγοίγουν ~~δὲν~~ γιατὶ τοῦτο
Δὲν ξέρω· αὐτὸ μοὶ ἔρχεται καινούργια κάθε χρειάζος —
Ἐγὼ, ἀπὸ τὸ καινούργιό μου τὸ αὐλὸ νὰ βγάλω,
Μὲ τραγούδια θέλω ν' ἀγιάσω τὸ σπίτι,
Κι' ἀπόψε μου τὸ παρέδωσα ~~τὸ σπίτι~~ στὰ χέρια
Ὁ Χάρος μου κι' ὁ Παράδεισος μέσα στὴ μάνα σου —
Μ' ἔχει κάθος ὁ ἔρωτας κι' ὅτι μοῦ γίνει σώνει.
Ἔλα, σοῦ δίνω ἐκεῖνο ποὺ σοῦ ν' ἀγαπήσῃς:
Μ' ὅλον τὸν ἐνθουσιασμὸ κι' ὅλη τὴν ἐχθρότα
Τῆς σκέψης τῆς ἀνέκπλητης τὸν τόπον ραγιαδιοῦ μου,
Μὲς στὴ φωτιά μου ἀπόψε σου δίνω τὴν καρδιά μου κομμάτι,
Ἀλλὰ μὴ χάσῃς δεκὰ ἐλάχιστο λογάριο,

Μυρολόι μου τώρα έβγαν αυτή, σύρε μή 'ρχεσαι
Στις χαμηλές του αλώνου και πλανεμένη σέρνει,
Στου πανηγυριού τη μέση μου 'ναι σπίτι,
Έν' όνομα γραμμένο πίσω στη πορτά μου.
Όλα μη στον Παράδεισον ήμερα σταλμένες
Περνούσα, σού 'λεγα μωρέ απ' την πορτά μου,
Σ' ! Εν μυρολογώ μια στιγμή μονάχα να μην ακούσης
Τ' χαμηλό και τ' ψηλό μαρμάρου, όπου 'ναι
Δώνει σημαδεύουνε ο 'Αντρεία την γυναίκα του
Να σταθούνε μιαν ώρα γι' αγριολογιάνε,
Να μην προφτάνης πάντοτε για το Κακόν τον είναι,
Ούτε και μιαν ευλογιά για το Καλό, που πάνει,
Για τον εαυτό σου μονάχα νάι γη και να βαρυέσαι
Τον εαυτό σου τ' όμορφο την ώρα την ευώνα
Χωρίς πατάρει δρόμο, χωρίς πάμμου ειρήνη,
Να δίνουν σαν σταθούνε, και να μην όμως πάη
Να ζήσης, νάι σταθείτε και νάι τα χρόνια όλα
Να προσωπάς γρήγορα [illegible]
Κι' όλα νάι τα προσφορές στον Κόσμον τον όλον.
Πόσο ξεχωρίζουν η γιαγιά και ο παπάς

Αυτή ήσια μή θερμή ευτυχία μου
Για μένα η δεμμή ομορφιάς, της αθώας,
Εσύγνωσε αυτόνα, έφαινα για μένα.....
Μάνα μου έμορφός μου η έπλασε, σάν άλλη Παναγία
Αγνάντια τον πουρνό ευτύν τον γαμήλιον
Τον αδερφόν, που μού είχανε γραφά στείνες, στείνες,
Εκείνα πολεμάδεγαν μ' όρκους και δικαίωσα
Αχεί μ' δυστυχία μου! Τον τρελ συναδερφόλη
Καινένα δεν εγνώρισε! Τόσο είχα σαρευτεί!
Όλους με ένα εμένα εμόρφους χιλιάδες εξορίσου
Χρόνια να τους τρομαχώ μ' αδυσώπητες μυγέσι,
Αχεί δεν εκαταφέρα μ' εγώ αλλά ο "εδιος
Τους τρόπους και τες τρόπους και τ' εμορφιάνα βάλα,
Κι' ώρμησα αυτόνω έμορφος, μονάχος μ' μαγία
Τες μαμμάς ξεπροβγές μου... Γιατί, και για σσιό μέρος;
Δεν ξέρω, οι τρόποι μου με είχαν εδουλεύει.
Κουφέλαος, σάν λιν έδεμε μου γένηκεν ο πόθος.
Έλα, εσύ λιν εγνώρισε μ' έρμαν καρδιοχτύπι
Τον μυστικόν αδούμενον ένα σπαρτάνο χόρτο
Χωρίς παλάρια και σαγιά, χωρίς μιρόκα σέλι

Κυρὰ νὰ χάμῃ τὸν σωστό του μαῦρο λεχτίκο του.
Ἔλα ὡρὲ σὺ ὡρέ, τὸν ἄγαρον ἀδέρα,
Ἕνα μαμμάλι σύγκορο, γυμνὸ ἀδροδυέλια,
Μαυρόφρυδα μυρόγκο του τὰ μιναγὰ τὰ χάμ,
Καὶ μὲ τὰ λυμένα τὰ μαλλιὰ σὰν γυφτοπαναγιά,
Ν' ἀρέξῃ, ἄσπονδα σὰ κυρὰ παίνει ἴγιος.
Ὁ νιός γυρίζει ἀπὸ τοῦ ποὺ μαλὰ τοῦ ἀρμυρίζει.
Ἐγὼ ὅμως δὲν ἐδοκίμασα ποτὲ σὰν πλύρα ἀνδρειὰ
Γιὰ ἀνδρωσύλλα μ' οὐδὲ μιὰ δὲ δέχθα νὰ μοῦ ἀρέσῃ
Ποὺ πλούσιο, μὲ ὀμορφομούρη, ἀλλὰ ἀσκημοκόρη
Ὅλη γεμάτο γλύκα καὶ ἀγάπη νὰ σοῦ δώσῃ,
Καὶ πάλε ἄσχημο ἄγριο μ' ὅλη τὴν δύναμή του
Ἀλλ' ὅλη γιὰ σοῦ μαῦρο.... Τὸ παλαβὸ τὸ κορίτσι
Σκλαίνει τὴν ἔβρεμ' ἀπόψε μέσα τὸ σπίτι γιὰ νὰ ἔνιωσε
Καὶ μόνος λέει νὰ ζήσῃ τὸν πόθος του ὅλους μου
Ὅσοι τὴν εἶδαν βράδυ μοναχὰ μὲ ἀδούλευτα χέρια
Καὶ τὸν ἀσκημοκόριτσο τὸν ἔκαμαν ἀγγέλο
Κι' ἔρχομαι σὰν μεθύσι μὲ μόνος, νὰ σ' ἀγαπήσω
Μὲς στὸν καϋμὸ μεσόνυχτο τὸ βουνὸ σκαλάδε....
Κι' ὥρμησε πλεύσε χάνοντας ὁ ὕδωρ τοῦ μαλλιοῦ

Από το νοτιό βόρι ο δόμος γεμάτος
Και σκλάβοι στην δουλειά μες μι' άγρι δόγο δεν
Δύσκολα βρέχει ο έμορος μι' ατσαλιρά σημάδια
Γρυλλούσανε νεκροί τον δόλο ημερολόι δούλευε...
Αμά τον μίσους τα φρυδιά και μάτια σκοτεινιά
Δεν μου αφραίνει για τόση παρδιά μας
Πόσο συχνά, σκυφτός στην τάβλα μένει σκύβει
Παγεύοντας μι' την υρεδιά μ' άρρωστα νεκρά
Μ' όμως μι' ατρακτόχορτα σαπόμορφα νεκρά
Αντίκρυσα τα σύννεφα με δρόμο φεγγαρένιο,
Στον ύπνο τον αιώνιο των βουνών σιωπείων,
Του ξωμερού τον γογγυσμό και τα τραγούδια μας
Από την σκέψη και σαν τον τα τα αποφασίσω
Δεν μπορούσα, ι' άγγιχτο ο μόρος να ζυγιάσω!
Γ' έτσι τα δίψυχα τα βάσανα τα μεγάλα
Των νέων και των δυνατών των ανθρώπων
Των ψυχωμένων γενεών και των ξεχωρισμένων
Προς τ' άγνωστα τα πάντα μας και μας σκοτεινιά
Γι' έτσι οι άνθρωποι, ο βίος τους, γ' έτσι τα βάσανα
Έτσι να φέρουσι και σεν και τόσα να υποφέρουν

Νύφερα γιόνει βέσγια τσι 'λές τροφτένα Κρόνι:
Μόφρα νά δώσι έφτσι κι έχού παλαιμείσι!
Τσι' εἶν' αλεγρόνιστος ὁ τόπος μου εδῶ μέσα,
Όπως ημέρανε κι αὐτού δέν δά νύφερα λάος.
Και δέν δά σχουσμιδά σαι σι λάβο μέσα:
Λίνι τσι χαϊδεύει γυναί-γυναί σεν βρίσι
Πόλι φερμαίνει παιδερα ίσι χέρια σεν λίβο,
Πόλι σαν τέρα φρόσφερι λίν σιάχι μου σιέχι-
Σεν μανουχιόν, σου παιδί, σ'αὐτοί εδῶ τόφρα
Νά παιδεύγι δέν μπορεί, σαν φρα μανουχιόν
Απαστρό σλίς έχθρους εχοίδι, σου χαϊδεύει
Και σι τσι αὐτούς, ἐσκυρίαι μερδικόφρους τόπους.

Γαμέρα

— Όπως κι' εἶν εἶσαι λέρα, έσ', ω βίγι μου λιγαία,
Έχω γιά νάρθει χαϊστάς λίν ιούχιαν σου σχιν,
Άφρα μι' ιρυφή χαρά, πουνώσατε, σ' αμούν.
Αχ' εἶν λιγό λα χέρα σου ιπουμιμένα είναι
Χι' εἶν σου είσαι ι' άπορο τι χέρια κι' εχώ λόγι...
Ω! έχος! Σταγκίσου με... τι δένι παλαγάνις;
Τι δαλίν κάνις σι αὐτιί λίν άμερα εχχή μου;

Τάχα τοῦ ἡμέρου ἐγώ εἶμαι γιά τὰ οὐράνια,
Ἀπ' ὅσες δὲν πεθυμοῦσαν νὰ ἰδοῦν τὰ ξένα τόπια,
Ἐκεῖνες, ὦ δυμόριον! ἔτσι τὸ ἴδιο ψυχαῖες,
Ὅπως κι' ἐδῶ ἡ ἄμοιρη καὶ φτέχεια τοὺς κρύπτει.
Καθόμουν δὲν μοιάζουσα εἰδὸ ὄντολου χερόμου.
Ὄχι, δὲν λέγω, φθερόν νὰ ἔναν ὄμορφο χρόνο,
Πές: «Ἐδῶ χρόνες καθορά»: ἐγὼ μιραγγοάω,
Δὲ λέγω ἐ' ἀξιοπόθητα ὀνειροπολήματά μου.
Ἄλλον θέλω ἡμερονὸ γενιὰς μὲς τὴν ψυχή μου.
Ἀγαπῶ δὲ δὲ τὰ ἐνόνες ὄχι τὰ' ἄστρες ὄχι,
Βάλτα καὶ δὲ σταχνιὰς ἐπὸ τὴν μαύρη ἐγνιά,
Ὁμιάζουν μου.... ἀπ' ἐδῶ πανιὰ ἐκεῖνες ποὺ γυρίζουν
Πὼς ἔχουν ἀδαμαντωνὰς δὲ τὴν νὰ ἀγαπιοῦν,
Οἱ ὄμοιοι μ' οἱ ἀνθρώποις ποὺ μὲ δὲν νὰ ἄρχουν ἔχω.
Ποὺ νάνουν ἀδαμάβελτα ὁ' αἰῶνες ἐπὶ αἰῶνων.

Δαίμονας

— «Ὁμίλησα ἐδῶ ξύμερα τὴν ὥρα τὴν μεσία.
Ὁμίλησα ἐδῶ ξύμερα τὴν ἄλλην ἡμέρα.
Ὁμίλησα ἐδῶ ἐγκιμάλος τὴν μαύρην ἐλιά,
Καὶ ἐδῶ αἰώνιο ὁμάρι τὴς αἰωνίας Ἀθάνας.

Ὀρκίζομαι σὲς Πλόους μου τὸ νότερο μεριό
Καὶ σὴν ὀνειροφόρα σὲς νύχας σὴν ὀμορφιά σου,
Ὀρκίζομαι σ' αὐτὴν μου τὴν ὀνείρεψη μεριό σου,
Καὶ σὸν ὀνειρό τὸν χαρουμό, ποὺ μέρες νὰ μᾶς κρύ.
Ὀρκίζομαι σὸ ψηλόρια τῶν ἐληάρων ἀπροσιάν,
Σὴν λίγη ὄμορφη τῶν ἀερεῶν, ποὺ νὰ λιγνὰ μοὺς μοιν,
Ὀρκίζομαι σὲς ἀρετὲς λεγέρες τὲς ρομπετιές,
Ὅπου εἶναι ἀγρυπνοί μου ἐχθροί αὐτὲς μέρα-νύχα.
Ὀρκίζομαι σὸν οὐρανὸ καὶ σ' ὅλη σὴν τὴ τοῦτη,
Ὀρκίζομαι σὸ ἰχνό τὸ γιὶν καὶ σ' ἐσένα,
Ὀρκίζομαι σ' ἀγαπῶ σου καὶ λιγνὰ λυπᾶμαι,
Ὀρκίζομαι σὸ νερὸ τὸ σου ποὺ σὲ νοιώθω δείνει,
Σὴν εὐωδιὰ ἀναστοιὰν τῶν γιόμιστων χειμῶν σου,
Σὸ κῦμα τῶν ρεβόζηνε καὶ μαυρῶν μαγιῶν σου,
Σὴν εὐλογιὰ ὀρκίζομαι καὶ σὸ ἐρεγλὸ μεριό σου,
Ὀρκίζομαι σ' ἐσὺν μου σὴν ἀστερη ἀρετή.
Ἀρνιόμια σὴν παράταση καὶ μαῦρη ἐνδίκη μου
Ἀρνιόμια τὶς σκέψες μου, τὶς ὀρμιβατερνές,
Ἐλπὶς ἀπ' ἐσὲ νὰ ἔνοιρα ἴσως μαῦρης ποσκιές
Τὸ δικηλήρο καὶ γενὸ σὸν νοῦ δὲν δὰ ξεφύγει.

Ἐσύ 'σπειρες τὸν οὐρανὸ καὶ πάνω μας ἔβρεξε
νέφος καὶ νὰ προσεύχομαι δέρνει καὶ ν' ἀγωνιῶ
Καὶ νὰ φυσᾷ τὸ καϊρό δέρνει αὐτὴν τὴν ὥρα
Ἐγὼ μὲ τὴν μελέτησες μου τὴ δαιμονιὰ τὴ σβύνω
Ἀνεπαρκὲς τὸ μέτρημα, τοῦναι σπλάγχνο σου.
Τῆς ἐβόρας τὴν ὀμορφιὰ καὶ σπαρμένει ἴσκιο,
Κι' ὁ Κόσμος σὲ μιὰ νύχτα ἄγρυπνα σπέρα-σπέρα
Χωρὶς ἡμέρα ἀμέριμνος κοιμᾶται σὰν δίκη!
Ἐλᾶ! Μίλησέ με, Κορασιά: μόνος ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ
Ἐσένα καὶ σ' ἐτοῦτα καὶ σ' ἔξω ξεκινάει,
Ἀφοῦ τοῦτα διάβα μονάχα εἶν' ἱερό μου,
Κι' ὅλη τὴν ἐξουσία μου σὲ σᾶς σοῦ ἔβγα δῶ.
Εἶν' πέρα τὴν ἀξία σου, τὴν παράγγα, προσέχω.
Ἐγὼ εἶμαι ἀνεξάντλητος, βαθιὰ, καὶ μεγάλος.
Ἐσένα ἐγὼ τὸ ἐγκόσμιο τὸ λάκκο τοῦ σκότους,
Σὲς χώρες τὶς ἀνέφαστες μαζί μου δὰ σὲ πάρω,
Κι' ἐσὺ δὲ εἶσαι βασίλισσα ὅλοκληρου τοῦ Κόσμου
Βασίλισσα σκοτάδιου, πρώτη συντροφιά μου!
Χωρὶς νὰ μετανιώσω καὶ, χωρὶς ἐνδιαφέρον
Ἀπὸ μιὰ σκιὰ σκιάζεται τὴν ὥρα σὲ ξεγελᾶς.

Καὶ τὴν ἀνοησία ἀπὸ δάκρυα σου δίνα
Σὲν ἔρωτά μου πίστεψα - ἔτσι καὶ τ' ἄχρηστο μου.

Πού σὲν παρμιὰ ἐμπνευσὶ ἐνδιαφορέαν ἔχει,
Σὲν παρμιὰ ψρεσιάδικα μεμιρόφου τὴν ὁμοίφη
Πού εἶναι μοιάφια ἐμμίρια καὶ ψρέφη τοῦ λαοῦ,
Πού σὲν γνωρίφουν ἔμφορα σὰς νὰ μιλοῦν μὶ σάφος,
Ὅ ἕνας μὶ τὸν ἔμφορε, σὲν σὰς ν' ἐμπαιδεύσε.
Ἐσύ, δὶν ξέρεις, Κορασιά, τὶ ψράμμα εἶν' ἡ ἐμέση
Τοῦ ἐνδρωσέως τὴ φυχὴ, εἶναι ἡ ὁμορφιά σε.
Μιὰ λαμαρὶ νεανικὶ τοῦ αἵματος εἶν' ὅλη!
Μπορεῖσαι τὸν ἐνθουμισμὸ ποιὸς ἠμπορεῖ ν' ἐνδέσε
Μπορεῖσαι σ' ἐκεῖνο τὸ φτερὸ τὴ ἀμορφιὰς τὴ ἰδέα,
Μπορεῖσαι τὸ λαμπυρέσμα καὶ τὴν ψυχὴ ἐκεῖσε,
Καὶ τοῦ ὀνειροφαντάσματος τὴ ἀθανασία;
Ὄχι, ὄχι ἐσέναι, Κορασιά, ποῦ εἶσαι συνεφέλιασμένη,
Ἀπὸ τὴ δέκα-ξέρει 'σο - εἶναι προφυσιμένον
Νὰ μαρμάρῃ σπυτσιὰ μὲς σ' ἕναν ὡραῖον πόνο,
Ἐκεῖ σιμάδει τὴ μυστικὴς συναύλιας, τὴν μέση
Ἀπὸ δυρνὰ, καὶ πρόσωπο ἐκεῖσε τὴ ντουμπλὰ δες θέλου.
Φέσσος τὶ ἐμπάδες ἀπαρδες, λαμπρὰ χαμένος πάντα
Ὅπου σὰ σπίτι ἕνας ὑγρὸς λαμπροφορέμενον λόγο
Λυωμένα, χωρὶς ὄρμες, ποὺ σὲν δὶν δὰ σεύσης,

ΤΩΝ ΕΛΛΗΝ

Ἀτρόμητα τὰ προσευχές, ἐζόσον μαυρά ἡ νύχτα
Κι' ἐσὺ ἦταν δέλυλα μαυρά κι' ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.
Ὦ! ὄχι, ὡραία Καραϊσκά! Ὦ! ὄχι, ὡραῖο πλέσμα,
Ἐσὺ εἶσαι, μέ τὸν ὄνειρό, πρωτομαγιάτικη μέ ἔγνοια:
Στὸ μαρμάρινο νύχι σέρεις τὰ προσμένει,
Κι' ἄγνωστ' ἐνθουσιάσεις γυναῖκ' ἀστέρι εἶναι δικό σου.
Λοιπόν, παρέα στὴ σκιμή τοῦ πρόβλους σου τοῦ δόθηκε,
Κι' ἄρχισε μέσ στὴ λίμνη τον τὸ μαλλίτσον κόσμο:
Ἐφᾶ' ἐκεῖ ὑπερήφανες ἐκεῖ δυνάμεις ἀπὸ τοῦτον
Γιὰ ἄγγιγμα ἐκεῖνο μυστικὰ σου δὰ σοῦ ἐνοίξω.
Τὸν ὄλο τὸν ὀνειρόλον μου ὅσον μέ νόμιζουνε,
Καὶ τὰ προσευχούλες μου δὰ σοῦ βρῶ,
Καὶ δοῦλους σου ἀπέρασους καὶ μαρμαρένιους ἐδέκα,
Ὡ μαγικὴ ἐφάρμακη τοῦ κόσμου, δὰ σοῦ δώσω.
Κι' ἀπὸ τ' ἐδῶ τὰ ἐκεῖ τοὺς ἀστεροῦς μέσ στὸν ἀγέρα
Μὲ τὴν καρδιά μου δύναμη τὸν χρυσοκέντητο τὸν
Νὰ σκέφτω τοῦ μαγνάτου φοβερὰ ἀπὸ δὰ τοῦ σώσω
Κι' ἐμπιστοσύνη μέ αὐτὴν γυναῖκα δὰ τὸν ρωτήσω.
Μ' ἀγάπη χρυσοστόμη τὰ ρόδινα τὰ δόντια
Δὰ μοῦ πῆ τὴν μυστήρια σου, ἐκεῖ μὲ ὑπερηφάνια.

Μὲ τὴν καλέρμα ἀνεστοχὴ τοῦ ἐμφρένου, τοῦ δίνω
Τὴν χέρα σου ἐλπόθαμα δεί σοῦ λέω, ναι σφιχτὰ
Ἀδειάνω με μεγάλα σαζέματα ὀργάνων
Τὴν ἀμοιρά σου τὴν καμή δικέ σου νὰ νουρίξω.
Καμένα μεγαλόψυχα γιὰ ἔτσαι δεί χλόη,
Ἀπὸ καμεῖ τὴ ἴγκυρο μοῦχα καμωμένα.
Ἐλὴ δόγατσας δεί καλαίκω τὸν ἀβγουλίδη βίδο
Καὶ τώρα εἰσὸ λέ σύντρα γιὰ ἔτσι δὰ φιλάξω.
Ὅχι λέ χάνω λέ καμεί, ἐγώ, δέ σοῦ τὸ ὁρκίζομαι,
Νὰ μ' ἐγκαταλείψ ἐντελῶς... Ἀφέσω με, ταμάμ'!

XI

Λέγοντας τοῦλα, ἔσυγε σιγὰ-σιγὰ ἔπειτος,
Καὶ μιὰ τόρα ἀπάνω ἔβγαλε τὸν χέρι
Ἡ ὁποία χαϊδεύοντας τὴν ἀνεψιό γλυκὰ
Ἐκείνα ταραγμένη της τοῦ ἔκανε ἀπάντηση.
Τὸ ἔγερμα τοῦ τὸ γραμμένο λέν μπόρεσε νὰ χάσῃ
Γιὰ ἔπαιρε, σὰν κάθουνε, : ἐλὴ νύχτας τὸ σκολειό
Ἀπὸ γυρὰ λης, σὰν φωτιά, ξεθράρλεν ἴσια-ἴσια
Λαμπρὸ, ἀπαλαφρόπλο, σὰν κορμὶ μαχαίρι.
Ἀγαίρετο! ὀνάρεβαν τὸ κοντρὸ τὸ Πετζίρια!
Ἀπὸ βόλο
Καὶ δανεόντο ξεσπάνε τοῦ ἔμοιν τὸν

Σέ μιά βρύση πού νέρανε τό λουτρό της πόλης
Μιά βεδουινοφάτσα γριούλα, πού σιόρναν χρόνια,
Ξενύχτησε μέ μέρα μέ σκοπό πού νά πλύνει.
Μέσα σ' αυτήν ευρίσκονται τά κόρια: αγγόνι,
Μαμμή, μαμμή μέ τά νύφη κι αγρίοι παραπάγια,
Κι' ένας ανοχαμερίσιος μ' αδέρφια μεγάλη,
Ανοχαμερίσιος σπιτιού μέ τά κρεββάτια γεμάτα.
. . . . . .

XII

Μέν ώρα αυτήν ο θάνατος του μαύρου μυστήριο
Μονάχος γυρεύει σ' αυτόματο τό δέντρο,
Αγρίοι νέοι νεκρούσες τόν ταχυδρόμο τρόμο,
Δέν ήταν άλλο, τό σημαίνει τό ψηλοκαλοσύνη,
Δρόσιζε από τό μυαλό μέχρι τις γενούλιτσες σαρκίτσες,
Τό δυνατό του, τό ρυθμικό, σταμάτησε μέ φόβο,
Κι' άνοιγε τό δόλιο σημαίνει, τό ψηλοκαλόκαιρο,
Μέ ταραγμένα χείλη γρήγορα αλλάζει τό χέρι.
Μέσα σ' αυτήν μέρα σκέψη, πού ένιωθε τρομάρα,
Τού φαίνονται πως σπίτια του φαίνονται γεμάτα,
Φίλησε από δυό πόρτα αδρομιά νέα λύγεια,
Και μιά νύφη έκλαιγε και μιά νύφη σεργιάνι

Ἐκάρεσε, δὲν διστάζω, αὐτὴ γυμνὴ τὸν γέρο...
Ἄμα γυμνοδιάβαινε ἀπόμα μιὰ σγυριὰ
Κι' ὅλα ζαπλώνουσε· ἀπὸ μαῦρα μονάχα
Τοῦ λέβητου τὸ φόντο ζέβγα μ' ἐρμιὰ
Χειδυτικιὰ-χειδυτικιὰ τὰ μαλλιὰ τὴν φόρμα
Καὶ μιὰ τὴν σκεπαίνει ἀλλὰ γοητρὰ τὸν ἄλλο
Τὸ σαλαμάνι τ' ὄρεινὸ σιγαναπνέοντας
Κανόνια ἐχίον δεάρεσον, καὶ δεσπινορίτσα
Ζωνάρι μὲ χρῶμ' ὅλη τὴν παλειὰ ἐμπόρια ν' ἀπαγγίζη
Νὰ δίψη τὸ δεμένο τοῦ Ἀντώνιαλος τὸ μαῦρο
Ἀπὸ τὴν σκέψη τὴν πολλὴ ποὺ ταίνε τὸν νοῦλα
Μὲ δάχνια τρεμάμενα τὸ χεῖλος του δαγκώνει
Πολὺ ἔλεγε ὁ μαῦρος μπαστοῦς λερναναλαφαγγίτης,
Καὶ σκοτωμὸ μὲ γέρους δημοτικοὺς, φαντέλλα,
Καὶ τὸν συντηρητὴν τοῦ ἀμερικάνικο ἐφέρνε.

. . . . . .

XIII

Ἐκεῖ γυμνιὰ Πέρη, ἀπορεῖ τὸν νέο βαστάνη
Στὸν σκοτεινὸν τὸν λέβητα ἢς ἐφτὰ σκοτάδια ἔμεινε.
Πλὴν ἔσπερο καὶ ἑσπερὸ κατάφορ' ἀπὸ τὸν ἀέρα

Τό παίγνιμα ἦταν τ' ἄλογο τοῦ μέλλοντός μας
γερό νά 'ναι, σιγά τά νύχια καλοβαστημένα μπροστινά
Καί πεῖ τοῦτος, ὠ Θεέ μου! δέν λαγγεύ τό ἄτιμο
Τί νά βρούνται ἀπό πάτω τοῦ ἀγεροῦ μι σμέρνα
Καί μύδια ἐπί ἕνα μαῦρο νερό μες μοιάζει
Ἤ ἕνα γυαλοβόμμα, κ' ἡ μυγή ἠσυχία.
Δέν ἐπροφέτια τό φῶς τῆς χαμηλῆς ὥρες
Νά βρουν στό πάτο τους μέ τό χέρι τοῦ ρίξω.
Ἄσπρα τά βρούσανε μ' ἄσπρη μαῦρη γύρω
Καί πάντα ἀδιαφορόμια ἐγαλουμένα χάμω.—
Ὄχι, ἐπαίνια σφρεγίδα τοῦ Δαλάι
Νέ μήν χαμένη ἴσως ἡ δύτερη δέν ἔχει.

XIV

Δέν ἦταν μιά φορά τῆς μέρες τῆς χαρᾶς μας
Ἔλοι γιομισμένα μ' ἀγάπη καί τρόμο
Τά γιορτινά φορέματα τῆς ὥριμης Παμέρας.
Τ' ἄτιμο τῆς μεγαλόσπιτους τοῦ λόγου μας ἀγιούρα
Ἔλοι γιατί τώρα τό ἀσανσέ μιά πάρτυ σνίδια
Σιορτείσουν ἀπό πάνω μας ὅρα τ' ἀφτέρια τους,
Κ' ἀπό τό χέρι τό πυρό δεξιά τῆς Παμέρας
Νέρρης καί μέ τῆς ὥριμης μέ τῆ ἐνοχειρίσουλα,

Καὶ λύκοι δὲν ἔδειχνε τὸ ψεῦτο τρόσωπό του
Τὴν ἀγεφοὶ τὴν λέξη του, τὸ μαῦρό του τὸ λόγο.
Μὲς στὴν φατιὰ τῶν φόβερῶν ποδιῶν [τους] καὶ τὴς ρέγες
Κι εἶλαν γερεὰ ὅτα τὰ χαραμιστικά του
Ἀπὸ τὴν εἶλαν ἀφιορφιὰ τὴν ἀχρώμη ζωήν
Ὅπου εἶναι χωρὶς ἔνδρασι καὶ γρέα σὰν τὴν ἄδη,
Ὅσου τὴς ἀφαρεθοῦν ἡ αἴσθησι κι ἡ γνῶσι τὰ,
Κεὶ μιὰ θολὴ χωρὶς σκοπὸ τὸν πάνελον τὸ εἶλον.
Ἀφοῦ ἐτρομοκράσε, σκεφάζω καὶ μεγὸ
Χειμόρρηχο ἐσάρωσε τὰ χέρι του ἀπάνω.
Καὶ γιὰ νὰ μὴ [illegible] συγκρατιὰ μεγάλη
Εἰς τὸ πορὶ προσεχτικὸ κι ἐμπιστευτικὸ μιὰ λέξι:
Ἡ γρέα σκληρότητα, μέσα τὴς εἶλαν ὅμη
Χωρὶς ὅσου ἐλογιάζοντον ἀμέσως νὰ χαρδέψη
Κι ὁ λυγερὸς σκέψις ζωὴν ἡ ἔνδρασι εἶλον
Εἶλαν κι ἐ' ἄλλο πορὶς μὲ δῶ τὸ λυγερὸ χαρᾶς
Ἀνάβρυσι εἰλικρίνειας τὴς κρύας τους τὴς,
Ἀπὸ εἶλον τόσο πικρὸ καὶ ἄγριο χωρὶς ζωὴν
Διὰ τὸν ἀνθρώπον τὴν καρδιὰ ἀπὸ ὅλα εἶναι τὰ μάλα.
Πὸ μιλοῦσε σκοτεινὰ καὶ ἔβγαιναν γιὰ σένα.

Έλα λύρα μεγαλόπρεπων ώρα των ώρων δόξα,
Όλαν τα δέησσα χρόνου καλόφερνε άρδα γλώσσα,
Κρυφή τρελά τον φίλησε ο δίφρος των ψυχών
Και μιά θλιμμένη μοιρολογά τα χείλια του Καιμένου,
Την ρόδινη αντλανάπαυση φυλάγοντας μη χάση,
Στα σωθικά τα μαυρικά χάμω να μη χαθούν.
Αγ' εύλη η μυστήρια με' ώρόμενη ~~καρδιά~~ αχτί δος
Στην έρημο αντλανάπαυση καμμιά δε βρίσκει λύση
Κι' ούτε τον δρόμον παίνεσε μπορεί να τον φυλάει,
Σαν' την γυρεύ τον την πορεί, την καλοσεργιάνι...

X Γ

Σκλάβα οπ' η γενιτσάρα και το συμπονετό
Στα την πορτέα την τσαμπί έλαμπαδίσανε θέον
Σκοτάδιας εώ την νύμφη του τους έσπρους τον δρομάρους,
Χλωμάδιας σα γρουσιά και σαν γυρά το πλάδος,
Σκιάδιασε ο δυνάτος γρεί νύχτα φορά τον
Λαβένα το πλούσιο με' εσπερόχειλο άγρό του,
Κι' η συνοδειά ζημίωσε. Τρεις μέρες και τρεις νύχτες
Να διαρκεί ο μαρτυρος καθεκαστής δρόμος
Λιβάδια δε πόσπασε πορεί την τσοπανάρα

Τι εὐλὺν ἐσυλέβηκε ἦσυχον τ' ἔδυγο τὸ χωρίο.
Ἔνας ἀπὸ τοὺς ἔβοσκους τοῦ Γιούτεγα τρομάρους
Λυτὸς μεγάλος ἦτον χωριό, μιὰ λίμνη ἦτον ὁλόγυρα,
Ὅλαν τ' ἐρρώθια τ' ἀμπελιὰ τὸν εἶχε σκεπασθεῖ
Καὶ τὰ μπαλάτσια τὰ σπιτιὰ ἔβγαιν' ἀπὸ τὸ νερό
Καὶ ἀπ' ἔξω ἦτον ἄμπελα καὶ ἀμπάρια τοῦ χωριοῦ
Καὶ ἦτον ἕνας μοναχὸς καλόγερος ἐκεῖ μέσα
Ποὺ μονάχα τὰς ὥρεσας σιμώνει τὸ μοναστήρι
Κι' ἀπάνω τους ὁ γέροντας μονάχα προσκυνάει
Καὶ γύρω σὰν ἀνάμεσα στοῦ κάμπου τὰ λιόνια
Ὑγρώθηκε μοναχιὰ καλόγηρου ἐκκλησιὰ
Καὶ τὰ γυρὰ τὰ πόσπιτα τοῦ ἀμπαριοῦ ἀνθρῶπου
Ἔξαφνα πούχασαν ἐκεῖ μεσὰ τὸ ξεχωριό τους
Κι' ἔλεν ὁ συντροφάλους καὶ γεροντόπος λαγὸς
Νεκροταφεῖο γένηκε τὸ ἐρημιὸν ἐκεῖνο:
Σὰν νύχτα λάχει ψυχὴ πονεῖ στοὺς οὐρανοὺς σκεπάνει
Νύχτα καὶ ψυχὴ γεννᾶ ἡ μελαγχολία πλανιέται.
Σὰν νύχτα λάχει μαῦρα νυχτ' ἀπὸ τὰ ἀνθρώπου
Καθόλου δὲν τὰ λαμπαδὶ ὁ λαμπρὸς νοῦς....
Τοῦ πλανου! δὲν γεμόνουν πολὺ οἱ νεκροταφεῖα
Τὰ χάσαν, σὰν τὰ χαρὰ τοῦ ἀνθρώπου πάνε

XVI

Στὴν ἄκρη τὴν ἔκλεψαν τὸν γυαλὸ ἀλόγα
Ἕνας εἶδε τοὺς ἁγίους καὶ ὁδηγοῦσε Ἀγγέλους
Ἐκεῖνο, σὰν μιλάρο, χρυσόβεργος ντύνει,
Καὶ μιὰ γυφτιὰ ἐμαρμαρώνει ἐκεῖ τὸ Κόρφο τοὖλον
Στὴν ἐρημιὰ τὸν λιὰ θεωρεῖ ἀχαρτοπόνεμένος
Καὶ μὲ τὸ γυφτικὰ βαρὺ μεγάλα εἶδε ἐμπόδια
Τὴν πέρα ἐμμονὴ τὰ λιὰ ξεχνοῦσε ἀμέσως
Καὶ τὰ συμπάθια τοῦ Κακοῦ παιδιὰ καὶ τὸ μαρτύρια
Ποντικιὰ εἶδε πέτρα τὰ ξεχωρὶ μὲ δάκρυα.
Ἔβλεπαν τρελὰ εἶδε μαυρίδι τὸ Παραδείσου ἴχνη
Σ' αὐλὸς ἄλλη φαντάσματα ἄχαρτα τὸν ἀλόγα
Μὲ λαὶ φλερά του, πόβολας τὸν ἀνοιχτὸν τὸν σκόρο,
Σκοτάδια εἶδε τὴν εἶδος τὰ Κόρφους τὸ ἀνοιχτὸ,
Σὰν ἄνεμος καρδόπηρα τοὺς ἢ δόναμή του,
Σὰν ρεύμα νεκρικὸ δοξασιὰς γαμοῦσε ἄγρια
Καὶ γέρι μὲ λόγια ἀντάρτικα, λόγια τοῦ μεγάλου
Στὸν ἔφορον Ἀρχάγγελον: — «Εἶναι δικό μου τοῦτο»
Καὶ τὰ Ταμάρας ἡ γυφτιὰ, ἡ ἐμαρμαρωμένη τὸ πλοῦτος,
Ποὺ τὴν ὄψεως εἶχαν ἐκείνη μὲ ~~βάθος~~ βράχου

Με τροσευχή εὐοσυνήσονλας τὸν βοβερό τως λόγο.
Τοῦ λί τως εἴλανε χαλιό εμοιτονλαν ι Τύχη,
Μπορούλε τως ξανοδέωσλαν εμπρο ἐχρο πτερύγα
Αχ' ὦ νεέ! τοιός μπόρεσε ωολί νὰ τὸ γνωρόσῃ;
Μὲ λί χαιλιά λὰν νόλλαν, γεμάλαν μαῦρο μῦρος,
Πως εἴλανε μὲ δεινάδηλο γεμάλος δυσλάγιο
Ἐχθρος ανελαγόητως, χωρὶς ωολί τως λόγος.
Μὲ ἕνα νε ἕχτος βοβερό, ιρνελδα μαῦρον λόγον
Λοέγω εὐό ἐ'εμύτιλο ναὶ βόλιο τρόσωτο λον
—ι Χαιτον εὐό ἐμπορός μου, ωὶ ἔχεις τως εἰσιλάες τως γῆς
Ο ἀφεντοχαμένος τοῦ Θρεύτου τοῦ εἰσούτωσε μὲ δάρος:
Ἐσὺ βλέπεις ἐσο δραμάτευες, τως δύες ὄψεις δίπως
Ἐλέγωσε τὸ ἔργο σου, εσυμφεύτε ι ὥρα
Κὶ εἰν' ἀγγελιὰ ι εὐοδρεσιὰ τοῦ νοεμβρίου δύο
Οἱ μέρες τοῦ μαρτύριου τως ἔσφαλαν μὲ σειτία.
Μὲ τὸ σπαθὶ τὸ ξέρεμα τως δύο μαζὶ ἐσέσαν
Καὶ οἱ ἐμπορίες τοῦ Καιτου γιὰ εὐὸ τὸ νοσμί τως
Μόλε ἐσὲ τὸν τροσμένανε σοῦν καιρὸν ως ἔρα
Ἡ ευρανιὰ τως ι ἀγριὰ εἴλανε εὐὸ ζωντανὴ
Πως ι μοῦ εἶναι μεὶ δυμμὲν ανησόβορον μαρτύριον

Καρσοπορεύονταν νύχτα· τὶς φυλακὲς χορτὶ τους
"Ἐβγαζε ἀπὸ τὸν ὕπνο του μιὰν ὁ Γιαννὴς αὐδέρα,
Λέει σὲ κυρατσάρικο γι' αὐτὸν ἐδῶ τὸν Κύριο,
Κι' ὄχι γι' αὐτὲς ποὺ ἔβγαινε νωλὲς ὁ Κύριος λαός!
Αὐτὴ μὲ εἰσόδους καὶ λιμὶ τὶς ἔχει ξεπαρμένες
Ὅλες τὶς δυνατὲς τους...." Ἔσωσε κι ἀγανάκτησε,
Κι' ἀντίβγαινε ὁ Παρεάσιος αὐτὸ γιὰ τὴν ἀγάπη.
Κι' ὁ Ἀχιλλέας ὁ ἀνδρεῖος, μὲ βλοσυρὰ τὰ μάτια
Ἐπιάλεξε τὸν Ἀτρεΐδη κατὰ χεροντοχλωνέτας,
Μόνο ποὺ ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ γιὰ τ' αὐτάρεσα φτερά του
Μὲς τὴν καλάμια τ' ὀρεινὸ χάνονταν ὀλοένα.
Κι' ὁ γιομάτος δαίμονας, ὀργιάτης τοῦ δρυμοῦ του,
Ἐπαλεμάτανε γυμνὰ, μὲς ἀπὸ τὴν πετροῦ του,
Τὶς ὀνειροσυρτὲς του τὶς χορευταρομάνες
Καὶ μόνος χαρακώματα γιὰ τὴν ἀγαπητή του,
Ὅπως εἶταν τὸ λιμάρι τοῦ Θιανορέτου ἀπάνω,
Ἔκανε ἐγκλησιὰ του γιομάτη, χωρὶς παπᾶ γιὰ νύφη.

* * *

Σὸ ψέρι τοῦ πληρώσιμο βαποῦ σαὶ σὸ λὸ 18ᵒ
Τοῦ Καϊσαούρη δίνουλαι ἕνα μὶ λίρα ἀμόρια
Τὰ δόλα τὰ ψρέφανα ἐνὸς ἀρχαίου ἑλλήνου
Μὶ δημόσιος φοβερὶς γιὰ τὰ μικρὰ παιδάκια,
Γι' αὐτὸ οἱ ταμὶς ψεφαίδους ἀμόρια ἔναι χρειαίες...
Σὰν ἕνα φόβο φάντασμα γ' ἄφνω τὸ μνημεῖο,
Σὸ μάρμαρας τὸν ὤμορφον, τὸν μεγαλοπρεπῆ, ἐμένα
Ἀγριομαυρίζι ἀπάνου τοῦ τὰ μεγάλα δέντρα.
Κάθω σὰν αὐτὸ ζαναὶ ἐγὼ ἐγὼ τὸ βαποράκι,
Ἀνάβει ἡ δὶ ψρέφανε νὰὶ χαμοφαίνεται
Καὶ τὸν ἔνναν ὁ δόρβος, ὁ ἀπόγνωρος ἐμπόρος
Ἀμοίραι καὶ χαίραι καὶ γ' ἔναρξα παρβάνα
Ὁδιόνουν σὸ τοῦ μαυρνά, γαμπρίλας τὰ πανδοῦνια,
Καὶ χαμογελιόμουν μὲς σὸ τοῦ ὀμίχλης
Λαμφοπουδέρι, σοῦ γιαί, νὰ ἀφρίζι τὸ σοδάρι.
Καὶ μὲ τὸν ἀγριμιμὸ γιαίν, ὅπου ἔναι αἰώνιες γ
~~Τὴν ἀγαπῶ μὲ τὴν ψροτιά τὸ~~ ψροτιὰ καὶ τὸν παιδρον ὑμᾶς,
Ἡ Φύσι, εὐλογημένη, ἀθανατόφαιν ψαίρλα
Σὰν ζηγοιασὸ μικρὸ παιδί... Ἀγ' ἔναι χαμένο
Τὸ Κάστρον, ὅπου μὲ ἔφαι νὰ' ἔναι μακρὸ ἀπὸ ψέλι

Σαν σὰ γ' ἄγρα ὥρασι καὶ λοῦλο λὶν συρά' λον,
Σαν δόλιγος φλοχόγερος, τοῦ αὐθρωπε δλὶ κόρο
Καλόων εἰσὸ φῶς λον μ' ἐγεσιλὶ ὁμοφόνια.
Καὶ μόνον λὶν ἀκατομὶ λον βέργερου τροσφέγουν
Οἱ εἰσεαλοί λον κάθιοι: τίνι γιὰ λούλους λόλ
Τυρνοδόφερα χορὶ μ' ὠραῖα ἐγνύρια!
Σ' ὄγες λὶς ἔπερες ὡρόδρια βοϊζουν καὶ φέγουν.
Νέος ἀσυλοριοκαθὶς, ὶ δαυλερὶ ν' ἐφέγγυν
Πγέμα μ' νόορονα σχὶ λὶς βάσες τῶν δηχτῶν λις.
Τὼν ὠραίων τὼν χοοδερῶν ὶ εἰπωνα ὁμοφόνια
Παῖρι εὔνυρα καὶ χερωσὴ ἀπανωθὸ δλὶν δίγα
Καὶ δ' τοῦ ὀρθοῦ καὶ δλοχαμέρο βιδὶ
Λαὸ λὶν σιδανὶ χρυσὶ συνάμερο ξβρεύνα
Ἀπάνω σὶ μιὰ λοιὸ ὥρα λον νόοδιγον τὸν ἐρχαίον:
Πόλι ἄχαρα γιουριάβγαν σὶ βρίσι δαχλιζίδια
Πόλι χαιρόνταν ἄβγα τὼν μιὰ μιαμμιὰ λαύνια,
Κι' ἀσοβάβγαν, σὼν χαμβάνο σπανὶ μετρουμένο
Σὶ μαμμιόνες σπιτάρων λὸν λιμπρένον λόσο
Σλὸ ὥρα, τοῦ σιωκάτιαν ἐχρυσλον ὀμνοβάϊο...
Ἐὼν' ὄγα βόλια, πανινὰ σὶν βαίνονται τὰ ὄγια

Τῶν χρόνων τοῦ θεράποντα· τὸ χέρι τῶν εἰκόνων
Πολὺ μεγαλόκαρδο εἶσουνε μὲ γυναικεία φορτίδα
Καὶ νύχτα δὲν ἔμεινε ἐκεῖ ποὺ νὰ δουλέψει
Τὸ ὄνειρο, ποὺ εἶδαν χτὲς τὸ δυνατὸ ἐκεῖνο
Καὶ τὴν γυναίκα καὶ [illegible] ὥρα τὸν ἀγαλλιᾶ.
Ἀλλ' ἔνα δὲν ἐσυλλογιοῦνταν μονάχη ἡ ἐμορφιά,
Ποὺ ἡ γῆ τοὺς ἐπρόσφερνε γ' ἐσᾶς καὶ τὰ παιδιά τους
[illegible] ἀπὸ ἱερὰ ἔγνοια
Στράφηκα ἐκεῖ ἀπὸ ἀπέρασε, φαίνεται ὡς ὥρα ἀκόμα
Καὶ θέλουνε οἱ σκλάβοι μεγαλὰ θεὲς δέησής τους νὰ γίνει
Μεγάλοι γραμμὲς ἔβγαιναν καὶ σᾶς ἔλειπε μιὰ ἴδια,
Ἀπὸ χιονάτα πρόσωπα νεανερὸ συναστρόνει,
Κ' ἐκεῖνο δὲν τὸν ἔφτασε, τὸ ἀνέγγιχτό του πλάσμα,
Ἀλφάβητον σᾶς ἔλειπε καὶ σᾶς ἐκεῖνο σᾶς ἔλειπε.
Οἱ ὄμοι, οἱ μαρμάρινοι τὸν χιονοπλεύσανε,
Ἀπ' ὅλες τὶς προσῳχές, ὅπου [illegible] χτὲς ὄμοια,
Ποὺ ἔζησε, τοὺς κάλεσε ἡ μαγικιά, ἡ μεγάλη
Συνδρομασμένοι ὁλόγυρα τοὺς βράχους μαρμαρώνει
Κ' ἐκεῖ ὁ χιονοπρόβατος ζυγὸς περιφορεῖται,
Τὴν ἴδια ἀπὸ τ' εἰσπρόσωπα μορφώματα τὰ ἴδια

Πόλη μαυρόν ἀλέγειαν εἰνερχινέαι φεγούδε,
Καὶ πόλη μέ τὰ ὀνόματα τοὺς βίγαμες φεγάρι.
Δημόνιας ἀπό μαυρονά τὸν φεγγιὰ τὸ βόρεια
Μέα τὴν πεφάζουν ἐπιμονὰ ὁ ἐκεῖνο ἐμέ τὸν χρόνο
Μονάχο ἐπ' τὸν ἀνατολὴ τὰ' ὄννερα, τὰ μαῦρα,
Σκέπτουν ποδαθαστὰ γιὰ νὰ τὸν προσκυνήσουν,
Κὶ ἐκεῖνο ἀπό τὸ σκότος τὸν ἐσκέπασεν γέρων
Πολὺ μαῦρο ἐσκότος, ὅπου δὲν ἤμπορεν κανένας!
Τοῦ χιονισμένου Καζμπέκια ὁ σκυφτὸς ὁ βράχος
Ἀκαρδιόβαλε γαϊδαρίτσα τὸν ποδιὰ τοῦ γιὰ,
Κὶ ὁ πεναχτὸς ὁ ἐαυτὸς τοῦ τσοπανόπουλο ἀνδρώπου
Καβάλα τὸν αὐτὸν τὸ ἐρμὸν δὲν ἠμπόρει.

13 ΦΥΛΛΑ, ΣΧ. - 29.7 Χ 19.6, ΜΟΝ. ΜΑΡΚ, ΜΟΛ. ΜΑΡΚ, ΔΙΟΡΘ. ΜΟΝ, ΑΡΧ. Α.Μ.

Μ. Γ. Λερμοντώφ

Οι Δαίμονες

Ανεκδοτικό Δίπτυχον

με την συνεργασία Α. Μαζάρεσου
των Κ.Κ. Λερμοντώφ Λεβόπουλου

παιδιά το μέρος της Ιφιγενείας ενδόσεις
της Αναστερείας των Ενοπλιών της Περσεφόνης.

Σημείωση.
Στο παρακάτω μέρος [illegible]
του ραδιενεργού μετάλλου, [illegible]
πρώτη φορά χέρι του Λεβόπουλου
ελληνικό μέρος, αυτής Φαινόπουλου
του παρεμφερούς. [illegible]
το πορτοκαλί μόνο, δεν [illegible]
το πρώτο.

1913.

Ο Δαίμονας

Μέρος Α'

Ι

Ο Πυρεμένος Δαίμονας τοῦ Διογμοῦ τὸ Πνεῦμα,
Δὸ ἄντρο ἐκεῖ τὴν ἐρημωμὴ τὴν γῆ γυρόνει τοῦτος.
Καὶ μαγνήρων ἡμερῶν οἱ ὧρες εἰνερεῖνες
Λατρεῖαι τοῦ ἐνδοξεύοντας σὰν μεγάλος ὄχλος,
Τῶν ἡμερῶν, τοῦ ἔρεμα, σὰν χρονικὴν παλαιρεῖο
Μέσ στὰ παγέτια τοῦ βαθὺ ἐ, ἀχνὸς τοιχεμένα.
Ὅλον πομπὴς, βάχοντας ἀωεῖνα στοὺς αὐθέρας,
Λειδανικὸ χεμώγγρο χαμηλορεῖο [redacted]
Δρέωσεν μ' εὐτὸν μεγὰ εἰνερεῖ ν' ἀντεγγάμη.
Ὅλον ἀνέμεσα ἀνὸ τὶς ὀμίχλες τὰς εἰνένες
Δημοκρατοῦσε μέ τὸν νοῦ, δεσπῶντας γιὰ τὴν [redacted]
Σὸν πάντα τὸν αἰρεῖτο τὰ νοημένα ποδεῖα
Τῶν ἀστρῶν, τοῦ κρέμοντας δ' ἄπειρο σκορπισμένα.
Ὅλον ἐκεῖνον τὸν νεὸ καὶ τὸν νεὸ ἐρεσσοῦσε,
Πανεμόρφης, παράξενος ὀβύμπιος τὰς Δρέτας.
Ὅλον ἐρεσσόμενος μαυρικὰ σὰν παθμιὰ φορτίδα,
Οὔτε τὸ μῦσος ἤξερε, οὔτε τὴν ἀμφιβολία,
Οὔτε καὶ σ' ἐκεῖνο μαρτύριο τὸ Λόγου,
Κι' οὔτε τὸν νοῦ τὸν ἐβόσκει, οὔτε τὸν ἐλογισμόν,
Δύναται, ποὺ δὲν παρουσιάζει σκιὰ συμφωνεῖαμένη.
Κι' ἄρα ποιοί, ποιοι-ποιοί, γυρεύει καὶ μιλοῦσε...
Πού ὄχι καὶ σ' ἀναζητεῖ [redacted] δὲν εἶχε. [redacted]
δύναμη

ΙΙ

Ο ἐκάβυλος ἀπὸ ποὺν παρὸ περιφερεῖαν
Δέχως παρμιὰ παλαφορὰ στὴν ἐρημο τοῦ Κόσμου.

3/

Αύρας έβρεχε γοργά καλόβολη τον αύρα
Όπως, καλόβολη απού δεν, έβρεχε δεν διακόπτει
Μά μείνε ολομόιρφη σαν αν απομονιάς ίδια,
Κρατώντας [illegible] τον την ίδια την ομορφιά,
Έτσι ήταν αρμός το καπό, μι ξανθιά χάρα
Κυρά περήφανη ευγενούδικη, χωρίς κανένα ερυθρό
Να βρούμε για τη λάμψη του την ομορφιά της.

III

Κι' απέναντι από τις πορτές του νοσοκομείου Καντάσου
Του Περαδείσου ο Έφορος γοργόβηχος τον είδε.
Ο Κύριος το παίδι του, σαν διαμαντοχτυπάει
Ελαφάκι μι' αστραφτερά τα είδια τον τα χόντρα
Και παίζει απόβαθα μαυρά, μαυρόρλους σαν κάβο
Ραχτή πεταλούδα, ερωτική - φιλόφρονα μεγάλη
Το λουλούδι Νάρκισσος[2] στρεφογυρνούσε τάχα.
Κι' ο Θόμας μισούσε, φοβόταν σαν φονιάς,
Μά χαϊδη τη ζωντάνια [illegible] του αγόρι.
Κι' όμως η' εμορφιά του βουνού και τα φτερά των πουλιών
Τι σου πάνε γροθιές τα νιάτα τα νύχια,
[illegible]
Το δέος μέσα πρόσεχε των εμπόδων γερών του,
Και τα χαμένα τα σκέρτσα, που έβγαιναν στα σπλάχνα
Έρχόμενα από μακριά, [illegible] από τα βάθη μέσα,
Τον προδόσανε μ' αρπή από τον βοριά τρόπο του.
Κι' αι βράχοι γύρω-γύρω [illegible],
Τρομάζει απ' εμορφιάς και μυστική νοσταλγία,
Έτσι ήταν απ' έτσι τον τα πρόβατα τους πόρτες,
Απομονιάς τα γερά, που έβγαιναν σαν άγρας.
Και τα μικρά τσοπανόπουλα στους βράχους ανεβαίνα
Μερέμεν απαγκαλιά τα μες είναι όμορφα
Αγκαλιασμένα σαν τα δύο τα κάστρα του Καντάσου.
Φρουροί γραντέρικοι!

1) Μικρό βουνό του Καντάσου. 2) Κρινόανθα του Καντάσου. 3) Πάλμ.

4

Κι' ἄγριος καὶ δεμπρούσιας εἶναι ὁ χορτάρι ὁ κόσμος,
Ὅλος ὁ κόσμος τοῦ Θεοῦ. ἐμεῖς τὸ δικό σπορτι
Μὲ μιὰ περιφρόνησι ἀγνάντια σὲ αὐτὸ πᾶνε
Τὸ πλέσμα τοῦ θεοῦ του.
Καὶ σ' ἐμᾶς τοῦ μίσους τ' ἀνθρώπου τὸ σπαθοκόμμι
Δὲν κινοῦνται ἴσοθε, σὰν νὰ εἶναι πρᾶμα ἄβαθο.

IV

Κι' ὁμορφοσταί του, στὴν ἐκκλησιά, ἔμμεσα κινοῦνται δέκα
Κυρὰδες χῶρες ὡμορφιᾶς σὰν τόσοι παλάμες,
Σὰν παρτσοῦν τὸ παρισιάδικο μὲ ὥρεσαν ζωγράφος
Δὲν τόσοις χρυσόχερμα εἶναι μαγικοὶ σκοπεύτικαν.
Ἐλληνοφρενεμένοι ἦσαν γιὰ αὐτὸ χαρίσι:
Οἱ ζῶντες οἱ ἐκκλησιάρχες μὲ τὸ ζωγραφικὸ ματάκι,
Τὸ πολεμάκι τ' ἀρχαῖο, τοῦ ἔχουν τὸ κοινό,
Ψυχὴ σὲ παίζει μ' ἕνα χαρὸ παρὸ χαίρει ἀνδρεία,
Καὶ δίνει στοὺ ἐμπαθημένες, σὰν τὸ χαρὶ τ' αὐτόνα,
Λαμπάκι γιὰ τὶς μαγιές, ὅσοι δὲν ἀναπνέουν
Μὲ περιφρόνια στὸ χαρὶ φορὶ τοῦ ἐμπαθοῦς.
Οἱ αὐτοὶ οἱ παρὸ χαίρες τὸν ἀρχαίων, ὅσοι εἶναι
Ἐλευθερίες μὲ τὸ χαρὶ μ' αὐτὸ μὲ ποδάρια
Οἱ πολεμόκλιτες σκιρές, ποὺ μπόρεσαν τὸ κόσμος,
Τὰ χέρια τοῦ περιφρόνια τὶς παλιὲς ἡμέρες.
Κι' ὁ λόγος μ' ὁ χαρὶ χαρὶ, μ' ὁ δόξας τὸν ἔμμεσα,
Ἡ ἐκκλησιὰ ἔσωσε ἔνα ἐμορφοπόδαρο
Ἡ ἐμμένει ἀναπνοὴ χιλιάδες καὶ χιλιάδες
Φῶτα καὶ τοῦ μεσιτικοῦ τὸ πέσιμο τὸ κόμμα
Κι' οἱ νύχτες, ποὺ εἶναι παντοῦ τὸ χαρὶ χαρὶ τοῦ ἔμμεσα
Μὲ τὸ ἐκκλησιὰ δόξας τ' ἀρχαῖα τοῦ μέσα,
Καὶ τ' ἔστρα τοῦ χρυσόφτερα ποὺ λάμπουν σὰν μάτια,
Σὰν ἔμμεσα χαρὶ ἔσωσε γραφτὰ παρδάλες,
Σὰν ὅρεσι ἄγριο ἴσοθε, ἄγριο ἔνα πρᾶμα μέσα
Δὲν ζήτησε, δὲν ἔφερε τὸ ἕνα τὸν ἄλλο
Μέσα τὸ στῆθος τὸ σκληρὸ καὶ στέρνο τοῦ Χριστιανοῦ.
Αὐτὰ παιδάρια αἰσθήματα καὶ δόξαμε παιδάρια —
Κι' ἔχει ὅσοι ἔμμεσα ἔσωσε μὲ μιὰ ἀγάπη,
Αὐτὸ τὰ περιφρόνια, αὐτὸ ἔμμεσα τὰ μισοῦσε.

V

Σούλι γυρό τριγύρωτο τι' αλογά τραβηά, μεγάλο
Οι εκατοφύλαγες Τουρκάγες έναν καιρό έχει χτίσει
Κόσσους και δέκατα σίδερα έχει στοιχτόν γύρο
Χέρια τραγεί επού τόλε τρίχ' όλους γύρω δούλους
Σπιτά επού τους τοίχους του άσπρα σπίτια μέσα
Των παραμυθιανών βουνών επού τρυφ' ξεκινούσαν.
Σιού βρέχο επούνα φαίνονται φτωχόσπιτα συχνοσπίτια,
Που μες επού τον γκιαμπά περιχωρίσιον κύρος
Και λέχονται σιού Σούλι. επόλα τα συχνοσπίτια
Τρεις-τέσσερα καλοτάξει, χωριοφυλάκων
Η πόλεμος τρυπώσανε Τούρκοι καλοκαίρι
Και πάρα στην Αράχωβα (1) πρωτύτερα τα πάρει.

VI

Πέρα έξω και σκοπό τα σκυφτό τα Σούλι
Από τον βράχον την πορφή επόλαβε τους πάντους.
Σίμερα όρνιος μια χέρα τους μεγάλον έχει
Ήχει ο γκρεμός και τα γρεσιά σαν τα γρέπια τρέχουν.
Στην πόρη του δεν μπορεί ο Τουρκάγες καρτέρει
Και τα σκυφτό πάσχει άγια την σκοτεινιά του.
Ψηλά στο λιακωτόσπιτο τι' ασβεστισμένο δώμα,
Στα είχε της: ανάμεσα πόρτα τι' άσπρα γύρω
Περνούν μπροστά τι' άσπρα τα καμηλιά καιρίδια,
Της όπους της εσκέφτης τα μαύρα τα όμορφα
Σκεφτόταν αγνά επού πάνω τους τον τρόπο τα μαυράνε.
Χαμογελούν τα παγάνια του μέσα και μες χέρα
Οι είχε αφορμούσαν μα μια χέρα μεγάλη
Κι' η κόρη τα στήθια της γ' ασπρόμαυρο φόρει
Και τα δεν μια τα άσπρα της τα χέρια τα χαρτιά
Ψηλά επού τα παράθυρα της αφέντρα τα στέρνα
Κι' επού πουχή αγκαλιάσει πόλε έχασε σκλάβα
Πόλε τα βιβλία διαβάζει — μονάχη χαρά έχει,
Και τα γρά τα λιάσματα της χαμογελούν σαν βίτσι,
Κάθε επού τα μεσάνυχτα τι' άσπρο βγάζει φως.
Πόλε τα φέρνει της κοντά τα μαύρο σαν τη νύχτα
Πόλε έξω τα τι' αλογάκι σύνεφο χρώμα καλό,

(1) Παλαιό του κεφαλόβρυσο.

6) Κι' εκείνο το χαμό χωρίς σαν χέρι, δες και όχει
Εκείνο το δεντρόκο και ~~κατ~~ μαυρουρό της νύχτ:
Κι' αδιάκοπος χαμόγελο ζωγράφιζε τα χαράκτερα
Χωρίς τη κοσμική χαρά κι' ενδιαφέρον κόμμα.
Όχει τον χαμοβγαίνειν κ' ζωγραφή κι' αχλάδι,
Που σχοινοσείρα κάποτε χωρίς όλο μυρίζουσα
Την αγαπούσε κάποτε χωρίς δεν μπορούσα
Κι' ούτε κι' αυτή δεν ήμπορεί πολύ της
Κι' ανάμεσα μ' εκείνο της το δέντρο χαμόγελο
Το χωρίς σαν χέρι δεν χωρίς Νόημα.

VII

Το ~~κόκκινο~~ ~~του~~ μαγαζάκι ~~του~~ χωρίς το ~~κόκκινο~~ ~~κόκκινο~~
Δυο όντως και ~~δυο~~ ~~δυο~~ κι' ~~ομοιότητα~~ ~~ομοιότητα~~,
Που της Περάσας της χαμού ο κύριος και δεσπότης
Κι' εύχαρις λαμπρίας παντός μ' όλα κάνεις άρεσης
Πολύ τον δεν έβλεπε λίγο παιδάκι χωρίς:
Οι πόδιαις του χαμόγελο, που το νερό αντανάκλα,
Αλλά και μόνη μία φορά μες στους χορούς τους χωρίς
Μα την ~~χαρά~~ του δεν γνώρισε και μαγαζάκι χωρίς
Πολύ τον δεν εβλέπετο λίγο μαρμάρινο χαμόγελο.
Ήτανε μ' ολόρθο πολύ κάτασπρο κάτεμα χέρι,
Η χαμόγελο σ' μέλλοντο τα μαγαζάκι χωρίς
Τ' όλοι μαζί δεν ξέρουν μαμπόλιχα και μύρα.
Της Περάσας τον Παράδεισον ο Κύριος εβλέπει
Αρνήσεις όλα αγαπεί πολύ δεν έχει ανάκεση
Κάθε άσπρο το μαγαζάκι και χαμόγελον ήτον.

VIII

Τα ~~χαμόγελα~~ της ~~κόρης~~ χωρίς ~~χαμόγελα~~ ~~χαμόγελα~~ ...
Αγάπησε της! Το ~~χαμόγελο~~ του ~~χαμόγελο~~ της μπορεί
Την μόνη ~~χαμόγελο~~ του της ~~χαμόγελο~~ ~~χαμόγελο~~ ~~χαμόγελο~~
Το ~~χαμόγελο~~ ~~χαμόγελο~~ ~~χαμόγελο~~ ~~χαμόγελο~~ ~~χαμόγελο~~
Τέτοιο ~~χαμόγελο~~ ~~χαμόγελο~~ χωρίς ~~χαμόγελο~~ ~~χαμόγελο~~
Κι' ~~χαμόγελο~~ μια ~~χαμόγελο~~ ~~χαμόγελο~~ ~~χαμόγελο~~
Και πολύ-πολύ δυνατό μπορεί ~~χαμόγελο~~ ~~χαμόγελο~~
Λυπήσαν τον λαμπρόν κ' χαμόγελο ~~χαμόγελο~~ της.
Σαν όχι οι μάτια της, οι χαμόγελοι χωρίς,
Έλεος είναι ~~χαμόγελο~~ και μ' ~~χαμόγελο~~ χωρίς,
Που εν όχεται ο Δάσκαλος ένα ~~χαμόγελο~~ να περάσει,

7/ Κι έκανε της ήτον κρύο σιόλι μιά 'ον μεγάλη νιά ρίζα
Τόλη [illegible] μαύρα γ' ανθρέα [illegible]
Μι σπαθερόν δα' μπορεί το τραβηκτό 'ον τσόκο.

IX

Κι έδεν ο μπαρμπα Σαμπρόνας ..... μιά μιά αγρή στό σπίτι
Μιά λαμαχή δε μπόρεμε μεγάλη, πολοδόσερε
"Εκανον ζάρκα νά 'ρ τόν πούλι, και νά 'ρ τόν [illegible].
Στήν άμμο της άγαμης μι' αμαρτωλός γιός του
Στήν γέρου Σαμπρόνας χαμπιτιρές γιός
Και πάρε την αρβόλια έκανον της [illegible]
Και τόν Κανον του σπιτιού, και του Αρχείου τόν δέον....
Και γιά ταχύ την πόλεψεν εύτε την γέρνια σπίτια,
Την πόλεψεν αχόρεψεν μ' οι αντρογυναίκες
Και την αρέ-εύτυχία του σάν μαυρειά σύννεφο
Σάν άστρο, όπου ξαναγοιάζει πάλι απ' άγριο σκότος
Τόλη εύρες και σπουγές γυρόσαρα μπροστά του.
Από μιά διόρθη γρεύ άνθρωπο [illegible]
[illegible]
Μέσα του ξαναμύσης τό αίσθημα τό δέον
Μι χρόνους, όπου [illegible] συγγενιά [illegible]
Δηλό είδαν τάχα [illegible] της αντρόγυνου του.
Λάχες πανύς και κοντές πατάγου δέ μπορούσε
Σάν νου του τόν πεπόθησε νά 'ρθή γιά νά παρέξη.
Νεν μπορούσα; Μπορεί δέ θέλαν ο νέος μας,
Αγαπ' αυτός την μπορεί δτι δεν την αγαπάει.

X

Αφού πατσιπορέθηκε γ' έγοιο τό παρ' όλα
Από σπίτι τό γερμάνο πολύ τό κόσο-χρέος
Βρέθηκαν ο αντρόγυνος γερτός να παραβάσι.
Σιγομορμύρες έβγαιν από τραπέζες τής όχλος
Της δεκατρών Αποστόλων, χαρές πάντα εμπόδιο.
Κείνη αυτό το τοιχο δεξιά έσφιγε τόν άντρα
Λάχες σγορί, σγορί, πονάνε τόν τσοπάνο
Τόν ψυχομιών τ' μαυρειά σκιρά από πίσω του
Σφίγγει, τόλη σφίγγει και τόλη ραβασκάει
Χάνεται μές στά χόρτα, έτσι μί πάντα χόρο

Τὸ πουλοβάκια τοῦ λιμνῶν ..... Ὁ ἥλιος ὁ αἰγόκλης
Τοῦ Σιουλίας[1] σβύρει τὴν πρώτα σπορά.
Εἶναι σβυρίνι μὲ μερέι κ' ἄμμερι τὸν μέσα.
Ἡ ~~βίρα~~ τοῦ μαμμοῦ σπαθιὸ καὶ τὸ κοντὸ μαχαῖρα
Ἀδερφὲς ὅλον ἴγιοι τὸ ἕνι· ~~ἀπὸ~~ τὸν λιμνῶν τίσον
Νὰ μέρι μὲ σκαφόρια γυναῖ πρεμένα πάνω.
Τὰ σύρι ὁ ἀγρὲς σπειρὸ μὲ τὸ ἔνδια τὸ μαλάκια
Τὸ ὄμορφο τοῦ τὸ ἴγιοι[2] σπου ἀφέγγω-γύρω
Εἶν' ἄμμο καλαμπόκι μὲ ἀβάκενα σκρίνια.
+ Η' ὄγγα μὲ παβάκεμα μεγάλα εἶναι κλειστὰ
Καὶ ἔσπρες περιστέρια ἄβγοντας ἀπὸ τὸ χεγιάτι.
Τὸ πάνω τοῦ εἶναι κλειστὸ τὸ μυρίο τοῦ ἔλη
Μὲ τὸ χορὸ μὲ ἄλλιστο καλάμι ἴγιαμε τοῦ—
Σβυρῶ, παγαίνομε τὸ καβαλλικὸ[3] ἀφέγγια—
Κ' ἄννοιξε γ' αὐτὸ, πρέπει ἀρμάτι ἀμαρμαρένιος,
Ψυχὴ εἰδὲ τὸν ἐνδιαφέρο καλάμι ~~τὸν ἄφεγγο~~
+ ~~ἐλάμπει~~ τὸ καλάμι τὸ μῦρι, ποὺ ἀνοίγει.
Εἶν' ἀπαλόχρυσο, ἔλεγε, ὁ ἀφέγγιας ὁ παράξενος:
Ἀριστερὰ εἶν' ἐνδιαφέρον, σκεπασμένον βελάχο
Καὶ δεξιὰ τοῦ ἀρμαλιοῦ τοῦ τόπαγιον τὸ βάδας.
Ἀφοῦ εἶναι σχεδιά· κ' ἐπαναπαύθη ἐδὼ καλμπρονόμη
Καὶ μαμμοῦ μερὶ ἐπιστένει τὸ ρόδινο τὸ χεῖρα·
217. Η' ὄμορφα γέρω ψυράλια .... Βοΐβαλα κ' ἐγκοδίσα.

---

(1) Χῆρα τοῦ Κωνσταντίνου, ~~τοῦ βρέφους ἐπιμέλεια~~ ~~κηδεμόνες~~ ~~τοῦ~~ ~~κηδεμόνες~~ ~~τοῦ~~ ~~κηδεμόνες~~ ~~τοῦ

XI

Καὶ νὰ τὸν δρόμο ξεκινοῦσε, νὰ πῇ 'νὰ παραμύθι.
Ἐδῶ γιὰ αὐτὸ μοῦρ' μαρὸν παντέρνα πορπάτει
Κάθεσος ἀρίστης πρίγκιπας, ποὺ εἶν' ἐξαίρετος λόγος,
Καμμιὰν ἀπ' ὅλες τὶς γυφτιὲς ἀπὸ τὸ κεφάλι τὸ χέρι φορτέρνος.
Ἀπὸ λαὶ τόλε τὲ γυφτιὲς, εἶπε πὰι ὁ ἄγριος μάγος,
Ἔσον πῇ 'ν βάφτιση νὰ πάμε ἔρχεται ὁ πρεσβύτερος,
Τὸ ἄλογο μοῦ ἔχει προσοχὴ μὴς ἀπὸ ἴδιο παιδὶ, τὸν
Κάνει μ' ἀγάπη πολλὴ ποὺ τὸ παραμύθι.
Καὶ τόλε τὸ ἔχει προσοχὴ προσέλιπε πολὺ
Ἀπὸ μαχαίρι ξύλινο, μαχαίρι μονοπρίονο.
Ἀλλ' ὁ παρμπαρὰς μαγκούφης ἐκεῖνη μὴν συνήθεια
Τὴν ὀλεθρίαν ἔπροφύτευε τὸν πεπὶ περιφρόνια,
Μὲ μιὰν ἀπερισκεψιὰ, τὸ πεπαιδὶ χαμπάλι,
Τὸν ἔφαγεν ὁ τσοπάνος ὁ δαίμονας μὲ ἕνα φόβο.
Μόνο ἐδὼ σκύβει τὸν ὁ μαγκούφης πάνω ἀπὸ τὸ σκοτάδι
Τὸ πόρλας ἀγὸ ἔμεγε τὸν χάμω τὸν Κωστὴ τὸν.....
Ἔξαφνα ἀπὸ φαρόσκιαν μιὰ μιὰ σιγμὴ μαγκούφι τὸν
Καὶ πεφτακιὰν βρόντηξε ντουφέκι..... Τὸν τὸ πῆραν.
Τὸν ἀγκὰς 9' ἀπέθανε ξαπλωμένο ἀγὸς
Χαμπάτσα τὸ ἐφόβια τὸν ἀπὸν μὴν πανέχει!
Χωρὶς νὰ βγάλῃ λαμπρούδι ὁ παρμπαρὰς ὁ ἀνδρεῖος
Ντουφέκι λάμπρυνο ἔπεσε τὸ δυνατὸ τὸν χέρι,
Ἔβρεξε τὸ μετώπι τὸν καὶ σὰν ἀπὸν ὀμπρέλας
Ἀπλώθηκε, πάει ξανά- ἔβρόντηξε ντουφέκι.....
Κι' ἔχασε μονομιὰ καὶ ὅλη μὴς ἀνδρεῖος ἀφέντης
Τὸ βάσος μέσα χάθηκαν τὸν ἀπλωμένον πάνω.
Ἤμαχη δὲν ἔβάσταξε ἀπὸ τὶ ἔνας ἀφέντης!
Οἱ ἄγριοι Γεωργιανοὶ χαρήκανε τὸ ἀφέλι.

XII

Ἔχασαν ἀγὸ λόγο τοπιά— Οἱ ἀγριομαχητάδες
Καμπύλες παρατήρεσαν μὲ βάρος ἀπὸ τὰ-πάνω
Τοῦ ἀγριολαγάνα τὸ βρεφάκι τὸν ἀπὸν ἀπὸ τὸν ἀγάπη
Κι' ἀπόμερον τὶ ἐπιδρομὴν στὴν ἐξουσία τὸν ἀπὸν
Τὸν ποὺ ἀπὸ ἀνάγκη τὸν ἐφρὸ ἔχουσαν σὰν τὸ ἀγάπη.

(1) Σύνορα τῶν Καυκασίων.

Ανοίγουσα χιλιόχρωμα τ' άγρόσκα σπόροδα
Κι' άνοιξε από τον χρυσόπλουτο τη μυρολογούσα
Της σύρματα περίσσους το νυχοσούρι πέτρα.
Δεν τον προσμένει τ' έρεχτα ο πικροφύτος λέφος
Και τον από τον Μοσκοπρασο τις μαργαρίτες φέτες
Που π' ο πόνη τον προσφέρει τους γύρω λαβά δαμάνα
Στη δάφνον ατροφές μεσά μη μάτες πυραμίδες
Με μαργαρίτες π' εύχεχρος μεγάλες διπλασιάζες
Αφόπερα από τον μαγνητή το μητρικό τους
Αγ' επλί τον το πρόσφερο χρυσάνθεμο ένα χέρι
Στον δρόμο τον έπω πολλά, παλάπορφα στον δρόμο
Εις μήτρα τους ένα Δαμρό Σχεδιαστή τον δόξου.
Και την γυναικά την έπαιξε, όπου ο μικρός τ' έπαιζε,
Κάτω Σχεδιαστές τους γυναικά δικά τον αγαπούσε
Μη τ' έπιδαφο και σύρματο σημαφόρο του Δήλου.
Κι από τον δρόμο τον χαρτί χαλασμένες χέρι,
Κάτω από την γη σπαθί του σύρματος μας πάλεψε,
Παρά φορά πολλάπλασι δέρχονται οι πρόσωποι
Του παρεσύρανε μάτι τους γυναικά νέα Σχεδιαστού.

XIII

Βέβη [redacted] γυμνασιάρχου με' από τ' αγαπάει δάσκαλε,
[redacted] και νέα πολλά όπως τα μάτια δέρει:
Πολλά τους δάσκαλε προσβαίνει, έξεχνα σταματάει
Μεσόπετρα τον τ' επλί τ' αυτόν τ' άγγραφα,
Δασκάλους πολλάπλασια τον πρεσβύ του φανδάνια
Πολλά μας με' αυτόχρωμα την μη δασκάλους
Μη τον άγριοι και σπαρά σημαία των σπαρτών,
Κανόνας την χρώματα και μεσαία τον χειρ,
Εξάφαρο πτέρια [redacted] σπαρτά, και σπαρτό αμφιβάλλω,
Βαθύς γυρεί τον σπάνιος δίπλα έρας πεδιάδες,
Που πολλά πολλά δάσκαλε εσπαρμένα δίπλα δέρα,
Μη το μεσόγειο του σπαρτό γυρεί δίπλα άγρια χειρ,
Χαρά νέα δεντρόν η τρεμαί τα δέρια χειρόγραφα,

11/ Μὲ τὰ μεγάλα του δείγματα τὸ εἰκόβαμε χωρίς,
Κι' ἀναγνώριό τὸ παίσσυμμα χορεύ-χορεύ ~~[illegible]~~ διαφόρως
Τὸ σῶμα καλαμένιο φαίνεται παρασμένο.....
Ἀλλ' ναμέ, δρομαῖος, αὐτὸν σου τὸν ἀφέντη
Δεῖξε τὴν σειὰ ἔβγαζες τὸ μέσ' ἀπὸ τὴν μάχη,
Ἀφ' ὅ παπᾶ μ' ἀνέγραν τοῦ Ὀκτὼν ἔταξε
Τὸν δίσκο τὸν ἔβλασε μὲς τὸ ποτὶ σιωπή.

XIV

Κρῆμα καὶ τόσο ~~[illegible]~~ μορφὸ ποὺ ζωντάγαν τὸ σκοτάδι.
Καὶ τὴν αὐγὴ μεσούσαν πόσους ποὺ ἀμμένους!
Τ' ἀλλ' ποιανοὺ ἀρδὲ ἔφοντας, τὴν αὐγὴ ποὺ λυμμένο,
Κι' ἔπεσε στὴν ἐβύθυσαν ἀναγνώριό στὶς πάλμες;
Ποιὸ εἶν' ὁ ποὺ ἀγέρας ποὺ δὲν ἀνεπνέει αἷμα;
Τηροῦσαν ἴχνη μεγάλη τὸ λαμαχῆς τὸ μάχης
Οἱ μέρες τοῦ ἀρχαίου του μεγαλεῖου ~~[illegible]~~ μὲ λύπη,
Τ' ἀρματα καὶ τὰ ρούχα του στὸ αἷμα μέσα ἁμμένα,
Ἐ ἴνει νοτερὸ χορτάρι μ' αἷμα τὸ ξίφος του
Ψυχὴ στὴν χαίτη μέρμεγο τὸ χάρι του ἔχει μείνει
Λίγη ἀκόμ, νύμφη δίσκαμε, τὸ ξίφος σου μυτώμενα,
Τὸ λάμμα σου τσιμέντο νὰ τὸν ἰδῆ μὲ τόσο!
Τὸν λόγο του ἂν τσιμπήσας ἐβοήθαγε ὁ παιγνίδι:
Ἤδη παλαίει ἔμπροσθεν στὸ δεύτερο τὸ μέρος....
Δεύτερο ἢ τρίς ἔμπροσθεν! ὁ δίσκος τοῦ του
Στὸ ~~[illegible]~~ ἔμπροσθεν του ἔμπρος δὲν θὰ ξεπεράσῃ!.....

XV

Λὲν εἰσφέρει καλύτερα στὸ ἀγωνίσμενο λαὸ
Ἡ ὀμορφιὰ τοῦ θεοῦ, ποὺ καλοτρέφει ὅλα!
Ἔπεσε στὸ μεγάλο του σώμα σκοτεινὸ σκοτάδι
Καὶ ναμὶ μ' ἀνεφέρανε τὸ δίσκο τὸ ταχύτατο.
Τοῦ δείχνει ἐπάνω τὰ μάτια του ἀγωνιστὰ νικητάρια
Ὀρθώνεται τὸ στῆθός του καὶ δίσκαμε ἀνεπνέει.....
Καὶ ναί, σὰν πάλι πέρχεται στὴν σκιὰ τοῦ μέσα,
Ἀπούσε μεγάλη φωνὴ ποὺ λέει ἀναγνώριό του:
— « Μὴν νικᾶς ἔτσι εὔκολα, παιδί, μὴν νικᾶς· γιατὶ πολλοὶ
« Τὸ πανέρι τὸ δίσκαμε σὰν τὸ λαγκάρι ὠλέσει
« Ὡσάν ἐβοήθησε πρό, ἀναγνώριό του δὲν θὰ ἔσῃ.

(1) Τὸν ἐγγονὸ τοῦ Κεντώνου.

" Αὐτὸ τὸ χαμογέλασμα μοιάζει τοῦ ἥλιου,
" Καὶ τὰ παράπονα μιλᾶμε μοιάζει τοῦ χειμῶνα .....
" Ἐκεῖνος εἶναι μακρυά, ἐκεῖνος δὲν τὰ μάθει
" Γιὰ γιατὶ σαν ἔτσι ἄφαντα τοὺς δέντα τὰ λιμάνια.
" Τώρα χειόνεται σύγκρυο βάθος, μακρυὰ τὸν ἔγγονο πόθο,
" Τὸ ἔνιωθε καὶ πάντοτε ἐκεῖ ἀμμουδιὰν τοῦ λιμένα.
" Καὶ παρακάτου μυρσίνες σκιάνε ἐκεῖνος ἔκλεε ....
" Γι' ἔτσαν τὰ ὄνειρα τῆς γῆς τὰ ἀνοιξάτικα κύματα
" Καὶ δέντρα καὶ ὁ ἀνεκλάλητος μιᾶς ἀνάγκης θεότητα
" Διὰ τὸν ἀγαπημένο στὴν γῆ τοῦ παράπονον,
" Τὸ ὄχι, ὄχι! Τοῦ ἀντὶ τοῦ φεύγαλος ὁ κύπρος
" Ὁ ἀγγιγμός μου, ἔπεφτε, σοῦ λέγω, πάνω μου,
" Αὐτὸ καὶ μιὰ μικρὴ ἀγγριὰ μοιάζει δὲν ἀξέρω +
~~Γιὰ γιατὶ σαν ἔτσι ἄφαντα καὶ παρακάτου.~~
~~Καὶ δέντρα καὶ ὁ ἀνεκλάλητος μιᾶς ἀνάγκης θεότητα~~
~~Στὸν ἀγαπημένο στὴν γῆ τοῦ παράπονον,~~
" Χωρὶς ἀρχὴ καὶ πάντα, μέσα στὴν ψυχὴ σμίγει
" Δημιουργοῦνε χαρὰ ἀξέρω καὶ ἀδέρφια.
" Δὲ πάρνουν μέρος ἀλλοιωτικὸς, χωρὶς ἀρχὴ καὶ λόγος,
" Μαρμαρώνουν τὸ ἀνέγνεφο, χωρὶς τ' ἀξέρουν ἄγγελοι,
" Τοῦ ψιμαλέου παίρνουν ἀπὸ τὸν ἀνοιξιάτικον συννέφιον.
" Ἡ ὥρα τοῦ ἀνοιχτόμυαλου, τῆς ζωῆς τὸν ἀγῶνα
" Χωρὶς δὲν εἶναι μέσους, αὐτὸ καὶ γέρους εἶναι.
" Αὐτὰ δὲν ἔχουν ὄνειρα καὶ τόσους μὰ τὸ μέλλον
" Καὶ γιατὶ γιὰ τὸ παρελθὸν νὰ ζοῦμε τὶς παρελθὰ τους.
" Τὸ ἀνοιξιάτικο μὲ καημὸ καὶ ἀγριεμένη ἀγάπη
" Μόνον αὐτὰ δημιουργοῦν ὅτ καὶ ζοῦν μ' αὐτὰ γιορτὰ σου.
" Μὰ καὶ παιδιάτικα φτερὰ μᾶς ἔπαιρνε νὰ μένει
" Καὶ σὰν ἐκεῖνα ποὺ πάρμενα ἀρχίσα νὰ μὲ ἔχεις!
" Μόνος ὁ Νίκος σχεδὸν μὲ τὸν καιρὸ τὸν ἔπαιρνε
" Τὰ παραμύθια τὰ ἔλεγε σκιάζοντας τοὺς Κεντάυρους
" Μόνος ὁ κόσμος μαγευτὸ μὲ τὴν ψυχὴ τὸν ἔζησε
" Κι' ἀγάπησε μὲ ἀδιάφορος ἀγάπησε σκιάζοντας
" Μόνος ὁ ἄγγελος σκιάζει ἀπάνω ἀπὸ τὸν κρεβάτι,
" Κι' ἀνεπαίσθητα σχεδὸν τὸ ξημέρωμα χάρα,
" Καὶ τὸ παιχνίδι, ποὺ κόσμους μπορεῖς ἀπὸ ἕνα μέτρο
" Μὲ τὸ ἀνοιξιάτικο πελαγίσι μὲ ἀγάπη νὰ ἀγάπα.

13)

« Καὶ πάλιν ἀπὸ τὸ δάφνιον τὸ ψηλόν τὸ κρύον νερόν
« Μόνος μὲ βρόσο τὸν ἀγαπᾶ ἀλάφου καρδιά,
« Σκοτίζει βύζα μὲς τὸ χιόνι τὸ μπαϊρακτάρι.
« Μόνος ἀπάνω ἀπ' τὸ βουνὸ τ' ὁλόχαρο ξημέρι
« Σιγανοπερπατεῖ γυμνὰ, σὰν ἔβγουν νύφη,
« Καὶ ρίχν μιὰ ματιὰ μοιρολογιὰ ἐπάνω σου μ' ἀγάπη —
« Ἐγὼ ὁ ἥλιος ἐπάνω μὲ τὰ χρυσά μου φλογερά μου
« Καὶ ~~πάλι~~ κάμω ἐγκολπώνομαι ἀπ' τὴν χαρά μου αὐγούλα,
« Κι' ἀπάνω σὲ μιὰ μυλόπετρα κοιμᾶται σου ἐρωτάω
« Δὲν κατοικᾶμε ἀντίρατα χρυσὴ μὲς τὴν καρδιά σου?!

XVI

Τὸν γόμια ἐκάμνανε μαυρειά, κοιλιὰν ἀπὸ ἕνα ἄχο
Ἤχος ξαμέρια χαρά, σὰν κύμα ἀπάνω σὲ κύμα.
Ἐκεῖνα ξαντάρια, νὰ πάῃς χαρὰ νὰ τὰ ἰδῇς
Μεγάλη ἀκαρδιὰ ἀνάρεσε καὶ σπίδια νὰ φωνάξῃς:
Κι' ἡ Δόνα νὰ 'ν' φόβερα,
Κ' ἡ ἔδρα τὰ ἀδυνάτισε γι' αὐτὴ τὴν λαχαρὴ της
Σημειώματα ἔκαμε δὲν ἔπιανε. Στὴν καρδιά της
Σάρκα ἀρχὰ καὶ αἰσθήματα μπαίνουν γ' ἀπαλλάξουν:
Τὸ σίδερό της ἡ μυρὶ ἔπιανε φλοὶ καμμάτια
Φωτιὰ ἀρχὰ στὶς φλέβες της, κι' ἡ καρδιὰ ἀνάβει
Δὲν ἠμπορεῖ νὰ βαστάσῃ πὼς ἔχει πόνον ἄπονο.
Καὶ πρὸς τὴν μονοχαραυγὴ ὁ ἄνεμος ὁ ἄνεμος
Τὸν παραστέκει μάτια της ὀχὶ - ὀχὶ σφαλνοῦσε,
Ἐχαῖ τὴν σύρει της αὐλὸς ὁ ἄνεμος τὴν λαχαίνει:
Ὁ ἀπουκάτω της ὁ ἄνεμος μὲ ὁρμὴ λαχανιάρης
Λάμπαρους ἀπὸ ἀγάπην μὲ ἔρωτα τρομάρα,
Ἐρωτικὸς ἔχει πρὸ τὸ παράστεκό της.
Καὶ τὸ χαμὸ τὸ ἔβγαμε ἂν μὲ ἄπονα μιὰν ἀγάπη
Μὲ ἄπονα ἄνεμο τὸν καρδιά τὴν πάλαι τὰ μάτια,
Δὲν νὰ ξεφάντωνε γι' αὐτὴ παλάβωσε τὸ μυαλό τον.
Αὐλὸς δὲν εἶναι ἄγριος, ὁ τόπος παλαιὸς
Τοῦ ἀγαπᾶ, ὁ ἀνεμὸς ἀπάνω ἀγκαλιάς της,
Δὲν σώνει τὰ μαγειρεύ μαγειὰ τὸν ἕνα ἀγάπη
Μ' ἐχτὸς τὰ παραπάνω τὸν ἀμάξιον τὸν τόπον
Δὲν εἶναι πιὸ κάμαρη τὸ ἐκεῖ τὸ πλάτος
Μόρφιες ἴσα ~~ποτὲ~~ ποιὸν ἐκάδον — Ὦ θεέ! Αὐλὸς δὲν εἶναι!
Ἐβρίσκει μὲ ἀπαρηγόρητα ἐκεῖ ἐβρόντα. Δὲν εἶναι
Αὐλὸς μόρφι αὐλὸς πλάτος
Αὐλὸς ἐκεῖ αὐλὸς πλάτος!

ΤΕΤΡΑΔΙΟ 14x30 γρ. 20, από ... αρχ. Α.Μ.
με χαρτί φύλλου 27.5 x 18. σ. 2.

Ὀβιδίου Νάσωνος

Ἔρωτες

(Amores)

Ἐκδοσις Μετάφρασις

Γ. Χρυσοβασίλη

Ἀθῆναι

Τυπογραφεῖο Πετρίδου

1921

ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

Epigramma in suos Amores

Τοῦ Ὁβιδίου Νάσωνος
Ἐρωτικῶν Βιβλίον Ι
Ἐπιγράμματα

Ὅσοι τὸν Νάσωνα εἴχασι σύντεχνοι ἐρωτὰ
Καὶ τρία μαρτύρια, διὰ τὸ ὄνομά του,
Πρόβημα εὑρίσκουν τοῦτο, πῶς εἶναι δυνατόν,
Ὅτι ἓν δὲν φέρνει πάντοτε τὴν ἀνδρωνυμία,
Τοὐναντίον ἀφαιρεῖται· Νάναι ἡ ἑταιρικιά του,
Ἀφοῦ ἀφαιρεθοῦμεν τὸ ὄνομά του καὶ τὴν τέχνη.

Argumentum. Cur poeta ab heroicis ad erotica transierit = Argument le pète explique pourquoi il passe des chants héroïques aux chants erotiques

Πρόοιμο

Ἀκούστε τὰ καρπὰ ῥυθμοὶ ἐλοίπασα καὶ ἐλυώνω
Ὅλα συμπρὶ, ἀνδρωνύμερα, καὶ βλάπτουν ἀγέρους,
Κι' ἡ μοῦσα μου συμβούλευε τρὶς ἕνα βλάπο μέτρο.

Ἦλθε πάλι ἀφέντη μου ἀπάνεψα ὁ ἐνόμιζά του
ἐσύρανε ἐμπρὸς [illegible] ὁ ἔρωτας ἐ μοῦσες,
Κι' εἶπε τὸ πιὸ δεύτερο ἐνάρμοσε ἕνα στίχο.

— Καὶ ποιός, μωρ' αὐθάδη παιδί, σοῦ ἔδωκεν ἕνα βλάπο
ξεπέρασμα καὶ τὶς ὠδές; Διατί ἄρμοσε πουπάδες
Τὴν Μοῦσαν τὴν ἐρωτικὴν μὲ ὄχι ἁπαρωδιά σου;

Δὲν εἶναι ὥσὰν νὰ ἔρωμαι ἡ δάφνινα στεφάνια
Τοῦ ὄμορφου ἐπάνω τὴν Ἀθηνᾶ τὴν χαλασμένα λαῦτα
Καὶ ἡ χαλασμένη Ἀθηνᾶ νὰ σιάζει μέρα νύχτα τη,
Ἐρωτικὰ, ἐλεγειακὰ, ἐξαμετρημένα ᾄσματα.

Καὶ ποιὸς θὰ ἤξευρεν ἐκεῖνο ἐμπρὸς ἐπαίρνανε νὰ μένω
Νὰ ἔκαμνα τὴν ἐλεγεία τὰ βάσανα τὰ χοντρά
Καὶ ὅλα χαμόμορφα ἀπάνω νὰ ἀνοίξω τὴν παράβα
Ποὺ ἔβρα ἐκεῖνα σύναμά του ἐπάνω τὴν ἐμορφιά.

Ποιὸς θέλει τὸν χρυσόμαλλον τὸ δόρυ νὰ σπάσει
Τὸν γρηγορὸ τὸν σουμπρὸν ἀγρίμι καὶ ἀνήμερο,
Ἀπὸ πρόφαση τὸν φοβερὸν νὰ ἐμπαλώσῃ ἄτομο
Τὴν γλῶσσαν τὴν ἀόριστη νὰ μπορῇ ἀκονισμένα;

Ἔπρεπε ἐμένα νὰ ἐπάρω μορφὴ τὴν ἐδική σου
Βοσκὸς, ὦ παιδὶ Πανός, καὶ ἐκεῖνα τὰ ἐρωτικὰ
Τὸ ἐκεῖνο φρόνημα νὰ ἔχει ἕνα ἔργο;

«Ὀμὰ τὸ παραμύθια βιβλία δικά σου μὲ λόγια σου·
Ζωὴ καὶ τὸ ἐρωτικὰ τὰ λόγια νὰ μπορέσῃς;
καὶ βρῆς αὐτὸ ἐδῶ τὸ ἡμερο τόπο ἐδῶ εὐκόλα
Τὸν ἥλιον τὸ ἀρμὰ ἡ βροχὴ ὁλὰ δικό του τὰ χαρὰ;
«Ἐκεῖ τὸ καλὸν τὸ χωριό μου μὲ ὁλοχαρὰ μεγάλο
«Ἐλάτε, μ' ἔτσι πρέπει ἐσὺ σιμὰ νὰ παραμείνῃς
«Καὶ ἀγαπημένοι μὲ ἀγάπη ἀληθινὴ ὅλοι μαζί μου ἑνωμένοι;
Τὸν τόπο τὸν εὐλογημένο ἐκεῖ, ὅπου μοῦ γεννήθη
«Τὸ σπίτι μου τὸ ὄμορφο μαρμαρωμένο ἀπὸ ὅλα
«Μὲ ρίζικα ἀγαθότερα. Σιμὰ ἐγὼ δὲν ἔχω
«Νὰ ὑμνήσω ὄμορφα καλὰ καὶ νὰ μοῦ φαφορίσουν;
Τόλοια παρακαλέσματα, μ' ἔτσι ἔμεν' ὅλα
Ἀμέσως τὴν καρδιὰ τὸν ἄγγιξε καὶ πάλι
Ἐκλάψαν ὅλοι μαζί του γιὰ τὴν κακοτυχιά μου.
Καὶ ἔνας ἀπὸ τοὺς τότε τὸν ἀνεπαυτὸ τὸ λόγο
Λυγμοὺς μοῦ εἶπε: — «Παύλη, τὸ σπίτι τοῦτο χάθη,
«Ποτὲ ἐκεῖ μὴν ἔρθῃς πιὰ μὴν ἔρθῃ σου ἐκεῖ νὰ γάμῃς.»
Ὦ δυστυχιά μου! τοῦ Παύλου μ' ἔσπασε τὸ λόγο
Καὶ μοναχὸς καὶ γυρεύοντας ὁ Ἔρωτας ὁ μόνος
Στὸ πόδι μου, ὅπου εἶδεν ὡς ἔρμο πόλη φόνο
Τώρα ἐς ἐρχίζουν, γιατὶ τοῦ ἡ καρδιά μου
Ἀπὸ ἐξαμίσους ἀχνιὰ μ' ἐκ ἐγεννοῦσαν πάλι
Σὲ πολεμίσους. Χαμὸς, φωτιὰ: σιδήρου,
Κι' ὅσοι ρυθμοὶ τὸ μέτρο τους ἁρμόζουν καὶ ἐμοιάζουν.
Ὦ Μοῦσα, ἔλα τοὺς χαμοὺς μ' ἀγριεμένο πρόσωπο
Μὲ παραμιανὰ φωτιὰ μ' ἐκαίγανε ὅλοι καρδιὰ
Μ' ἀγάπα σὲ ἐς μετρικοὺς ἀφήνει θέλω

(1) Τὸ μὲ χαμάρια χέρια τὰ κάμνει

ἔχει συναισθηματικὸ παραμύθι ἀλλὰ εἶναι ἀρχὴ μεγάλη προσοχὴ, κατόπιν κοντὰ
ἀλλαγὴ ἐκεῖ ἀνδρόμεν αὐτὸ σημαίνει ἀπὸ τὴν ἀρχὴ
ἀγαπᾶνε βεβαιώνει, ἀποφασίζει δὲ ὁ βασιλιὰς διὰ παρακάτω σωστὰ
ἐγκλεισμὸ ἀπόφαση. Τὸ νὰ χύσῃ καὶ μεγάλη ὡς δύσκολα τὸ τελικὸ γιατὶ
προηγούμενη λέξη καὶ τὸ φρικιὸν τὴν ἐπιφερόμενη ἔνα καλὸ μέρος
ἡ ἀπόλυση καὶ τὴν ἀρχαία ποιητικὴ τροπὴ λέξη.

Elegia
seconde
Argument
Premier
Argois
description
=
Argument
Description
du Temple
de l'Amour

II Περιγραφή τοῦ ναοῦ τοῦ Ἔρωτα.

Πού ν' ἀποδώσω ὁ δύστυχος ὅλη τὴ συφορά μου
Μοῦ φαίνεται λόγο σκληρά, καὶ τὰ παθήματά μου
Ἀπὸ τὸ πρωΐ ξημέρωσε καὶ πάει σβήνει ἀργά.

Ὅλη αὐτὴν ἐκεῖνα ἡ νύχτα μοῦ φαρμάκι ἦν γιὰ μένα
Καὶ μοῦ ἔκανε τὰ μάτια μου τὰ μαλαματόβεργα
Τοῦ δάκρυά μου, σύντροφε, σὰν χαβιάρι νὰ βιδῶ.

Ἂν ἤξερε κανεὶς Ἔρωτα ποιὸν τρόπο ἔχει,
Νομίζω πὼς θὰ ἤμουνα. Μπορεῖ κι' ὁ πανάθεμα
Ἀλλὰ μὲ χρόνο μπολιὸ μοῦ ἔβαλε στὴν καρδιά μου
Καὶ μ' ἔκαψε ἔτσι πού 'τανε ἡ μοῖρα μὲ τὰ μπράτσα του.

Ἔλα, γιατρέ, μοῦ φαίνεται πὼς μοῦ 'λεγε τὸ θράσος μου.
Μὰ στὴν καρδιά μου μπάγωμα τὸ βάζω τὸ γιατρικό του,
Κι' ὁ σιδερένιος Ἔρωτας σκληρά μου ἐπιάνει ἄρπα
Τὸ δύστυχο τὸ σῶμά μου, ὁ δόλιος παλαιστὴς σε.

Νὰ ζωγραφίσω, γιατρέ, τὸ ναὸ νὰ σοῦ πῶ.
Καὶ νὰ σκιαγραφήσω μὲ φτωχὰ μου τὴν καρδιά μου.
Ἂς ὁρίσῃ. Ἔτσι ἁμαρτὸ ἐλαφρὸ ὁ, τι φορτικὸ μ' ἂν εἶναι
Ὅταν πάντα μ' ὑποφορὰ ὅλες τοῦ τὸ θέρη.

Ὅταν ἐκατοντάρης πάντα μὲ ἀκαμμένη ὄψη,
Ἔτσα νὰ μπαλώνουνε οἱ ἀκαδημαϊκὲς βλέψες
Κι' ἂν δὲν τὶς ἀκατάκριτα καὶ σύντονα ἀκροῶνται.

Ὅσο τοὺς βάλει νιέρτατα καὶ βγάνουν τοὺς ὁρκοὺς
Ὅταν τοὺς προτιμήσουνε τὸ φλογερό τους πάθος
Τὸν [illegible]
Τὸν [illegible]

Τοῦ ἔπιανε τὸ πικρόκρασο [illegible]
Μὲ τὴν καρδιά μου μπάγωμα, ἔβγαζε τὸν [illegible]
Ἀπ' τὸν [illegible]
Νὰ σώσουν τὸν ναὸ μου ἀπὸ τὸν [illegible]

Ξημέρωσε καὶ τότε πιὰ ὁ Ἔρωτας ἔπεφτε
Ἐπάνω τους, τοὺς δίδουνε τὰ βρόχια του νὰ φύγουν
Μαζὶ ἐλάτους, [illegible] καὶ τοὺς τὰ φορτώνουν
Καὶ ἔρχονται νὰ ἐπιστρέψουν στὴν ἔμορφη πολιτεία του.

Νά μι, ἐγώ 'ρχομαι: — « Σοῦ 'ρχομαι παντρεμένα μιά
Ὦ Ἔρωτα παμπόθητε, νὰ σὲ λυτρώσω ἀφέντη
« Τὰ γυμνὰ χέρια μου σ' ὅλα τὰ πρασεμένα σου
« Δυστυχισμένε, Ἔρωτα, παιδί — ν' ἀνατριχιάζω
Σὲν γυμνάνω, σοῦ βγάνει φρίκη καὶ συγχύζομαι
« Καὶ δὲν σοῦ θεριεύει μυρί, σὰν καὶ παλιὰ δόξα
« Νά γυρνῶ ὁ εὐτυχισμένος, ἐγώ, σὰν ἀποφάσισα.

« Σκέψη μὴ μυρολογήσει τὴν ἄδικη πληγή σου,
« Τὴ μυρωμένη πληγὴ γέρα μ' ὁ μυρμηγκός σου
« Γ' ἐκεῖνα τὰ ἀγκάθια τὰ ἀγκάθια σ' ἀγάπα ὁ ἀετός σου.

« Δὲ σκιάζομαι θεριέματα τ' ἔρμα, ποὺ δὲ σοῦ 'δωσα
« Ἐνῶ ὁ λαός τ' ἀνατριχιά τὸν εἶχε θριαμβέψει σου
« Κι' ἐσύ μὲ λίγη ψυχούλα δὲ λάβωσε νὰ μπορῶ νὰ
« Τὰ ἑπτὰ πελάγωμα ποτάμι, ὅπου γυρεύω δάχνης.

« Δὲ φοβοῦμαι τὸ ρόγχισμα σου μ' οἱ νιοὶ μ' οἱ νιές μου,
Ἡ μεγαλόψυχη ποτὲ δὲν ἔκλαυσε θριαμβός σου.
« Κι' ἐγώ, παντοῦ μοῦ γέλα σου, [illegible]
Βαρειέ, παντοῦ μοιάζεσαι καὶ, μὲ τὸ ρόγχισμα γνάψη,
Παντοῦ μοιάζω καὶ λαχταρῶ στὴν ἐδική μου δὰ φέρω.

« Ἡ φρόνιμη δὰ βγάλει μιὰ χέρια ποὺ λὲι νὰ 'λει
Θριαμβέψει, ἔλα καὶ ἡ λύπη καὶ πάλι ἡ σοῦ πλέκει
« Ἐκεῖνο ποὺ σὲ Ἔρωτα καὶ τὸ στραβὸ σοῦ δόθη.

« Δὲ σκιάζομαι δὲ τὰ μεγάλα καὶ ἐνδυναμώνομαι
« Τὸ σῶμα σου σὲ σκέπασε σ' ἐσένα δὲ σοῦ λείπει,
« Καὶ μεγαλόψυχα « Ἐσύ θριάμβεψε! » δὲ σοῦ 'φτιάνει.

« Ἀπὸ νοτιὰ σου ἔκλαιγε μὲ [illegible] μὲ δάκρυα,
« Καὶ ἡ ἀρχαία Παράδεισε, σὰν ἔκλαιγε σοῦ μὲ λύπη
Μεγάλη θλίψη φαίνεται τὸν εἶχε πολεμήσει.

« Νιώθω ἀνατριχιάσεις καὶ σοῦ μ' ἐνιώθω σὰν ἄγριος,
« Λιγεῖ δὲ σοῦ μίλησαν ποτὲ λόγοι ἐσωτερικοί,
« Τὸ ρόγχισμα πολεμήσει μ' ὁλόγυρα δὲ ρυτίς.

« Χειρότερα ἡ μητέρα σου, σὰν ἔκλαιγε ἔτσι σοῦ ὁλόγυρα
« Τοῦ σπέρματος μὲ πίστεψε δὲ τὰ χειρότερα
« Διὰ τοὺς ἀγῶνες θριαμβευτὴ σου μ' ἐνδύεσαι δὲ τὴ γῆρανη,
« Σπορεῖ σου πολεμήσει ἄγριον μεγαλόψυχα ἀδὲ ρόδα.

5.

"Εχοντας μή ψυχάρια ψλιάδια δουρούνες
" Τή ψιορές φλερούς σου καὶ μή ψλιέδια ψάρε
" Παλάρια ἤν ψόρη σου ψιορφοδιμερέν,
" Λάσινα σή χρυσοῦ δρυχιά ἀβέρνιος δά ψαίνες.
" Καὶ ἴδλες ὄχι γρουσιού σιδρώνους δά βρυέους,
" Ἀπ' ἤν μαγερμιαλάδε, ποιδιά καλαγαβαίνω,
" Καὶ ἴδλα, ἀνοιβαίνοντας, ψοχές σφυρές δά δώσες.
" Κί' εἴ ἤθελες, δέν ἠμπορῶ· δά κάμ τά ἐμά σου
" Νά ψόνγειούνα ψολύς ἡ διάνοιά σου βρόμα
" Βγεῖβι μή ἤν δρομίλια καὶ τόν ἀέρα, ποῦ βγαίνει
" Ἀπό μονιά της καὶ σπορωσῆ σάν σύννεφο δρυγέρα.
" Τέλειος ὁ Βάγιας εἶδαν καὶ δραμάτισες, σάν ψυχή
" Ἐκί ἤνδυσή μ' νύφλαξε ὅμην ἤν γῆ τοῦ δάφνη
" Ἐού μή εἶσαι σολαρός, γιατί εἰδό ψουγέρια
" Σέρνεσαι ὕμρα ἐνῶ ζωντός εἶδαν ἄλειος
" Ἐπροσκύνοντας εἰδό σιμφορουφῆχες ὥρες.
" Ἀφοῦ δέν ὁ' ἐντυμάχεσαι καὶ δρέχω μοναχός μου
" Τόν ἱερό δραμάτου σου ν' ἐπολεμῶ μέρος
" Τά δομικά σ' νικήσης σου εἰμπορεῖ νά χαθοῦνε
" Ἀλλιῶς μου, ἐού δέν θέλω δά, εἰδοῦ εἶμαι νικημένος.
" Δάς συχνά σου Καίσαρα δέ ἐλληνομάνα ὡς.
" Τιά ψαρεθήκανε νά ἰδῆς: Μ' εἰδό τό ἴδιο χέρι
" Πού νίκησε ψαλμαρά, μ' εἰδό καὶ προσκυνεῖ
" Ὅρους τούς νικημένους του καὶ χάρους του τούς ἔχει.

ELEGIA TERTIA.

III Κερκυραία γι' ερωτικούς έρωτες

Δίκια μιλώ κι η νειόκαρδη, που μ' έχει παραδώσει
Μά τό γλυκό της φέρσιμο, πριν αύριο χήρες μέρες,
Σε μ' εγκατά, κι εις θέρετρον τον ταχυτον μη τόπον
Που νά την εγκατώ κι εγώ ευθιάσουσα για πάντα
Ώχ! κ' εξίωσή μου αυτή είναι τον μεγάλο.
Και μόνον αι εντύχειν σό μένα ν' εγκατάλειπε.
Τές τόσες μου η Κυθέρεια δώσες αι επιούσα.
Δέχου με σου τι δούμε μι αύτη τόσα χρόνια
Δέχου με, ώμεσα μ' εχνί αύτη να πάνω εγκάτω,
Μεγάλα σφάλματα νεανών προγόνων αν δεν έχω
Σε ο γενναρχης του ειμαλος, όσους τους έρθες βρω,
Την λάζω την ιωσολιν εντύχειν επιστρεπτόν μόνον
Κι' ούδ' έχω ντροπές μου ψεύτη και παρδόρ μείωσον
Μ' άσπρα να σουρώνει εγέρσει πάσε χρόνο,
Κι' είναι γιοί και μέρδοι μι' οι δνό μου οι γονείς
Ε' όχα τους τα χαδιάσματα και ο όχες τις δουλειές,
Ο φοίβος μι' όχες οι εννιά οι Μούσες μι' ο έρωτάς
Του μπρεμάλος Διόνυσος είν' όχα τους μ' έμενα
Και ο Έρωτας, που ξ' είναι μη είναι
Κι' η αύτη, σου παιδάκι, παιδί την έχουσι της,
Δεν είναι εσύ μανιάς, παιδεία μι' εγκατά ή δε,
Γυμνή εσύ μη μι' άγριους ώρες πουλιούσα
Δεν εγκάτουσες, κι' ούδε τυφλούσα
Και όχου στις εχέσεις μου, μι' όμορφα σε δείχνει
Αέρια και ωραιότητα φορτίδα της μιχτή μου
Σε μένα δεν μέτρεναι να μένα όχα τα χρόνια
Που μοιράζουν οι Μοίρες μου μι' ετέρει σε σωθούν
Φλόγα σύ να μέ χωρίσει για την ωραία μου εχέσεις.
Τον έαυτό σου δόξα μου εύμορφο έρμα,
Τι' έχουσα μι' έλα δεν χιόνι ερωτόδεσε ωμορφιά
Αγάπησα την ωραίαν της ερωτευμένης.

(1) Το μι χαμόγελο χέρι ωμορφιά.

Ag
Apud amicam se commendat a laudibus pueros, muribus integris, et puta quam promittit fide.

Ag.
Il se recommande auprès de sa maîtresse par les louanges de la peau, la pureté de ses mains, et la somme d'une fidélité inaltérable.

7

Μ' έβρα ξημέρωμα π' έβγα, π' άρχισε νά φωτίζει
Σ' ωρέα γυαλίδα ελάδαχνα, περπατώ στη γή
Κι' η λύπες, όσο βρέχει ο Θιός ο μεγάλος,
Αφού μετάρσιωσα τό βολεμένον μου.

Δώρα μ' η ταπεινοφροσύνα δάκρυα
Που μετάρσιωσα πρώτα από ταπεινό λουρό
Λιβάνι από μι δάσκαλα, προσκύνα τά πουλιά του
Τέ μαστορεύεται μέ τό ταπεινό της χάρι.

Έβγα μι' άγιη εξαίσιη μου, δίν αισθάνεται όμ.
Νά ξεπροσκύνημά μου γιατί μαι ν' όνομά μο δέν είναι
Μέ τό δικό του ν' όνομα ταπεινά δέντρο.

ELEGIA QUARTA

8 8

IV Τὸ Χειμώνα

Χειμών, χειμών, πῶς ὁ ἄνθρωπος σου ὁλοένα τὸ χειμώνα,
Πού χρόνια μ' ἀγάπη σὲ ἀγαπᾶ. Νὰ σοῦ φανερώσω
Τὸ ἐντόπιο αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο σου τὸ νοτερό του νᾶναι.
Ἐγώ, χειμών, δὲν θέλω νὰ εἶμαι τὸν εἶδος ἀνθρώπους,
Τὴν νειά μου. Τὴν ἐμορφιὰ τὴν ἀγαπῶ, τὴν ἀνοιξιάτικη ἐντύπωσι
Ὅσου δὲν ὑποφέρουν χρόνια, αὐτὸ τὴν ἐλαφρὰ σου.
Προσκύνημα παίρνουμε, ὅπου ἀγάπη δὲν ὑπάρχει
Κι' αὐτὸς ἐτοῦτος μιὰ χαρὰ τὸ χέρι του ἀπλώνει
Στὸν ἀφεντικό του, ὅπου θέλει νὰ 'ναι ἐτοῦτος.
Πᾶμε, χειμών, νὰ ξαναρθεῖς ὅπ' ἡ γυναῖκα ἀνοιξιάτικα
Τὰ παλιὰ παραστάσια τοὺς ὄμορφους λουλούδια
Ὅλων τοὺς ~~ἀνοιξιάτικα~~ ἀγνὰ μπροστὰ νὰ σοῦ στείλει.
Ἄνθρωπος ἐγὼ αὐτὸς αὐτούνος, ὅπου τὸ δίκιο ἔχω
Καὶ παλιόκαιρο μου ἐφαντάζει, ὅπου εἶναι τὸ χωριό μου
Μ' ἐτοῦτον ὥρα μαγικὸ, καὶ μόνος συγκρατοῦμαι
Γραμμένο τὸ χέρι μου ἀπάνω σου τ' ἐτοῦτο σου.
Μάθε, χειμών, τὴ ταραχὴ σου νὰ νιώθω καὶ μὲ ἀγάπη
Νὰ ξεφαντώνει ἀνεμόμαζα τὸ χῶμα τὸ δικό μου
Ἀπὸ τὰ πέρασα τὰ γυμνὰ καὶ τοὺς ἀγριοὺς τοὺς νὰ τοὺς
Πρὶν ἀπ' τὸν ἔρωτα σου νὰ ψάξω τὸ φρέαρ τὸ ~~ἀγαπημένο~~
Κι' ἂν ψάξω πρόλαβα ἀπ' αὐτὸν δὲν ἤθελα τὴ μεριά μου,
Ἀχ' ὅμως νύφευα ἀπ' αὐτὸν πρόλαβα εἶναι νύφη.
Ὅλων τὸ προσκυνᾶμε τὸν ἄνεμον ~~ἀπ' αὐτὸν~~
Μὲ τὸ νιφάδι σου νὰ μ' ἀπ' ~~ἀπ' αὐτὸν~~ τὸν τοῦ ~~ἀπ' αὐτὸν~~
Μὲ μαντήλι πρόσωπο μαντήλι ἀγάπη σου νὰ σφαλάει,
Πάλι τὸ σῶμα μου μπορεῖ μὲ τὸ ἄνεμο σου σῶμα.
Ἔμεινε νὰ παρατηρεῖς, νὰ ἀγαπᾶς τὰ νεφελά μου,
Καὶ τὸ καὶ τὸ ὑπερεῖνο τὸ ἐτοῦτο πρόσωπό μου.
Δίχως ἀπὸ ἐμᾶς καὶ ἄνεμο μου μπορεῖ μπορεῖς ἀπὸ μᾶς.
Νὰ σοῦ μιλῶ χωρὶς φωνὴ μὲ μόνες μου τὶς φράσεις
Λόγια σαγῆς νὰ ὑπερασπιά καὶ μὲ τὰ σύνεργά μου
Νὰ ἀναπτύσσω. Ἀέρας μου, ἀέρας σημαντήρας
Ἀνοιχτὸ ἀπὸ χειμώνα μπορεῖ αὐτὸ νὰ σοῦ φανερώσει.

Arg.
Cum amica
aenaturus,
monet qua
arte sel
praecipue
vitam conscia
amoris mutui
signa possint
fallere.

Arg.
Avant de
souper avec
sa maîtresse,
il convient avec
elle des signes
par lesquels ils
pourront se
témoigner leur
amour sous
les yeux même
du mari.

9

Όλον δαί μὴν γνῶ ὁ ἥλιος τοῦ γιοῦ ἀμαυρώσει ἐμᾶς
Ἐρωτικὸν, σοῦ νιανερὴ τὰ περισσέψει μέρος,
Νεφέλιζες μὲ τὸν ἔρωτο μὲ ἕνα σκοτεινό σου
Τῶν εἰδεμῶν μαγούφια σου τὰ κοπριὰ τὰ μάγια.

Ἂν δὲν ἐβρέθη ἥλιος ἐσὺ τὰ φεγγαράκι μου,
[illegible]
Κι ὅσες ἔχεις τὸν ἀριθμὸν, χαμπάδα μου ὅλα νάνα
Καὶ λέγω, τότε ἀδιάφορα τὸ δαχτυλίδι σβήνει
Τὸ δαχτυλό σου τὸ χυτό, χωρὶς νὰ μὲ νυπάρχης.

Κι ὅταν δηγάσω νὰ κρυφῶ σαγὲ κοπιὰ τοῦ ἀέρα σου,
Κανεὶς τοῦ εἶπε, εἶπε τὸ χάρι τοῦ ἔφαγε,
Σὰν ὧς τὸ βάνουνα αὐτοί, σοῦ ἔσπασε μὲ πάλι.

Κάθε φορὰ ὁποῦ μιλεῖ σου δίνω, λέγω μέσα
Σοῦμφωνο ἐ' τὸ μ' ὅλα δίς τὸ νὰ τοῦ ἐμπνοή,
Καὶ μιλεῖ ὁ, ἡ ἐσυνομιὰ σιγὰ ἀπ' τὸν ἀπορεῖ.

Ὅσα τραγούδια ἄκουσα, ἀνάμεσα ἀπ' ὅλους,
Πρῶτος δαί ἀκούω πάλι τὰ σὰν ἐμέ, σὲ ὅλον σὺ ἤτανε.

[illegible]
Ἂν σοῦ ἀρέσκω πάντα μέρα τὸν σοῦ τὰ τραγουδήσω
Πλέξε τ' ἀνθόφυλλα τοῦ, ὥστε μαγεμένα.

Μὲ τὸν ἀέρα, μάτια μου, νὰ βάλω τὸν μαγιό σου
Ἀναπαυτικό τοῦ ἔπανλες μ' ἐνδιάφερα τοῦ ἀρμοῦ τοῦ,
Καὶ τὸ χειρότερό σου μπορεῖ νὰ μὴ ἔπαρες
Σὲ πάγερό τὸ σπίτι τοῦ, σοῦ τὸ μπορῶ σὰν χάρο.

Ὁ κόρφος σου ἂν μὲ μὴ δέχεται καὶ ἡ ἔπορα τὰ χέρια σου
Τοῦ δαχτυλιοῦ σου, μάτια μου, ἀπὸ τὸν ἀπομένω
Νὰ τὸν φιλήσω, μάτια μου, ἕνα δὲν μὲ τὸ ἀρμένω.

[illegible]
Δὲν ἐπῆρα τὸν ἥλιο, φαντάσου τὸ φεγγάρι μου ἀρέσει σου
Δὲ ἤτανε τὸν Κόσμο: — « Τοῦ βγῆκα αὐτοὶ ὁ ἥλιος ἀπάνου,
Κι' εἶναι τὸν ἔχει ἀρκετὸ νὰ τὸν παντρέψω.

Καὶ τοῦτα μὲ τὰ μάτια μου τὰ ἔβαλα δὲ τὰ ἔβγαλα,
Ἀλλ' ὅσα τὰ παντρέψαμε ἐπάνω σὲ τὸν ἄνω
Κάτια ἀφορμὴ μὲ μίσεψε ἀπὸ ἔπορό τὸν ἔδω.

Μὲ τὸ μυρί σου τροσκυνῶ τὸ μυαλό μυρί σου,
Μὲ τὴν ὀσπρη ντέρμη σου τὴν ὀσπρη τὴν δική του,
Καὶ μὲ τὸ σοδέρι σου τὸ γουβερό νὰ ἐνώσῃς
Ἐνῶνον τὸ παλεύγυρο καὶ πάλιχνο σόδερι.
Ἐγὼ ὁ παμόρφορος, τοῦρχι θὰ βουτῶ μὲ νόστιμο,
Γιατὶ μ' αὐτὸ θὰ ἔνιανα τοῦρκι καὶ βασιλοῦμαι
Τὸ μυρί σου ἀπὸ τὸ χάρι μου τὸ ἀρέσῃ.

Σχεδὸν διαμιᾶς ἀδράνον εἰνέμυσα τοὺς δυό μας,
Ἐμένα καὶ μιὰν ζαρατίνα ἔχον παρὰ τρυφερή,
Τὸ μύρον ἀπὸ τὸ φόρεμα, ποὺ σκέπαζε τὴν σάρκα,
Ἐκάθεται εἰνοδίγρομα γρυκό, σὰν ἔστορο μέλι.
Νὰ μὴν τὸ πάθῃς τὸ αὐτὸ καὶ γιὰ νὰ μὲ βάλῃς
Τίποτα νόστιμο, νὰ λείψῃ τὸ ἀδόρμι ἀπὸ τὸ σπίτι σου.

Τὸν ἄντρα σου ἐδόλιωσα νὰ ἀπατήσῃ ἀφάντου,
Δὲν ἔχει τὸν μισὸν τὸ μυαλὸ ἐκείνη τὶς τσαμπαμάρες.
Κι' ἀπὸ δὲ ἀπάνω αὐτὸς μπορεῖ ἐσὺ μπορεῖς νὰ χάσῃς,
Μὲς τὸ σαλόνι τοῦ ἄντρα του ἐκεῖ μυρεῖ, ὅπου μυρίζει.
Κι' ἔτσι, ἐκεῖνο δὲ τοῦ ἔκαμα χυμένα ἀγκαλιασμένους
Ἀπὸ τὸν ἄνανο τὸ βαρὺ καὶ τ' ἄσπρο τὸ πρασάκι,
Αὐτὸς μὲ τὸ ἀγκάλιασμα δὲν μᾶς ἀδημόνουν
Ἐκεῖ μοῦ μύριζε σοδιὸ νὰ πάσχωμεν οἱ δυό μας.

Σὰν ἐνάντιους, μιλῶντας τὸ σπίτι σου νὰ βάψῃς,
Καὶ σπιθυδοῦν οἱ μυρωδιὲς νὰ βάψωμεν αὐτεῖνα,
Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ σκοπεύω νὰ βρίσκωμαι δυμένος.

Ἐκεῖνο, ἐκεῖνο τὴν ἐνδυμασία δὲ μᾶνος καὶ δὲ ἔμας,
Καὶ τότε ὅλο ὅσο μένος μου μοσκεύω ἐγὼ ἐσύ τὸ
ἀνοιχτομύρικα, τοῦρκι! Ἐδῶκα ὅλες
Ποὺ ἔχει ὅμως μοσκαχεῖ ἐκεῖνο νὰ μ' ἀγαπᾷ σου
Καὶ τρώει ν' αὐτοχαριστῇ αὐτὸ τὴν ἐρωτιά του,
Γιατ' ἔκαμε τσάρτερα τοῦρκο, καὶ μὲ τροσκύνει ν' ἀγάπᾳ.
Οἱ ἄντρες σου τὸν δάγκωμο τὴν νύχτα δὲ σ' ἐμπιστεύω,
Κι' ἐγὼ ὁ κακόμοιρος πάντρος καὶ παλαβωμένος
Τὸ πίνω καὶ σ' ἀποχαιρετῶ, ὡς ποὺ δὲ μὲ ἐπιθυμοῦσε.
Δόλο οἱ ἄσπρες μέρες σου, ποὺ δὲ μὲ ἐμπιστεύεσαι

Μέσα εἶναι ὁ ἄνθρωπος σου φτιαγμένα δὰ γένει
Κι ὅχι μόνον φτιαγμένα, ἐγιὰ κι ὅ,τι ἔχω λένει
Κι ὑστερά ὁ ἄνεμος, καὶ ὁ αὐλὸς δὰ βάνουν ἐνεργεῖαν.

Ἀπὸ ὅμως καὶ φτιαγμένα λόλα χωρὶς νὰ δέμαι,
Κι ὡς ἐκεῖ ἀνοίγουν λίγα λα, τοῦτο μυρωδιὰ νὰ κάνῃς
Ἀλλ' μένουν τὰ χαρτάκια καὶ ἡ ἔννοια αὐτὴ ὅλως
Νάνουν σκιαὶ ἐναὶ ζήνορδη ποὺ δὲν ἔχει ὡς τὸ λίγος.

Ἀν αἱ λέξεις μου εἶχανε τὸν ἴντορα τοῦ ἀνθρώπου
Μηδὲ κι αὐτὸς νὰ ἐφεύρῃ σὲ πάλλουμα ἐκεῖνο τοῦτο,
Ἄχνα, ἐσὺ λούσεμπλον νὰ μὴ κυβερνᾷς παιδάκια.

Ἀχ' ὅσοι κι ἐκεῖ συμβοῦν ἐκεῖνη δὲν νύχτα, ἐξεσκιάζῃ,
Μὴν ἐρτοῦν νὰ μοῦ λάβουν ἐκεῖνος ἐκεῖνον ἐνα-ἕνα
Μ' ἔχουν καὶ μὲ σταυρὸ βαρύ, σὲν ἐφτιάνω.

Ε' Ἐλεγεία

Ἦταν παλιὰ τὴ μοῖρα νὰ ἔχει ἐδῶ χαρὰ τὸ μεσημέρι
Κι' ἐγὼ ἔβγαζα τ' ἀπομεσήμερο τὴ μιὰ ἐγὼ ἔβγαζα νὰ γείρω,
Καὶ ξάπλωσα τὴ μάγη μου ἐπάνω στὸ πρεβάτι.
Τώρα παρεμπρόβγαλμα εἶταν ὁπλισμένο
Καὶ τ' ἔγγλο εἶταν ψηλὸ τὴ μιὰ ἔριχνε λόγχη
Ὡσὰν τὴν, φύγανε οἱ ὧτοι μόγις φάνηκα,
Σὰν ὡς φαίνει δαμπερὸ τὸ ἐπόδωτο τὰ βράδια
Ὅταν ὁ ἥλιος πρόβαλλει βγῆ καὶ βαφτιστῆ
Ἢ ὅταν τὸν δρόμο του ἡ νύχτα ἀμολάει,
Καὶ σημαδάρι χειρωνὰ τ' ἀμπέρι νὰ χειρέψει.
Μονάχη τότο ἔνα ζῶ νὰ δύνεται ταιριάζει
Ἐλάφι γρὴ ὅπου ἔβγαν ἀγριάδες τ' ὅπου τ' ἐμοῦ τ' ἀγροῦ τους
Ἐνῶ ἀφοῦ ἐκυνήγησα νομίζω ὅτι βρέθηκε.
Νέο σου, καὶ μοιάζει τ' ἄρματα, φορῶντας πολεμίσα
Λογχοφορεμένα, ζήρωτη τὴ τ' ἀχαμπάρι πάρει
Ἐνῶ ἀφοῦ χαρὰ ἔδωσα τὸν ἄσπρον φάχνο του.
Ἡ ξανθοὴ Σεμέλη τὴ τ' ἀγαπᾶ τὴ Λαΐδα,
Τὸν πείσματος ἐρωτόμενοι ἄντρες τὴν ἐμεγάλωσαν
Τοὺς ἔβγαζε ἐκεῖ πάνω τὴν ἄσπρη πολεμίσα,
Ἂν τὴ μὲ ὡς ἐρωμὰ δὲν εἶταν πάντα μεγάλο μισόδιο
Νὰ [illegible] ὅπως [illegible]
[illegible]
Κι' ἐκεῖνο ἐσὲ νὰ μὴν ἔβλεπε παιδάκι νὰ γεννᾶται,
Μὰ [illegible] εἶτ' ἄντρα τὴν ἔπιανε
Καὶ τρόπαιον παλάβανα τὸν ἐαυτό της ἔλεε.
Ἄρα, χαρὰ τὸ ἔφερνα, ἐλάλησα μεγάλα μου,
Ὅτο τὸ σαΐτι της χαρὰ ἐκάλλιαρα πολύτιμα
Ἐφέρνει τὰ μάτια μου τὰ ἐφτιαγμένα.
Τὶ ἄντρες ψάλτε καὶ σαγιτὰ καὶ τ' ἐμοῦ πολεμίσα,
Εἶδες καὶ μάταια γρικᾶ. [illegible]
Διὰ τιμωρία φονικὸ τὸ ἔφερνα τὸν ἄντρα της.

ate
Acc. Lætatur, amica patitur.
=
Acc. Sa joie d'avoir obtenu les faveurs de sa maîtresse

Καὶ τόσο ἴσια ἡ μοῖρα, μάλιστα αὐτὸ συμβαίνει
Πόσα ὡμορφιὰ εἶναι τὰ ὡμορφὰ καὶ ἡ ὀμορφιὰ τοῦ εἶναι
Καὶ τόσο-τόσο γαμωπαῖ βασανίζει τὰ μυρικά της!

Διατί νὰ σοῦ ἐξηγήσω. Κανένα δὲν τὸ ἤξερε
Τοῦ νὰ μείνῃ στὴν ἐξοχὴ, νὰ ἔλθῃ γυρνὰ δὲν εἶναι
Τὴν ἔνοιαζε τὸ σῶμά μου, γυναῖκα συνδέλεψέ την.

Καὶ τοῦτο τὸ ἐδοκίμασα, μιὰ φορὰ μὲν δὲν τὸ ξέρει.
Κι' οἱ δυὸ ἀγκαλιασμένοι μαζὶ πουλάκια μοιρασμένοι....
Ἔλθει ἐξ ὑψους μιὰ βροντὴ γυρνὰ τὰ μοιρασμένα!

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΠΟΚΡΥΠΤΙΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

136.

136

Ἐν συνεχείᾳ δέν
ἐλάβομεν μηνύσεις κατά
τῶν ἐνοχλησάντων
τήν ἡσυχίαν τῶν
πολιτῶν.

Ἐν συνεχείᾳ δέν
ἐλάβομεν μηνύσεις κατά
τῶν ἐνοχλησάντων
τήν ἡσυχίαν τῶν
πολιτῶν.

ΑΡΙΘ. 88
ΓΡΑΜ. 50

Ἐν συνεχείᾳ δέν
ἐλάβομεν μηνύσεις κατά
τῶν ἐνοχλησάντων
τήν ἡσυχίαν τῶν
πολιτῶν.

Ἐν συνεχείᾳ δέν
ἐλάβομεν μηνύσεις κατά
τῶν ἐνοχλησάντων
τήν ἡσυχίαν τῶν
πολιτῶν.

ΙΩΑΝΝΙΝΑ
5 ΑΥΓ 13 8Ε

ΑΥΓ. 13

ΙΔΡΥΜΑ ΜΑΝΟΥΣΟΣ ΚΑΡΑΤΖΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ

14.

VI Ο Δημαρᾶς

(διστιχα 37)

Ω Δημαρᾶ, σοῦ βρίσκουσαι ἀπείρα δημάρια
Μ' ἄγνοια σκέρτσο καὶ σκιμπορ, μὲ σάββρα μὲς τὴ σκοῦφα
Κι εἶναις ἀμέτρητα διαόλια μὲς στὸ μυαλό σου μέρα.
Εἶναι μικρή, σαν μικρὴ αὐλὴ ἡ παραμαγιά μου.
Δημαρᾶ, σὲ παραμαγῶ, νὰ πῆς τὸ δραμάκι
Νὰ μοιάρα νὰ χαρῶ σιμά τὸ ἴσιο φεγγό μου
Ὁ σαμπρέρας ἔρχεται μοῦ γέλασε τὰ μέγα
Καὶ λάτσαινα ἐσπέρδια γιὰ ἕνα γρυπὸ χρόνο
Σὲ λέξαρλάς τα νὰ μιλῶ μπορῶ νὰ σὲ γνωρίσω
Λόξω γυμὰ μὲ σαρπρίζα, μ' αὐτὸς μοῦ δίνει δόξαρς
Νὰ σὲ κρέχρια μπρὲ σὲ λάς κουλουρτζάνους
Κι αὐτὸς σκυφτὸν ἀπέρασσα τὰ μεσὲ μου σοδάρια.
Ἄχολα μὲς σκολειὸ μὲς νύχια ἐβούρισαν
Κεπ' ἄσπρα τὰ φαντάσματα. Δάκρυσα μ' αὐθάδεια
Στοὺς σπίνους, σοῦ τραγούδαγαν στὶς νύφας τὰ σκολειὰ.
Ἐξέβγαινε ὁ Ἔρωτας μὲ μὲς ἄβρα του μάγια
Σ' ἕνα βαθὺ σκότος μ' ἐμὲ μαγὰ νὰ λόγια σπάσω
Κι ἔσπα σιγὰ: — « Κι' ἐσύ ἴσιος δὰ γένης,
Μ' ἔνιωσε αὐτὸς ὁ Ἔρωτας καὶ λόγια δὲν βρούσαμε
Ὅλα τὰ μάτια τὰ σκιά, σποὺ σκέπουν μὲς νύχτα,
Ὅλα τὰ χέρια, σοῦ σπέρνουν νὰ σβύσουν μὲς χαμό μου.
Μόνον μὲς ἀγκαλιάρια σου ὦ Δημαρᾶ, βρέθηκα,
Μοναχὰ ἐσένα φρονεύω μ' ἐσένα παραμένω,
Μόνον ἐσύ 'σαι παρηγοριὰ στὰ χέρια σου μὲς ἔχεις
Ὅπου μπορεῖ ἐγκόσμια ἐσένα μου νὰ μοιάσῃς.
Γιὰ πόσα χρόνια ἔμεινε νύχτα αὐτὰ τὰ βαμπιάρια
Ἡ ἄμμα, καὶ σκιμπὸ νέος πρὸς μὲς παλάτια μου
Γιὰ ἀδαγάρι μὲς μιλιάρια ἀπὸ ἐγγόνια μὲς λίγο
Κι ἄμμαρον [illegible]
Καὶ ἄμμαρον [illegible] γρὰ νὰ ἐγκόνι
Καὶ ἐσὺ ἐμοίκλιγα σὲς ἄμμορη μάγια σου
Γιὰ σένα, σοῦ ἔμμαγα σκιπόσον ἀπὸ φόβο.

βαλάν = ροκάνω.

Arg. Jane
Dixit ianitori,
qui fores
crebri
adaperire
recusabat

=

Imprecations
contre le portier
qui ne
repondait
la porte
assez
vite

11. Λοιπόν ἡ χαρά, ποὺ ἔχουσιν ὅλη φορὰ γιὰ σένα
Ἀπομάλαινα τώρα δὲν εἶναι ἔδιο γιὰ μένα νὰ μὴ χαρῶ.
Τὶς πληγώνες, πῶμαρα σ' ἄλλα αὐδόωσ' μου,
12 Νὰ μοῦ φανῇς ἀγνάμονας μπορεῖς αὐτὴ τὴν ὥρα.
Τί πεισματάρα ἐπέθανες. Φεύγουν τὰ νύφλας οἱ ὧρες,
Τρύγα σὺ ἐσέ μοχλόν ἀπὸ τὴν παραπλάδα.
Ἀπόψε ἔλα, νὰ ἀκούσῃς ἄλλα πλάγια σ' ἄλλα
13 Σκώλιαμαι νὰ ἀγκαλιαστῶ αὐτὴ τὴ μαυρειὰ εἰκόνα
Καὶ νὰ μὲν πῇς δλογίνου γρὰ σημειὰ στὴν ἀγάπη σου.
Ἐν ὅρως, ὑρωρὰ γιαμᾶ, (ἀγάπη) ἀγάπησες μ' ἀπόψε
14 Ἄδικοι νὰ πεισματῶ, νὰ ἡ ὥρα περνᾶ μένει,
Καὶ μὰ μοχλὸς πολὺ ἀπομένει τὸ πάνω ξερωμένη.
Ἔλα τὶς πόρες πόρφυρον ὁμορφιὰ νὰ ἔχουνε
Πλὴν ἐν ἀγάπησες ἡ ὥρα, ἂν περάσῃ.

15

Λοιπόν η χάρη, που έχουν έμμορφα και όμορφα,
11 Τώρα δεν είναι άλλο για μένα να μη έχουν.
Τες παλιονύφες, πώλεσα ό,τι είχα απού δικό μου.
Νέα μου φαίνεται ανήκουστα μόρφια αύτη η ώρα.
12 Τι σκεφτούμαι και βλέπω, βγάζουν τα ρούχα οι άρες.
Τρίχωμα όπως τον μαγιού έτσι την κορφούλα.
Άπλωσα τον αν άρχιζε έτσι μαγό ο έρωτας
13 Δεν χορτάω να ξανακούω απ' την μαμμή αγιούδα
Και να μου πίνω δίχως νερό τρία δικά σου φιλιά.
Τι όρκοι, δυνατοί λόγοι, εγγύσεις μ' επιορκίες
14 Άδικα να παραπαίω μη η άρα μου μη μ' έρθει,
Και μη μαγιού τον έχουν τον κόσμο σκλαβωμένο.
Όλοι τες τόσες τσιγκούνες, όμορφες, νέες και
15 Παρά τα σγουρόμαλλα την άρα την ημέρα,
Άμα τα δόσω σπίτι του τρέλος τα έμορφα.
Τι έναν τον έχω να πράξω δε σου μένει,
Αφού επούμενες τον έρωτα πολύ τον φόβο του!
16 Πετούν οι άρες τα ρούχα, η χαρωπή γυρόνει,
Έρα η, πείραμα τον έχουν έτσι την κορφούλα.
Εγώ τώρα δεν έχομαι μ' όσα και σκαλώνες.
17 Συνοδοιπόρος, άνθρωπο μοιάζει έναν έμμο:
Τον έπαρχον τον έρωτα, που πάει την καρδιά μου.
Όσο να 'ρθ το επόμενο, ενιότ τον αλλο
18 Μπορώ ν' αφήσω, πρέπει επήρα δικό μου είδαν ν' ανοσιάσω
Χάνω επού το σώμα μου πολύ χέρια και πολλάρια.
Μόνο, μωρέ, τον έρωτα σκοπό για σύντροφο
19 Έχοντας μπρο επόρο μπροστά περάσματα
Τραγούδια στους προλέγους μου τη' αναρριόλα βοριάδας
Σκιρτάει, που πολλαχού φαίνει επ την ώρα μου πόρτα.
Ποιός άνθρωπος τόσο δυνός θα 'ταν σ' άλλα άλογα.
20 Ποιός δεν αντιπαλεύγαμε ο ένιος η άνεμος άλογα.
Πετούν οι άρες τα ρούχα, η χαρωπή γυρόνει,
Έρα η, πείραμα, τον, έχουν επού την κορφούλα.

Εἰσ' ἀγροικοῦσες λάχανες, ἢ ρυὶ λουρί μ' ὁ γιοφύρι
Που δίνεται σὲ ἐρωτικὴ χαρὰ καὶ διαγυρίζει
Τὰ χόρια μου καὶ σπαρώγγουλα ἀπὸ τ' ἀδύναμό σου θέρος,
Ἀχὰ παιδόπουλο σὲ σπολιὰ σὲ δέ μπορῶσαι ζωγρᾶ,
Γιατὶ δυρούριαι τρομερὸ, ὅταν νὰ ζεργαίνω
Τὴν τροσοχή σου δέμισα, ἐμένα ζαγρωνώντας
Ὡς τ' ἄγριλα μυοσύγχια, ὁπόσο ἀπὸ μὲ δρᾶσι
Τοὺς καὶ τ' ἀνατανάλια γρικᾶ μ' ἐσένα ζωγρᾶ
Κ' ἡ φύσι σου τὴ μαίρουσι· ἀγαπικό μου κόσο
Ἡ ὄψι σου παχάνει τὸ λίγο δυνάμι σου ἐλιᾶ.
Ἂν ζοῦσι τὰ λουλούδια ἐκεῖ, ὅλα ἀπ' τὸ σπαρνάρι
Τ' ἐμένα οἱ ἐμορφάδες σου, οἱ βαρνοῦρες
Περνοῦν οἱ ὧρες τὸ γυρτό, τὴ χαρεσιὰ γυρόνει
Σὰρα, παιδένα, τὸν γιοφύρι ἀπὸ τὴν παραλλάδα.
Δὲν κάνει δυρούριαι τ' ἀδύναμο ἀπὸ ἐσένα αὐτὲς οἱ ἀμορφάδες
Μὲ τὴν ὀμορφιὰ τὸν ὀμορφιὰ καὶ σκότωσαν οἱ ὄψες
Καὶ δ' ἄνοιαν μὲ βουλὸ τοὺς ζωὴ ἀφαχτὰ σμίρισα;
Ἀγάπα γεράτσια, τὴν ψυχορμένη ὄψι σου
Σφοντρὸ εἶχες μ' ἀγάπα τὴν ἔχει σπαρώγγι δίκα.
Ἀχ! τόσο τὴν ἐγάπα σου μεσορά ἔχει σπαρώγγι τ' ἄνοιαν!
Σὰρα ὅλ' ἐβάζες τ' ἐδῶ, βαριᾶ μου τὴν ἀγάπα μου,
Φανοῦ, παιδένα, σπαρώγγι, τὸν ἐαυτό σου, ~~ὅλα~~
Κ' ἔχει ὁ ἐμένα, ἐδῶ εἶμαι σὰν τὰ τόσα ἀφανερά σου,
Καὶ ἐκεῖ πουρεῖ δυρόβουζει μὲ τὴν τροχὴ σου ὄψι.
Μεγάλη ὄψι σπαρώγγι τὴν ἀγάπη λαχτὰ τὲ
Κ' ἔχεις αὐτὸ τὴν ἀδυαφτὸν ὁρόσι σπαρώγγι δίκα
Ὅπως οἱ ὄψες τὸ γυρτό, τὴν μαγορεμένη
Σὰρα, παιδένα, τὸν γιοφύρι ἀπὸ τὴν παραλλάδα.
Ἂν δὲν τὸ πάρεις, τότε ἐγὼ σὲ λίγα μου δὰ ἄφρο
Ἕνα μυρμήκι ἄγριο καὶ μιὰ ἀντεμένη δόξα
Κ' ἐμένα τὸ πυρίφαρο σπίτι δὰ παραδιάσ.

Δ'

Ἡ νύχτα καὶ τ' ἀγριόπρασο κι' ὁ Ἔρωτας, ὁ μάγος,
Μὲ σταράχνουν οἱ θλῖψες διαβήματα καὶ βήματα
Ἡ νύχτα εἶν' ἀδιάντροπη κι' ὁ Ἔρωτας κι' ὁ Βάκχος
Κεφαλαὶ φορὰ δὲν ἔμαθαν τὸν φόβο τὴν ἀρχάδα.

Ὅμορφα καὶ καμωμένα τὰ ἐχάρηκα ἕνα-ἕνα
Καὶ δὲν παλεύουσα ὁ φτωχὸς παιδόμου νὰ τὰ πάρῃ,
Ὅλη μιὰ 'ς τὴν παραλιὰς κι' ὅλη μιὰ 'ς τὰ βοῦρκα,
Γιατ' ἦταν ἐγιὰ συμπόθερος τῶν 'ς συμφορὲς τοῦ λόγου.

Δὲν ἀρμόζει οὐ νὰ φρουρῇ τὸ μαγικὸ παλάτι
Σύριας γυναικός, ἐγὰ δὲν ἐλάλησα ποτ' ἀέρι
Σ' ἀνεμιὰ καὶ σκοτεινὴ τρομὴ νὰ μὲ μετρᾷ μέσα
Καὶ ὥρα ὁ Ἀέρηνος μὲ γιὸν ἐβουλάξῃ

Τοὺς ἀγοριὰ τοῦ τοὺς χρυσοὺς, τοὺς ὁμορφοβλεφάρους,
Κι' ὁ νυχτινὸς τοὺς ἀμοιρους ἀνθρώπους ξεγελάει
Ἀπὸ τὸ δόλο τὸ γλυκὺ νὰ τὰ συμφορά τοὺς ἔρθῃ.

Τοὐμάχετον, τὸ χέρι μου, τὸ ἀπὸ τὸ μαῦρο
Καὶ πέντε μέρες ἐφάγαμε μιὰ ~~βδομάδα~~ ~~καὶ βδομάδα~~
Κι' ὅλην τὴν νύχτα ~~κοιμόμουν~~ στὰ συμφορὰ παλάτια

Ὅλον δεῖ σ' ἔδιν τὸ τορνὶ στὸ σιάδι ζαφορένιο
Ἡ ἐπιφορὴ ἐφαντάστη μου, δὲν χρυσοκέντησε τὸ
Τὸ μεθυστικὸ ἐμπνεύσι τοῦ χρόνου, τοὔγιο χάσι.

Χαρὰ σὲ τοῦ, ἀρχοντικὰ φρουρὲ σὲ τὴν ὥρα,
Ἄνοιξε μ' ἀγαθὰ δῶρα ὅσο παιὸς τὲ ἔχει,
Τ' ἀνοιχτοκαρδιάτικα μου τὴν ὥρα αὐτὴ σοῦ φέρω
Ἐγὼ τὲ αὐτοὺς, τὲ ἐνάγγελους τὲ ἁγίους τοὺς μαλλιαροὺς,
Στὸ ἀγαθὸ ὅτι ἐδώκαν πάντα ἐσένα, χαῖρε.

Κι' αὐτὸ, ὦ χαῖρε, συμφορὰ τὴν ὥρα ~~τοὺς~~ τοὺς
Μ' αὐτὸ τὸ ἀγριόχερο καὶ τὸ μαῦρο παλάτι
Κι' ἔχω σὰν ἀπὸ ἀμέτρητα τὴν σπλαγχνὰ τὴν ὥρα.

Aug.
In se ipsum, quod amicam mam laeserit
=
Ie se maudit d'avoir maltraité sa maîtresse

VII Πρὸς τὴν ἑαυτοῦ ἑταίραν

Ἂν πάντας ἄλλος μου 'χει ἀδικήσει ἐς μοῦ δόξη,
Τὴ χάρη, ποὺ τοὺς ἔκαμαν παιδάρες ἐρωτιάδες,
Σὺ νὰ μὲ φέρεσαι ἀγάλια σὰν ἡ ταραφορά μου.
Ποιὰ μάνα ταραφορεῖ τὴν εὐτέλεια μου μορφέλα
Καλὰ τὰ ἑαυτούλια μου πάντοτε, καὶ ἡμέρα
Ἡ χωμερίνα πορεύεται τὸ λαὶ μυρὰ μου χέρια.
Ἐνύχτα τὴν θυμοῦμαι ἐγὼ νὰ σέρνω πιωμοῦσα
Κεῖ τοὺς ἀγαπημένους μου γονιοὺς ἢ τὰ ἀμάρια
Τὰ ταπεινὰ σπίτια των νὰ μὲ μυρὰ νὰ μαθαίνω.
Κι' ὁ Ἔλλας, ὅσον βόρεια ἐβλάπτει ἀπωΐδα,
Δὲν ἔβρεξε ταραφορὸς ἐκεῖ ποτὲ δὲν ἔρεσα
Καὶ τὸν μορφὸ του λάμπρεζε τοὺς ἀπαρέγκλους πάγους,
Νομίζοντας τὰ ἔμμορφ' ἀνύφορα τὸν ἔρωτα
Ὅπου ἄλλοι νὰ ἐπιθυμοῦν καὶ νὰ τὸν μαλαστέψη;
Κι' ὁ Ὀρέστης, τὸν ταλέντο του ὁ ἐπιθυμητὸς ὁ μόρφος,
Δὲν σκόλασε τὴν μάννα του τὸν ἔρωτα ν' ἀνιλάβη
Τὰ ἔκαμε ἀπόμα καὶ ὁ Σόλις τὰ μαῦρα ἐρωτέ;
Τόμπωσα, γονιοί, σέρνοντας νὰ μὲν τὴ φανερώσω
Τὴν πόρη τὴς ἐρέπλους μου, ποὺ μ' ἔκαν ἀνημμένα,
Τὰ τραβοῦσεν ἀδόμμορα παθόμενα μορφάδια
Τότε ψυχὴ τὴν ψυχρεμὰ τὴν ἔνοιωσ' Ἀλλαΐτη,
Ἔλαν τ' ἀπίμπρα ἄρμαι μὲ τὸν πυρσὸν τοὺς
Ἀπόμπη τὶ ἀπόφασιν Κύπρι Πειθὼ καὶ Ἔρως.
Ἔμεινα-ταράχτηκα, σὰν ἄλλη ἔκαμα καὶ ἡ Δανάη.
Ἔλαν ἀπόφαση ἐξάφνα ἀπὸ τὸν οὐρανὸν νὰ
Κι' ἐκεῖ νὰ χύμηξ' ἀπόταχτα ὁ χαρὸς τὴς ἀγάπης
Ἀγριοτὰς τὴν ἔκαμε τὴν πέζω, πανικὸν
Τὴς τόσης ἀποσχίσεως τὸν τόπον τὸν τοῦ ἀέρος.
Τέλεια εἶχεν ἀπὸ τὴ χάρη τὴν Ἀδύνατα Καστόρα,
Ἀπόμεν ὅμως ἔγκλειστα τὴν ἐρὶ ταυτία
Ἐσχόρεα, τὴν πόρη της, ὅλεν ὁ χρυσὸς τοῦ Οἰζέα
Ὁ Ἔλλας τὴν ἔβλεπεν μ' ἀστόχαστα μυρμάδια
Μὲς τὴς παρθέναι τὸν κάμπο τὰ χαλοκαμωμένα.

Α.
10 Τόλα ἐργόν καὶ λάβεφορ, ποιός δέν δὲι μ' ἐμαρούσε;
Κι' ὅμως ἐπίνω λίοσλις ἐναίλια μου δέν εἶδα,
Γιατί ὁ φόβος μράλαν λὶν χρυσόν της δημόνι.

Ἀλ' ὅμως τὸ σκληρόν ἐκείνο προσωπό της
Παρεπαγέλι μου ἀσταλιν καὶ δλιες ἐκαγιάζες
11 Κι' ἐν καὶ σχόσε ἔναχορ μοναίχα ἐναν μόνον
Ἐμένα ἐγεφεκλήρισε λαν ὅλαν δεμφνων της.

Δὲ λόγα νέι καλάνεβλαν ἀπό τοὺς ὤμους ἐλά
12 Τοῦ μπορέλου μου καλάχρα κι' ὄφτερα δὲ μοῦ εἶλαν
Τὸν χρυσόν τους νὰ σκεπῶ γιατ' ἔστελα στὴν γνώ μου.

Ἐζάχνωσα ἄξαφνα τὰς μορές δνοέμες μου ὁ δόμος,
13 Καὶ δνοιλοὶ ἐσάχνωνα γιὰ ἐμορσιά δλιά μου.

Τί καινόν ἔκρα ἔρκ μ' ἐμένα σκιό σεν, χέρια,
Ὅπου δέν δὲ διδάξατε νέι κάνελ καὶ φόνο,
14 Σὺ κι' ἄγια καλουργήματα; Σκιρά δεδρά σεν τρόπον
Γιατ' κάνλα, χέρια μου, ἔκουσα, σὰν βέβαια, ὅπου εἶδα.

Οἱ νόμοι δέ μὲ κολάσουν αὐτοὺς καὶ χλωσοῦσα
Δναίκα νεὶ λὸ σκιό μοῦ κι' ἀσήμαλον δημόνι;
15 Λάβω χοῦσον ἀνόμερο δικαίωμα νὰ δάρω
Τὴν νόμη, ποὺ δὲ μ' ἔλαβε, λὸν ἔμορφη μορέ μου.

Σκιάδια ποὺ ἔλεμα ἐμπέμαλος δέκνες
Οἱ δεσπόδες σκιό μοροδέ, σκηρόσοκλος ὁ μάγκα
16 Τὸν Ἀφροδίτη δούλος ἐγὼ προδάγω λόρα
Ἐως λὸν εὐσοκόλιες, δέρνοκλας λὸν μορέ μου.

Ἔναχος ἀγαπόλιοι ὅμως ἐκείνος εἶναι
Γιατ' ἀφέκεκά ἐκείνον χλόσοκα ἐγὼ ποὺ ὁμόσουμε
17 Νὰ μ' ἐχαιοῦ ἐνα-ἐνόκιος ἐρκείνο ὁ δόδεκας
Ἐκείνον, ποὺ παρέμει ἀρχόκλας νὰ λουδάνω
Τὸν φοβερόν λου ἀντίπαλο λὸν κόσμον δλόκλα.

Ἔρκρός, ἀλλ' ἐκείνος, ἐλαίμασα, σὲν κοιμᾶς ὁ ποὺ εἶναι
18 Ὑπογράβοκα μεγαλόφωνος, ~~ὅτι ὅμως μὲ ἐλέγε~~
~~ὅτι ἐφοβᾶτο ἐκείνον~~ Τὸν Διάβολο πρόβερο ~~ἐκείνος~~
~~Καὶ ἐφοβᾶτο ποὺ ὁ Διάβολος~~
Καὶ ὁ ὅρκος, ὅπου ἐ' ὁρκίσ μου δεί κοιμοῦνται
19 Ἂν εἰκοσιέξη «καὶ οἱ, ἐκάν» ἐκεῖνον ἀρχεῖ
Κοιμᾶται ἡ μορφιά! χέρια ὁ λὸν δόκαμή σου!

Κι τώρα μπορεῖ μὲ ἕνα τρόπο μαγικὸ ἡ ἐκκλησιὰ μου
20 Ἡ εὐτυχισμένη ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα ἡ ἀνδρειὰ 20
Τοῦ μακαριστοῦ μάγουλα τοῦ λὲ χλωμὰ μου
Νὰ εἶναι μαλλιαρὸ τὸ χέρι του νὰ εἶναι
Ὀρφὴ καὶ παλαιότερα, ἀπομένει ἀπ' τὰ δικά μου,
21 Ἡ μητρικιοῦ δὲν τὸν ἐγκαταλείπει ἔγραψε ἔτσι
Ἀφεύτο τὸν παλάμωνον καὶ παρηγορῶ μαζί του,
Δὲν φοβοῦμαι κρίμερος, ἔρχεται τοιαῦτα
Καὶ τρόπο ἐκείνων μ' ἔφτιαχνε ἴσως ὀρφὴ καὶ μαῦρη
22 Μάνες δὲν εἶναι ἔρημα ὅλη φοβισμένη μόρη
Νὰ μοῦ μιλᾶμε μόνον μιὰ φωνή, χωρὶς καὶ μὲ τὰ χέρια
Νὰ ξεχωρίζει ἐκεῖνα τὰ ἴδια σημεῖα φοβέρας.
Μάνες δὲν εἶναι ἔρημο τοιαῦτα νὰ σιάσει
Βάνεσσα τὸν χτενεῖ της τὸ ἐκεῖνα νὰ μὲ τὴν μένει.
23 Τότε δὲ μοιάζει ποιὸ τὴς μέσης της ἡ μέση
Νὰ προχωρῶ τὸ σιάτρο νὰ ἀκούω παρακάτω.
Ἀχ ὅμως ὥρα τέρμινα, ἡ ἐρωτάρτου μὲ παιδὸς
24 Τὴν μόρη της ἀπὸ μπροστὰ νὰ σημαδέψω ἔρχεται
Μὲ τὰ σημεῖα τὰ νύχια μου τ' ἀόρατα μέσα της,
Κι ἐκείνη ἐτοιμάζει ἐμπόδιο μ' ἕνα μικρὸ τρόπο ἐσώτερο,
25 Ὅπως χαμένο φαίνεται τὸ μέτρημα, ποὺ ξεφεύγει
Κομμένο ἀπὸ τὶς ὧρες τὶς παρατεῖ ψηλές.
Τὴν εἶδα καὶ μπροστά, νὰ ἔρθει, ἀπόψε ἔρχεται,
Τὸν δίνει ἡ μορφή, ἀπὸ ἀνεμῆς ἡ εἰκόνα
Μὲ δόντια ἡ σκοτεινὴ καὶ μπορεῖ ἀέρα.
Δὲν τὸν δοκίμασε μαχαιρὶ ὁ ἀνέγγιχτο χρόνο
26 Τὸ παραμάνι τὸ γερὸ ἡ μὲ ὅλη ἀπὸ τὸν νόμο
Τὸν σιδερὸ λαμπάδιασε τὶς δόξασες ἡ ὄψη
Τοῦ δόντια της τὸν μὲ τοῦ μὲ τὰ μάτια παρακάτω
27 Στὸ τρόπο της ἔρχεται ἐρχόντας τρόπο τὰ πάθη
Δὲν σκέφτει τὸ νερὸ ἀπὸ τὸ νερὸ τὸ χιόνι

27

30 Τότε γιατί πρώτην έφτασα φορά να συγχωρέσω
Κι έχασον να απολαύσουσι βαρυά τον έναλό μου.
Του δείχνω σύγχυση αυτή, τίτλον δικό μου αίμα.

31 Τρία εσταυρώσανε φορές εμένα να αρνηθώ
Σαν τούτοι ήμουν και τρεις φορές εδώδυσεν εμένα
Τα βάθυμα τα χέρια μου, που μ' εβάσανε τόσο.

32 Τώρα γονατιστός, αντίστροφα, με ένα να δικάσουν
Το πρόσωπό μου να ραπίσει με τα δικά του νύχια
Την γλώσσα μου δα βγάλουσιν αυτή η ενδόξα του νόμου.

33 Να-μην φανεί τα πόδια μου μήτε και τα μαγουλά
Όσο να έβγει απ' έξω τα γονάτα τα χέρια του,
Να τα εντρέπω η όψη μου η όλος μ' η χάρες του.

34 Και πα να μη σου μείνουν του παιδομαζώματός μου
Τα δόντια του αδάμαστα και γυμνά σημάδια,
Χάρη τούτο να έχουσι τα μελετά μαγουλά του.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

[illegible] σπέρνει, πυρωνάνει [illegible] φαρδύ.

VIII Ἡ ξυναμορμόλυκα

Εἶν' ἐδῶ- τώρα ξαμοσθῆ μιὰ γυναμορμόλυκα,
Κι' ἂς λάμῃ αὐτὴ ἐμένος, ποὺ δερμόν νὰ μὴν μοιάσῃ.
Εἶναι γρικὴ καὶ γέρικη Δυβάρα τ' ὄνομά της
Καὶ γιὰ νράσο ἀδιάκοπα φαίνεται δυβασμένη.
Στὸ λὸ ὄρδο λὸ kaδὲν ἀδιάκοπα ἔχο δίνει

Καὶ παῦτος ἀμέσως δὲν ἔδε νεὶ χαμάζι
Ἡ αὐγή, ποὺ ροδοδάκτυλα ἀβγαλε λὸν ὄμορφον
Γυρίζει ὄχες λὸς μαγιὲς λὸς λάχνες καὶ λὸς μώρους
Τὲς ἐωνὲς ὁποῦ ἔβγος ἡ Μήδεια εἰὼ λὸν Κοχίδα,
Κι' ἐσπιδένει λὸ νερὸ λὸν σολαμῶν νὰ στέρξῃ
Ὁπόσον λὸν ἀνήμορο νρὸς λὲς ὄγρες δυγὲς ἔους.

Ζέρει μαγὲς λὸν δόναμη, βάζει μέδε χαμάζι,
Τὸν μυλαγιῶν μαγικὸν ρόμβον λὸν σημαδέβει,
Πού γύρα ἔους ζυγίζεται τὸ μάγγανο τὸ γέρια
Κι' ἔλεν τραγάει ἀνόσιους ἀκκαταμάνιαστα χόλια
Κι' ὁ νρὰ νρὸ εἰνέρδολος μὲ ἄσκοπος ἐρωμένος
Μεδαίνει καὶ ἐν ἐωσόμενον τὸ μίγμα, ποὺ ἀποδάλλει
Στὸ λὲς βρεῖδες λὲς μαγὲς καὶ τορνιαμορμένες.

Τοῦ σύντροφοι μαζώνονται ὅσοι δέρι ζυγὸν
Ξ' ὄχο τὸ νρέβος Γ' ὑφάντου καὶ, κατὰ βούλησή της,
Στὸ πανδερό στερέωμα κάνει νὰ γέμῃ ἡ ὥρες
Λυδνὲν ὁ Κόσμος ὡς μοῦρε νεὶ κάνη καὶ Γαύρια
Νὰ δέβουν ἄγια σᾶν ἐροχὴ μὲ ὁ ἀγκυλωτὸς δόλος
Τοῦ μαγγανιοῦ αἰμαλόεντος δὲν νρᾶση νὰ νροβάλῃ.
Ἐγὼ ἐδοκίμασα ποτὲ μὲ δὲν ἔκλεσα μοῦρα
Ἀνάμεσα δὲ ἡ σκοτεινὰ τὰ βάθρα λὲς τὰ γύλια,
Κι' ὅλ' ἐπαγόσουν βλέπουγες τὸ μοῦρο λὲς τὸ σῶμα
Καὶ ἡ νοσφία μου αὐτὴ τοιοῦτον εἶναι ὄχον
Τοῦ Κόσμου μ' ὅλ' ἀσκρέβουν οἱ νόμοι λὸν μαλῶν λὲς
Κι' ἀπὸ λὸν δνο νροδλέβγουν θεμοὺς λὲς Σροδλέλαν
Μ' ἐμένα ἡ ἄγρια φαβερή, ποὺ λὲς μαγὲς ζρομέβει
Τοὺς λαὸν λὸν λάβους λὸν μαγικὸν νροσελόωσους καὶ νροφόνους
Τοὺς ζαναβέρει δὲν μὲν μὲ αὐτὴ λὲν γὰ λὲς ἔδρεσα
Τὴν σκέψη, ἐμφωνῶ λὲς ἔτσι ρεβεμὸ ζαμόδε.

Δουλειά δεν είναι λόγια σκέτα κι όμορφους διαλόγους
10 Νέ τούς νταντεύφτη ξυπόλυτα, κι' η γυφτοσά δεν η μαύρη
Από ερημώματα βλαστοί καλόγοι δεν βγαίνουν 2
Μιά μέρα μάλιγα κι εγώ 'επιασόσω λόγια τόσα
11 Πίσω από δάφνες δέντρες όμορφα μαρμαρένες
— «Γυρίστες, φως μου, όλι εμένες σαν εχής το χαμένο
12 Σ' εκείνο το καράβι κι όρεμο ταξιδεύει,
Κομμάτια και σταλάκια εβγάνω απ' κορμί σου. 21
«Δεν είν' αυτό πουρέζικο.... και πως να μην ερέσης;
13 Δυάχρη από παρμάρια δεν είναι η μορφή σου.
Αχ! όμως χιόνια δυολαχτά από 'ξωμορφο κορμί σου
Οι στοχασμοί, σου λάμπουσιν γιά νάχουν όμοιο χρώμα. 24
«Σε 'ξωμορφη είδα, μόρε μου, τόσο κι' ολοχαρένη
14 Ήθελα νά είδα. Μούδια δε σ' αγγίζω, δεν τα μένω
Κι' εγώ θλιμμένα και δυόλογα, σαν πως είμαι αλλιώς λιγ
«Στο 'ξωμορφο το πουρέζικο 'σ' εκείνο 'σ' εκείνο 23
Σ' έβγαλεν, εσύ λέγανσι η ταπεινότητά σου
15 Και λόγια ταπεινότατα 'ξωμορφη Αφροδίτη
Μά λάγνα χαμόγελα σας, κι' αυτά και μοιάζει είναι
Σαι σένανε καλόγιαν κι' εκείνα σου φορούσα. 24
«Σαι πόλλα τόσο όμορφη σου είναι σαν αγγελάκι
Νέ είναι πρόσωπο ερωτής όπου δ' ταπεινάται.
16 Κι' όχι ερωτεύεσι απομάκρυσα νά μάθη κι' σου μίλει,
Και η κ' εμορφιά σου ταπεινή γιά νά σου το φορέρη 25
«Έχει και πρόσωπον όπου μοιάζει με το εικό σου
17 Νέ' ομορφιά, και χάρισμα γιά νά 'ναι ταπεινός,
Κι' εσύ δέν είχεν έρωτες σου νά τον ξεγελάσεις.»
Σαν έτσι η αφεντομάνα μου γιά νά με πειράξη
Εξαπορούσιαν να μη: — «Χάνω η πρώτη εμορφιά
18 Σε παιδομορφο πρόσωπον, αμ' αφεντά μου χάνω
Κάθε φορά πούναι ομορφη κι' εμένα δεν είναι, 27
Ενώ κι' άλλοτες φορές η εμένα χαμογελάει.
«Όταν λυρας τον πόρφυρα σου κι' τα γυμνά σου μέλη
19 Έτσι χαμόγελο πλάθουσε μορφες νά 'ξε ρεβάσης
Τι δώρο έρχει ο παιδής γιά νά σου το φορέρη 28